

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

Превод от английски: Цветана Генчева, 2006

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

По-късно щеше да се пита как бе могла да не забележи, че този мъж излъчва опасност. Когато погледнеше назад, вече помъдряла след преживяното, Лиа Брандън щеше да усети заплахата също толкова ясно, колкото и собствения си отклик, продиктуван от силен интерес, и щеше да се пита, обзета от почуда, защо обикновено острият ѝ ум и непогрешима интуиция я бяха подвели.

За втори път през своите двацет и седем години си бе позволила да бъде подведена от мъж, ала това съвсем не я успокои. Рядко се налагаше да ѝ се дава втори урок за нещо.

Ето че в момента, на дансинга на усамотения хотел на крайбрежието на Орегон, тя не мислеше за бъдещето. Мъжът я бе притиснал толкова близо до себе си, че Лиа не можеше да не постави и двете си ръце на широките му рамене. Едната му длан така бе обхванала кръста ѝ, че успешно бе прогонила всички мисли, които не бяха свързани с настоящия момент. Тя отметна назад красивата си глава и черната ѝ лъскава плитка се люшна през рамото ѝ, за да се отпусне на гърдата ѝ. Усмихна се на чувствено присвитите кафяви очи на Корт Ганън. Погледът на обсипаните му със златни звезди очи накара пръстите и да потръпнат едва доловимо върху грапавата тъкан на сакото му.

В приканващия му поглед проблесна очакване, когато той усети тръпката на рамото си.

— Чувстваш се като коте, което все още не е решило дали да остане през нощта — прошепна развеселен и извърна леко глава, за да докосне китката ѝ с устните си. Ласката му бе едва доловима и много възбуждаща и Лиа усети тръпката, която премина по гърба ѝ.

— Не и тази вечер — наложи си да отговори тя и да се усмихне мило, нещо, което се оказа изненадващо трудно. В този момент осъзна, че щеше да бъде истинско предизвикателство да откаже поканата му да прекара с него нощта. Господи, помисли си Лиа в почуда, та аз го

познавам едва от два дни! — Но още няколко танца ще ми доставят истинско удоволствие.

— За мене също ще бъде удоволствие да потанцуваме — изръмжа Корт многозначително с плътния си глас. — Предупреждавам те, че ще използвам времето ни заедно в своя полза. — Едрите му силни ръце, притиснали кръста ѝ, се стегнаха и златистокафявите му очи проблеснаха.

Плътните ѝ пухкави устни трепнаха, докато наблюдаваше партньора си изпод гъстите си мигли.

— За човек, който не обича да полага ненужни усилия, ми звучи доста енергично — отбеляза на шега тя.

— Точната дума е „ненужно“ — поправи я бавно той. — Вече съм убеден, че е просто задължително да те имам през цялата нощ.

Лиа усети как по лицето ѝ се разлива топлина, докато се опитваше да не допусне здравият разум да ѝ изневери.

— Тази вечер ми се струва, че тактичността не е силната ти страна — смъмри го тя, докато се питаше как да се справи с все по-нарастващото чувствено напрежение, избликнало между тях.

— Още от самото начало останах с впечатлението, че обичайните игрички няма да са ни необходими, Лиа — каза тихо Корт и се вгледа в нея, за да открие истинските ѝ чувства.

— Не става въпрос за игрички, скъпи — отвърна тя и едва доловимо сви вежди. — Говоря за сигурност. Защо един мъж обвинява дадена жена, че го подвежда или играе игрички, когато тя се опитва да си обясни дълбочината както на собствените си реакции, така и на мъжа до нея?

— Защото се страхува безкрайно много, че ако позволи на жената да се задълбочи прекалено в чувствата си, ще се дръпне и няма да спи с него! — отвърна искрено той и се ухили.

— Значи мъжът умишлено се опитва да я накара да се чувства виновна, като я обвини, че е лисица? — отвърна веднага Лиа и сребристозелените и очи потъмняха от неизказана обида.

— Именно. Не можеш да ни обвиняваш. Всичко е допустимо в любовта и на война!

— Придържаш се към етиката, която най-добре отговаря на ситуацията, така ли, Корт? Учудваш ме. Мислех, че си от мъжете, които си имат твърди принципи — пошегува се тя.

— И не биха се поколебали да ги съобразят с възникналата ситуация ли? В известен смисъл си права. — Той се усмихна без следа от притеснение. — Работата е там, че принципите, с които се съобразявам, са избрани от мен.

— Създадени от теб заради теб самия ли?

— Ммм — съгласи се Корт и пръстите му се спуснаха с нескрито удоволствие малко под талията ѝ.

Лиа усети как удоволствието му ѝ се предава и осъзна, че щеше да ѝ бъде безкрайно трудно, когато дойдеше моментът да му каже лека нощ. Не ѝ се искаше още отсега да мисли колко мъчно щеше да ѝ бъде, когато настъпеше времето за раздяла, тъй като им оставаха само няколко къси дни заедно.

Връзките, започнали по време на ваканции, бяха обречени да просъществуват съвсем кратко, напомни си тя. Човек можеше да се впусне в заблудата и да ѝ се остави за малко, а след това да я забрави, защото това бяха неангажиращи флиртове, които прекъсваха без капка съжаление. За нея това означаваше да не се налага в бъдеще да живее с мисълта, че се бе отдала лекомислено на мъж, който нямаше да помни името ѝ, когато заминеше на следващата ваканция.

Каквото и да се случеше между тях, Лиа бе убедена, че нямаше да забрави просто така името на Корт Ганън. Нямаше да забрави нищо, свързано с мъжа със златистокафяви очи и кестенява коса. Едър и мускулест, без нито един излишен грам, той бе над метър и осемдесет и за нея бе истинско удоволствие да гледа широките му рамене, които преминаваха в тесен ханш и стегнати бедра.

Този мъж притежаваше сила и тя честно си призна, че тази сила я привличаше. Много по-късно щеше да си каже, че бе трябвало да се пази от неговото първично привличане и неповторимо мъжко излъчване. Ала умелият му подход към жените и силата бяха прикрити, поне за нея, зад забележително самообладание и спокойствие.

Гъстата му коса, изпъстрена от златисти и тъмнокафяви кичури, бе късо подстригана в опит да се укротят къдрите, които падаха по широкото му чело. Неведнъж Лиа едва успяваше да се въздържи да не вплете любопитните си пръсти в чупливата му коса. Бе забелязала собствената си слабост и затова се стараше да избегне изкушението.

Гъсти дълги кафяви мигли скриваха златистокафявите му проницателни очи. Умела строга ръка бе изваяла лицето му и бе създала дълъг нос и нахакано вирната брадичка. Едрите му грубовати черти не бяха красиви, нямаше мекота във високите му скули и хлътнолите под тях бузи. Вратът му бе як и загорял също както лицето и ръцете му. Снежната белота на ризата и маншетите подчертаваха загара му. Пръстите ѝ отново потръпнаха и се насладиха на меката вълна на самото. Начинът, по който му стояха тесните панталони и самото, показваше, че бе свикнал със скъпи консервативни дрехи.

Тя нямаше представа защо вчера сутринта вдигна поглед от книгата, когато усети Корт Ганън да я наблюдава от другия край на елегантното фоайе на хотела. Откликът ѝ бе машинален, когато усети настойчивия чужд поглед и неочакваното въздействие на златните очи на непознатия. Щом разбра, че го бе забелязала, той тръгна с бавна ленива крачка към старото викторианско канапе пред бумтящата камината, където се бе настанила. Наоколо нямаше много хора и Лиа реши, че се бе запътил към някой от гостите около нея, докато най-сетне стреснато осъзна, че именно тя бе привлякла вниманието му.

Обзета от неудобство, го изчака да се представи, а след като непознатият се настани до нея и протегна дългите си крака към огромната каменна камина, около която бе направен уютен кът. Отначало Лиа се почувства неудобно, защото не се заблуждаваше, че е впечатляваща красавица.

Истината бе, че тя се смяташе за съвсем обикновена. Беше към метър и шейсет и пет, доста закръглената ѝ фигура също беше средна работа и съзнаваше, че нямаше да е зле да се подложи на диета, а и нямаше нищо против да се сдобие с нови, по-привлекателни черти. Освен това бе наясно, че интелигентността ѝ бе над средното ниво и че имаше забележително чувство за хумор, но не очакваше повечето мъже да се впечатлят от тези две качества и да ги оценят. Особено докато я бяха наблюдавали от другия край на фоайето.

Макар да нямаше високо мнение за вида си, не бяха малко мъжете в миналото, привлечени от необичайното съчетание от дълга лъскава кестенява коса и впечатляващи сребристозелени очи. Ефектът се забелязваше още от пръв поглед и ѝ придаваше изтънченост и изящество. Тази комбинация даваше възможност на Лиа да се облича в дръзките ярки цветове, които харесваше, чертите ѝ бяха женствени,

ала не и миловидни. Те издаваха скритите интелигентност и срамежливост, а също и сила. Острата ѝ брадичка, правият нос и проницателните ѝ очи бяха смекчени от дългите мигли и плътните устни.

Не, съвсем не бе хубавица, каза си недоволно тя, а и както бе облечена вчера, в избелели джинси и оранжево велурено сако, беше напълно естествено да се пита как така непознатият я бе забелязал сред останалите. Останалите, напомни си на шега Лиа, бяха съвсем малко. Беше зима, летните туристи отдавна си бяха заминали и малцина харесваха суровото скалисто крайбрежие на Орегон по това време на годината. Единствено онези, които ценяха развилнелите се морски бури и обвитите в мъгла брегове, отсядаха тук през този сезон. Можеха да се насладят на онова, което им доставяше удоволствие.

— За какво се замисли? — прекъсна я неочаквано Корт и твърдите му устни потръпнаха в крайчето, докато наблюдаваше замисленото ѝ лице.

— За вчера — призна простичко тя.

— Какво за вчера — настоя тихо той и ръцете му я притегляха още по-близо до мускулестото му тяло. Използваше танца като извинение да я докосва и прелъстява, разбра шокирана Лиа. Усети как пулсът ѝ се ускорява в отклик на нескритата му възбуда.

— Приближи се към мен така, все едно че ме познаваше. — Тя се усмихна. — В първия момент се уплаших, че наистина се познаваме отнякъде, а аз съм забравила името ти.

— Права си — отвърна многозначително Корт. — Аз съм човек, когото трябва да познаваш. Не помнеште името ми, защото все още не ти го бях казал.

— Този открит подход в началото, да ми кажеш как завършва книгата, също ми се стори доста хитър — усмихна се широко Лиа. — Съсипа плановете ми за целия ден, защото имах намерение да прочета книгата до вечерта!

— Искях да си свободна, за да прекараш времето си с мен.

— И аз така реших — кимна тя. — Само че нямаше да се получи, ако не се бе оказало, че си също толкова мързелив и незаинтересуван от тениса като мен!

— Знаех, че сме си lika-прилика още от мига, в който те забелязах във фойето — увери я шеговито той и смехът затопли

приятно очите му. — Нека бъдем честни, малко хора биха дошли тук по това време на годината.

— Някой, който няма амбиции да се превърне в следващата тенис или голф звезда ли? — засече го Лиа и усети, че песента свършва.

— Говоря за човек — отвърна напълно сериозно Корт, хвана я за ръката и я поведе към малката маса, — който разбира, че да се разхождаш по брега на зазоряване е най-важният спорт на този свят.

— Боя се, че няма да се вмести в тази категория — измърмори кисело тя, докато той се настаняваше. — За мен танците са много по-приятно занимание. А за човек, който твърди, че е прекалено ленив, за да се заеме с какъвто и да било друг спорт, освен разходките, ми се струва, че се справяш доста успешно на дансинга!

— Да танцувам с теб не е спорт — изтъкна Корт, вдигна тумбестата чаша и отпи огромна глътка коняк.

— Така ли? — попита Лиа и изви вежда предупредително.

— Не — призна той, без да обръща внимание на изражението ѝ. — Това е прелюдия към момента, в който ще те любя, и никога не бих допуснал грешката — добави с тих дрезгав глас, преди да се приведе напред, за да огледа внимателно лицето ѝ, — да причисля секса към спорта или игрите.

— Корт! — възпря го тя, решила да му даде да разбере, че минава границата. — Мисля, че е крайно време да престанем с приказките по този въпрос. Нали не би искал да си помисля, че едно-единствено нещо ти се върти в главата? — Постара се забележката ѝ да прозвучи хапливо. Само че ѝ се стори трудно да прикрие възмуцението си от блесналите му очи. Истинската ѝ реакция, когато той заговори така открито за секс, бе неподозирана слабост, която остави в нея впечатлението, че Корт я преследва. Лиа Брандън не бе свикнала да бъде преследвана жена. Освен това, обеща си безмълвно тя, нямаше намерение да позволи на този мъж да се отнася към нея като към плячка. Беше ѝ приятно, че я намира за привлекателна, защото чувството бе взаимно, но имаше отлична представа за равноправието в една връзка. Освен това бе наясно колко бе потискащо да имаш връзка единствено заради секса. При последната мисъл просто стисна устни, а Корт, който бе невероятно наблюдателен, едва ли бе пропуснал промененото изражение в сребристорозелените ѝ очи.

— Когато съм край теб, Лиа, мога да мисля само за едно — призна той и изви чувствено устни. — Да ти кажа ли каква беше първата ми мисъл тази сутрин?

— Каква? — попита предпазливо тя, посегна към чашата си и отпи малка глътка. На пламъците на свещите наситено кехлибареният цвят на роклята ѝ блестеше. Светлината се разпиляваше от необикновения зелен камък в златен обков, който падаше над гърдите ѝ.

— Че не е редно да се будя сам. Трябваше да си до мен — прошепна Корт с такава жар, че мигна неуверено.

— Вече ти казах, че разговорът стигна прекалено далече — въздъхна тя и призова цялата си воля. Обичайно не бе толкова безсилна. — Предлагам или да сменим темата, или да си пожелаем лека нощ.

— Не ти ли е приятно да знаеш, че те желая? — попита той учуден. — Или просто се притесняваш да признаеш, че и ти ме желаяш?

— Ако си въобразяваш, че ще ме накараш да ти отговоря на въпрос, който е нож с две остриета, изглежда ще се окажеш значително по-ниско интелигентен, отколкото предполагах отначало! — заяви високомерно Лиа и потисна напирания смях.

— Струваше си да опитам. — Корт сви рамене с пълно безразличие и в очите му заблестя усмивка. — За какво искаш да говорим? На твоє разположение съм, уверявам те. Поне докато не измисля начин да обърна разговора към темата, която ме вълнува.

— А темите, които те вълнуват, са доста ограничен брой — подигра му се тя.

— Изобщо не са ограничен брой — обясни любезно той. — Просто ми завиждаш, защото знам кое е важно за мен и държа на него.

Лиа замахна с ръка през смях, в опит да се защити.

— Стига, стига! Аз ще избира темата, а ти ще бъдеш любезен да се съобразиш с нея.

Корт се отпусна на кожения стол и се усмихна благосклонно.

— Не ми даваш голям избор. Все пак тази вечер съм облечен като джентълмен.

— Винаги ли съобразяваш действията си с дрехите?

— Невинаги, ала единствено заради теб тази вечер ще направя изключение. Ще бъде така, докато часовникът не удари дванайсет — реши той и повдигна чашата в шеговит тост.

— Да не би някоя тиква да чака, за да те откара в стаята ти в полунощ? — попита любопитно тя, подпря се с лакти ма масата, приведе се напред и отпусна брадичка на дланта си. Зеленият камък на шията ѝ проблясваше меко на светлината. Искрите се пренесоха в очите ѝ и Лиа се усмихна.

— Не се притеснявай — успокои я Корт. — Вътре има място за двама.

— Какво стана с моя избор на тема? — попита решително тя.

— Кажу.

— Успя ли да прочетеш договора, който брат ми иска да подпиша, за да вземе на работа прехваления консултант, който е намерил? — Лиа най-сетне зададе въпроса, който я мъчеше от мига, в който бе дала документите на Корт и го бе помолила да ѝ каже мнението си.

— Прочетох го. Заех се с него, преди да те взема за вечеря — призна тихо той и плътният му глас зазвуча сериозно. Кафявите му очи срещнаха нейните.

— Кажу? — настоя тя мрачно. — Съгласен ли си с мен?

— Че е опасно ли? При неблагоприятни обстоятелства наистина може да се окаже опасно — заяви бавно той с безизразен глас и завихри коняка в чашата си.

— Знаех си! — заяви с мрачно задоволство Лиа. — Щом Кийт ми го даде, знаех, че има нещо гнило в цялата работа!

— Казах само, че може да се окаже опасно при неблагоприятни обстоятелства — повтори спокойно Корт, докато наблюдаваше внимателно лицето ѝ. — Постъпваш разумно, като проявяваш предпазливост, Лиа, но тук има смекчаващи обстоятелства.

— Какви например? — попита веднага тя.

— Например фактът, че познаваш брат си, а пък аз познавам човека от договора. Същият, когото иска да наеме.

— Ти го познаваш! — зяпна го Лиа, напълно слисана от чутото. — Ти познаваш въпросния К. Тримейн? Как е възможно? Къде си се запознал с него?

— В Силиконовата долина — обясни той, използвайки разговорното име за района около Сан Хосе в Калифорния, където бе съсредоточена новата високотехнологична електронна индустрия. Наричаха мястото така заради полупроводниковите материали, които помагаша в революционните открития в електрониката.

— Искаш да кажеш, че известно време си работил там, така ли? — попита объркана тя. — Не знаех, че си инженер. Мислех, че се занимаваш с финанси...

— Работил съм в няколко фирми за електроника, помагал съм им да си осигурят капитали. Необходими са добри пари, за да се направи първокласно проучване и аз им помагах — обясни Корт, сякаш това бе най-обикновеното нещо на този свят.

Лиа знаеше, че тук се крие още нещо, ала в момента мислите ѝ бягаха в друга посока.

— Значи си се срещал с Тримейн. Какво можеш да ми кажеш за него?

Той се усмихна.

— Първо, не е използвач и натрапник, както си решила.

— Не може да не е! — нацупи се тя. — Само един използвач и натрапник би се опитал да върже брат ми с договор като този, който ти дадох да прочетеш.

— Това е човек, който може да загуби не по-малко от брат ти и иска да защити и себе си, и клиента — обясни троснато Корт.

— Всичко е в полза на Тримейн! — избухна недоволно Лиа. — Така, както е написан този договор, той има не само заплата, но и дял от печалбата. Ако компанията на брат ми има успех, Тримейн ще изкара една хубава тлъста сума, много по-висока, отколкото са обичайните хонорари на консултантите.

— Ако обаче фирмата за охранителни системи „Брандън“ потъне, Тримейн ще загуби едно малко състояние.

— Какво ще кажеш за онази точка, според която участва пълноправно във вземането на решения? — настоя раздразнена тя. — По този начин той се настанява едва ли като президент на фирмата!

— От всичко, което знам за него, Тримейн не взема решения на базата на постигнат консенсус — призна Корт тихо. — Той не би се забъркал в подобна ситуация, освен ако не е в състояние да направи каквото е необходимо. И да се допитва до общото събрание.

— Основната причина, поради която Кийт настоява да наеме този човек като главен консултант, е, че се надява се учи от него! Ако Тримейн не желае да обсъжда решенията си, тогава за Кийт няма никаква полза!

— След като Тримейн се е съгласил да напътства брат ти през следващите две години, докато Кийт натрупа достатъчно опит, за да поеме самостоятелно управлението на фирмата, можеш да си сигурна, че ще постъпи точно както е казал. От всичко, което съм видял досега, той е човек на думата. Просто иска да е ясно още от самото начало, че докато договърът е в сила, той е водещата фигура. Ако питаш мен, брат ти е проявил здрав разум. Сигурно с доста страшно на двацет и пет да наследиш такъв голям бизнес. Нали каза, че е две години по-млад от теб?

Лиа кимна мрачно.

— Знам, че няма опит в управлението на фирма. Всички предполагахме, че татко ще се занимава още години наред... — Тя бързо се отърси от мислите за неочакваната смърт на родителите им, загинали миналата година по време на самолетна катастрофа в Европа. И двамата с Кийт загърбиха мъката. Налагаше се веднага да се заемат с най-важните неща.

— От всичко, което ми каза, брат ти никога не е имал намерение да поема управлението — отбеляза тихо Корт, без да изпуска младата жена от поглед.

— Така е. Беше огромна изненада, когато прецени, че е най-добре да се земе с фирмата, вместо да я продаде — призна Лиа. — Напоследък ми изглежда съвсем нов човек, сякаш е преоткрил себе си. — Тя поклати глава и се замисли как брат ѝ се луташе, откакто завърши колеж — Затова не ми е приятно да отхвърля идеята му да чиракува на Тримейн, но...

— Но се страхуваш, че ще подпише договор, който ще го разори, така ли? — попита изпълненият с разбиране Корт.

— Ти го прочете. Договорът с прекалено обвързващ, не можеш да го отречеш — отвърна бързо Лиа и разсеяно прокара пръст по ръба на чашата, докато наблюдаваше как светлината си играе с течността вътре.

— Да, ала интересите на брат ти са напълно защитени, Лиа. Не забравяй, че ти притежаваш половината фирма. Половината дялове са

в твоя власт. Ако Тримейн се окаже опасен, няма да го наемете. Просто ще ти се наложи да убедиш Кийт, че е направил грешка. Договорът ще бъде в сила, докато собствениците са доволни. Кийт просто иска шанс да постъпи както прецени. Сигурна ли си, че не си влязла в ролята на прекалено загрижена по-голяма сестра?

Лиа вдигна очи и метално зелените ѝ очи се присвиха, когато чу обвинението.

— Не съм — сопна се тя. — Това е мое задължение като съсобственик. На договора с Тримейн е необходим и моят подпис. Баща ми остави фирмата „Брандън“ и на двамата.

— Като се е подразбирало, че в повечето случаи ти ще бъдеш партньорът без глас — напомни ѝ той тихо, но категорично.

Лиа се сви.

— Май съм ти разказала за договора повече, отколкото трябва, преди да ти поискам съвет — измърмори тя, подразнена от себе си.

Само че с Корт се говореше толкова лесно. Снощи се изуми от спокойната приятна атмосфера, която той създаде още от самото начало. Нещата следваха едно след друго и преди да се усети, вече му обясняваше, че бе избрала това усамотено място, за да мисли една седмица. Бе обещала на Кийт, когато се върне в Санта Роза, градът в северна Калифорния, където бе домът ѝ и имаше книжарница, да му съобщи решението си дали да наемат Тримейн.

Корт се усмихна.

— Май решението ти не трябва да е дали да подпишеш договора, или не, а дали да позволиш на брат си да поеме фирмата.

Лиа стисна зъби и се насили да обмисли думите му.

— Никога не съм била от онези по-големи сестри, които обичат да командват.

— Приличаш ми на жена, която има склонност да командва — засмя се той.

— Само че съм прекалено умна и не бих допуснала подобна грешка с брат си. Не искам да ме намрази!

— А с любимия? Би ли допуснала грешката да командваш мъжа, с когото имаш връзка? — опита се да я предизвика Корт и се облегна напред. Златните му очи проблеснаха игриво.

Тя се усмихна надменно, усетила как във вените ѝ се разлива топлина.

— Това е различно — вметна високомерно. — Всички знаят, че един мъж е най-щастлив, когато има кой да го води.

— Странно, а пък аз съм чувал, че жените са доволни, когато някой ги води! — измърка на свой ред той.

— Това е някакъв мит — забеляза небрежно Лиа. — Това впечатление е било създадено от филмите на Рудолф Валентино, превъплъщаващ се в шейхове, които отвличат жените си в пустинята.

— Да не говорим за другите филми, в които главните герои са силни мъже като Гейбъл и Богарт и...

— Следователно Холивуд е тръгнал по пътя на заблудата — довърши тя и сви пренебрежително едното си рамо. — Повечето филми са правени от мъже и затова няма нищо чудно, че са наблегнали на мъжките фантазии.

— Тази теория съвсем не обяснява защо има толкова много жени сред публиката — ухили се Корт.

— Кой може да гадае каква е реакцията на публиката?

— Кой може да гадае каква е реакцията на жените? — предизвика я отново той.

— Аз държа на теорията си — заяви Лиа и премести брадичка от дланта, за да се отпусне назад на стола. — И не съм от по-големите сестри, които се опитват да командват!

— Защото тогава не промениш прецедента и не започнеш?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Да не би сериозно да мислиш, че трябва да дам картбланш на Кийт да наеме Тримейн? — Дори животът ѝ да зависеше от това, Лиа не можеше да си обясни защо трябваше да послуша съвета на този човек. Някакъв инстинкт ѝ подсказваше, че той знаеше за какво говори. От Корт Ганън се излъчваше увереност и тежест, които не можеха да бъдат пренебрегнати. Човек оставаше с чувството, че той знае какво прави, че съветът му си струва.

— Да. Поиска ми съвет и аз ти го давам. Според мен трябва да подпишеш и да позволиш на брат си да се заеме с бизнеса и да се научи как да управлява компанията, която е наследил, а ти не искаш да поемеш. На мен ми се струва, че той е млад човек, който е открил с какво иска да се занимава. Остави го да действа. Не всички имаме този късмет на двацет и пет! — добави Корт с крива усмивка.

— Тъжно, но истина — въздъхна тя и поклати глава с усмивка. Собствените ѝ най-потискащи спомени бяха от времето, когато бе на двайсет и шест и си мислеше, че знае какво иска. Научи си урока. Нямаше смисъл да се замисля отново над този въпрос. Усмивката ѝ стана по-широка, докато оглеждаше мъжа срещу себе си. — А ти знаеше ли какво искаш, когато бе на двайсет и пет? — Предполагаше, че в момента бе на трийсет и пет или трийсет и шест.

За нейно учудване той се замисли.

— В някои отношения знаех отлично какво искам — заяви бавно.

— Говориш така, сякаш се опитваш да избегнеш въпроса — обвини го спокойно Лиа.

— Всеки има това право — отвърна небрежно Корт и в очите му заблестя смях. След това продължи по-предпазливо. — Истината е, че бях наясно с какво искам да се занимавам, и въпреки това оставах въпроси, свързани с личния ми живот.

Тя неочаквано усети някакво напрежение в него и ѝ се прииска да се обърне и да избяга. Тази проява на страх бе толкова неочаквана, че Лиа преглътна нервно. Беше ѝ необходимо невероятно самообладание, за да остане на мястото си и да не допусне неувереността да се изпише по лицето ѝ.

— Не ми приличаш на колеблив човек — призна с приповдигнат глас тя.

В първия момент ѝ се стори, че той ще обясни, ала след това промени решението си.

— Я ми кажи — погледна я Корт, — след като се колебаеш толкова много дали да подпишеш договора, или не, защо не се срещна с К. Тримейн и не го прецени сама?

Лиа мигна, изненадана от промяната в разговора, и вдигна ръка.

— Ако искаш да знаеш, избрах точно тази седмица, за да замина във ваканция, защото Кийт ми каза, че Тримейн също искал подобна среща. Имах чувството... — Тя прекъсна мисълта си, за да потърси най-подходящата дума. — Чувствах се притисната. Тримейн не беше особено любезен, бе казал на брат ми да ме доведе в офиса на определена дата, в определен час тази седмица и той щял да се справи с мен. — Лиа се намръщи от обзелото я неприятно чувство.

— Затова ти изчезна във ваканция, така ли? — Едната му вежда отскочи към средата на челото.

— Казах на Кийт, че ще взема договора със себе си и ще реша — обясни тя и усети, че единият ѝ крак барабани под масата. Имаше чувството, че Корт ще я укори, задето не се бе появила на уговорената среща, а на нея не ѝ беше приятно той да я критикува.

— Виждам, че знаеш какво се каня да кажа — пошегува се Корт. — Само че грешиш.

— Нима?

— Да. Нямах намерение да ти кажа, че е трябвало да останеш и да се срещнеш с Тримейн.

— Защо не? — попита сухо Лиа, убедена, че тъкмо тази възможност се върти в мислите му.

— Защото съм изключително щастлив, че седиш срещу мен тази вечер — отвърна бавно той. — Радвам се, че си тук, а не в Санта Роза.

Тя веднага си отдъхна, устните ѝ трепнаха и сребристорозелените очи станаха по-топли.

— Аз също — съгласи се мило.

— Не бих пропуснал тази среща заради всички полупроводници в Калифорния — довърши Корт с дрезгав глас, който издаде мъжкото му нетърпение — нетърпение заложено още от древността, примитивно нетърпение, което разпрати тръпки на страх, несигурност и вълнение в нея.

— Благодаря ти — прошепна Лиа в опит да отговори подобаващо на любезния комплимент.

— Няма защо — изръмжа той и се засмя. — Сега ще дойдеш ли в стаята ми?

Част от среброто в погледа ѝ се втвърди, въпреки че сърцето ѝ забърза.

— Май възпитанието отново ти изневерява.

Корт се усмихваше като хищник. Ако някой го наблюдаваше, трябваше да бъде много внимателен, за да забележи искрите в златните му очи и блясъка на зъбите му.

— Трябва да дойдеш в стаята ми — повтори търпеливо той.

— Защо? — попита остро тя.

— Защото договорът е там. Оставих го на масата до прозореца.

— Ще го взема утре сутринта — опита се да се изплъзне Лиа усетила, че бе въввлечена в двубой. Договорът не бе нищо повече от

любезно извинение да започнат война, в която да разберат кой притежава по-силна воля.

— Не ми се иска да нося отговорност за него тази вечер — настоя Корт. — Това е бъдещето на брат ти.

— Тогава го свали — предложи тя с дрезгав глас, без да откъсва очи от него.

— Ще направя компромис и ще го донеса в стаята ти — заяви той привидно отстъпчиво и младата жена се почувства развеселена, въпреки че усети в колко опасно положение се намира.

— Ти няма ли да се откажеш? — прошепна любопитно Лиа.

— Не — заяви Корт и тя му повярва. Без да съзнава, Лиа прокара върха на езика си по долната устна и напрежението я завладя. Той чакаше.

— Не можеш да идваш в стаята ми. Не и тази вечер — отсеке най-сетне тя и го погледна открито.

— А ти няма да дойдеш в моята — потвърди Корт.

— Не мога...

— Искаш да кажеш, че се страхуваш — поправи я тихо той.

Лиа си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Може и така да е. — Не се опита дори да го обори и забеляза, че Корт кима доволно.

— Тази вечер ще се примиря.

— Моля? — Едва се сдържа да не извика, защото усети как я залива възмущение. — Искаш да се страхувам от теб ли?

Сексуалното напрежение, което бликаше от нея, бе заменено от обида и женски гняв. Зелените ѝ очи станаха по-твърди и тя го погледна през полуспуснати клепачи.

— С жена като теб ми се струва, че е необходимо аз да предприема първата стъпка — отвърна той на раздражението ѝ с типична мъжка самоувереност. — Сега поне си осигурих вниманието ти.

Лиа го гледаше и се опитваше да прецени дали да се засмее, или да го ритне. Чувството ѝ за хумор, както обикновено, надделя. Тя се усмихна небрежно.

— Сигурен ли си, че ще знаеш какво да правиш, когато си осигуриш вниманието ми? Не забравяй, че не обичаш жени със склонност да командват.

— Много съм изобретателен — увери я Корт и се изправи гъвкав и силен. Усмихна и се приканващо, подаде ѝ ръка и я привлече към себе си. — И нямам нищо против да се опиташ да ме командваш.

— Защото си мислиш, че няма да успея, нали?

— Защо не пробваш, за да разбереш? — отвърна небрежно той и я поведе към фоайето на хотела.

— И какво ще се случи с горкото ти мъжко самочувствие, ако успея? — предизвика го Лиа, отдадена на приятното усещане на пръстите му, сплетени с нейните, докато я водеше напред към остъкления балкон над шумния прибор. Изумрудената ѝ пола се стелеше около глезените ѝ, докато вървеше.

— Сигурно ще се разпадне — въздъхна с престорено отчаяние Корт и я преведе през празната стая, потънала в сенки, за да застанат пред едни от огромните френски прозорци. Под тях вятърът подмяташе вълните и те се разбиваха на скалистия бряг, тласкани напред от приближаващата буря. Случайните снопове лунна светлина придаваха тайнственост на мястото. Както обикновено, тя усети силното въздействие на природата.

Усети как пръстите на Корт се стягат и инстинктивно разбра, че мястото му бе въздействало по същия начин. Цяла вечер се бе опитвала да отблъсква шеговитите му намеци и да не допуска желанието му да я завладее, а ето че сега се поддаваше на нещо много по-първично и опасно.

Освен това интуитивно разбираше, че истинската опасност бе в собствените ѝ реакции към този мъж, който за два дни се бе превърнал от непознат в довереник. Сега се опитваше да ѝ стане любовник и Лиа си каза, че трябва много да внимава.

— Май сме сами. Ако седнем в онази ниша, дори да има някой, няма да ни види. Ела, Лиа — настоя Корт и я поведе след себе си.

След миг тя вече седеше на коленете му, отпуснала глава на широкото му рамо. Среброто в очите ѝ се бе превърнало в наситена платина още преди устните му да покрият нейните.

ВТОРА ГЛАВА

В мига, в който устните на Корт докоснаха нейните, Лиа си помисли, че съвсем не бе очаквала подобно нещо. Нямаше предпазливост, нямаше несигурност в ласките му, ръцете му я притискаха силно. В начина, по който устните му си играеха с нейните, имаше нещо много различно от очакванията ѝ. Това бе предизвикателна нежност, каквата не бе очаквала.

Заинтригувана, обзета от любопитство и събуден женски интерес, тя обви врата му и пръстите ѝ се заиграха с необичайно привлекателните му златисти и кестеняви кичури. Завладя я истинско удоволствие, когато усети твърдата му коса и въздъхна беззвучно, след което приканващо разтвори устни.

Той не се възползва от малката си победа. Продължи бавно и много нежно да вкусва отначало ъгълчетата на устата ѝ, след това плътната ѝ долна устна. Когато Лиа се зачуди на уменията му да се владее и да сдържа страстта си, Корт вдигна устни от нейните и започна да изследва нежно бузата ѝ към спуснатите клепки.

Устните му редяха въздушни целувки по чувствителните ѝ клепки, а ръката му, досега лежала неподвижно на талията ѝ, се премести и плъзна навътре под извивката на гърдите ѝ. В докосването му имаше интимност, която накара пулса ѝ да забърза.

— О, Корт — въздъхна тя и цялото ѝ тяло се напрегна от възбуда, очакване и някаква неловкост. Знаеше, че трябва да отблъсне ръка му, да му откаже тази свобода, но така и не го направи, защото той все още не си бе позволил никаква свобода с нея. Засега интимността между тях бе просто намек.

— Да знаеш колко ти отива изумруденозелено — прошепна едва доловимо Корт и ръката под гърдата ѝ отново се намести. Лиа очакваше да се премести нагоре по бодито, защото знаеше, че чака тъкмо този момент, за да го отблъсне. След миг само щеше да усети допира му и нещо в нея я караше страстно да го желае. Само че пръстите му не се плъзнаха към гърдата, както тя очакваше. Той стисна

дългата плитка самурена коса и се заигра с нея. Повдигна я бавно и я намести на голата ѝ шия, отпусната назад, а сетне вдигна глава, за да я погледне. — Сега вече знам защо пещерните хора са обичали толкова много да завличат жените си у дома, стиснали ги за косите. Има нещо много чувствено в това примитивно действие. — Златните искри се сляха с кафявите му очи, разтопиха се и ги превърнаха в течен кехлибар.

Лиа го наблюдаваше изпод полуспуснати клепки, усетила въжето от коса, опасало гърлото ѝ.

— Не — успя да изрече развеселена тя. — Онези, които са ги влачели за косите у дома, не са умеели да се грижат за себе си.

— А ти си прекалено умна, за да попаднеш в тази категория — прошепна Корт и затегна леко плитката.

— Да. — Това бе самата истина.

— Не е ли просто въпрос на интелигентност, Лиа? — изръмжа той и сведе отново глава, за да плени разтворените ѝ устни.

— Не — отвърна тя развеселено, ала и с известно презрение. Усети как устните му поемат нейните и ѝ се прииска да го сграбчи, да го накара да остане спокоен, за да усети истинската му целувка. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, сякаш подтикнати от някакъв импулс. Леките нежни ласки не ѝ бяха достатъчни.

— Не — усмихна се Корт. Лиа усети усмивката му до устната си и ѝ се прииска да използва зъби много внимателно и предупредително върху неговите устни. Само че не посмя. — Не — прошепна отново той до устните ѝ. — Не става въпрос за интелигентност. Има жени, може би всеки мъж среща по една такава в живота си и му се иска да е сигурен в нея. Нея би искал да обвърже със златни окови...

Тя потръпна и Корт го усети.

— Ти искаш ли да ме обвържеш със златни окови, Корт? — Думите ѝ бяха едва доловими, изречени забързано.

Пръстите му отпуснаха плитката и плъзнаха по врата ѝ.

— Да!

В тази единствена дума прозвуча неочаквана страст, която не бе проличала досега в ласките му и Лиа се размърда неспокойно до него в желанието да усети по-интимна ласка, повече от топлината му.

— Мисля — прошепна дръзко тя, несигурна в мотивите си, но убедена, че иска да го предизвика, — че забелязвам наченките на доста

властен мъж.

Пръстите му не се отделяха от шията ѝ, докато я галеха с едва доловима заплаха. Лиа се приближи, без дори да го иска, и се отдаде на ласката също като малко коте.

— Аз съм много властен мъж — заяви тихо той. — И много взискателен любовник.

— Сигурно, ако намериш жена, която да ти позволи да я оковеш във вериги — усмихна се предизвикателно тя, впила поглед в него през попритворени очи.

— Нямам намерение да чакам разрешението ѝ — отвърна лениво той. — Веригата сама ще пасне на мястото си, независимо дали на нея ѝ харесва, или не.

— Защото си много по-умен от нея ли?

— Защото съм много по-силен и много по-безмилостен от нея — побърза да я поправи Корт. — Освен това съм се научил да обръщам специално внимание на най-важните неща.

— Сигурно тъпчеш егото си поне с няколко килограма сурово месо на ден. По нищо не личи да е недохранено! — Очите ѝ блестяха, когато срещна пронизателния му поглед. С ръце прокара пътека през косата му към слепоочията, където се виждаха сребърни кичури. Обикновено пролъскваха на светлина, ала тази вечер в сенките оставаха незабележими.

— Нито пък твоето — отвърна той с крива усмивка. — Прекалено самоуверена си, Лиа Брандън, нали?

— Това притеснява ли те?

— Притеснен ли ти се струвам? — изръмжа Корт и се наведе, за да докосне с език меката част на ухото ѝ.

— Не — призна веднага тя и затвори очи, за да се наслади на милувките му.

— Така е, защото знам какво правя, малка Лиа.

— И какво точно правиш, Корт?

— Залагам капан — обясни веднага той. Пръстите му бяха стигнали до зеления камък над гърдите ѝ.

— Ще ми обясниш ли? — помоли тя и се запита дали Корт няма да я докосне по-интимно след секунди. Беше толкова близо, ръцете му бяха топли, приканващи...

— Не — прошепна весело той. — Няма. Ще имаме достатъчно време по-късно.

— Мъж на бързите решения — предизвика го Лиа и обърна буза към жадните му устни. Това е прекалено, каза си разочарована тя. Искаше ѝ се Корт да я докосне, да я погълне като ураган. Щеше да успее да го спре, разбира се, но в този момент копнееше да опознае дълбочината на страстта и желанието му. Трябваше да знае дали той наистина я желаете, или просто си играеше на власт с нея. Какво толкова ѝ въздействаше и омайваше? Не си спомняше някога да бе изпитвала подобно нетърпение. Дори когато си мислеше, че бе лудо влюбена в Алекс.

— Мъж, който знае какво иска — прошепна дрезгаво Корт.

Ако я желаете истински, защо тогава не направеше нищо с устни и ръце, питаше се разсеяно Лиа. Тази вечер не забеляза да е срамежлив или нерешителен. Ето че сега изведнъж стана нерешителен, установи с известно неудобство тя. Тъкмо тази негова способност да я дразни започваше да я плаши. Плашеше я и събуждаше интереса ѝ, осъзна внезапно, докато пръстите ѝ опознаваха мускулите по раменете му и нежно ги масажираха.

Страшен, интересен и... Неочаквано Лиа се усмихна. С него беше в безопасност. Точно това бе обяснението. Макар думите му да бяха опасни, тялото му ѝ показваше, че с него бе в безопасност, както ѝ се искаше.

Въздъхна доволно, защото най-сетне бе разгадала гатанката, отпусна се на гърдите му и задълбочи собствените си целувки, стиснала лицето му в длани. Самоувереността не я напусна, въпреки че бе станала по-агресивна. Възбудата бе като огън в стомаха ѝ, докато целуваше Корт и вмъкваше език в устата му. Искаше да усети отклика му, изпитваше нужда...

Усети невероятен отпор на нежното мъчение, на което го подлагаше с език и реши да го преодолее. Изви тяло до него и ноктите ѝ нежно се спуснаха по загорялата буза. Представи си, че играе ролята на жена, каквато не бе била никога досега — на фатална жена, на прелъстителка, на сирена...

Настойчивостта ѝ стана по-осезаема, освободена от досадните женски страхове. С този мъж беше в безопасност. Можеше да се справи с него. Той бе решил да я остави сама да определя крачката.

— Дай на една жена да вкуси власт... — изпъшка дрезгаво Корт и ти усети как смехът ѝ напират.

— Не съм забелязала да си се оставил в ръцете ми — прошепна на свой ред Лиа. — Мислех, че аз съм се оставила в ръцете ти! — Прекъсна интимния дуел, започнат с език, и се зае да намери нови територии за завладяване. Откри ги на меката част на ухото му. Нежно я стисна със зъби и усети по едрото му тяло да преминава тръпка.

— Ммм — изръмжа тихо той, премести ръце на гърба ѝ и я притисна до себе си. — За жена, която непрекъснато отказва да дойде в леглото ми, си доста умела изкусителка!

— Така е, защото най-сетне разбрах какво представляваш — прошепна доволно тя. Дъхът и излизаше забързан през отворените ѝ устни, докато прокарваше ръце по ризата му и си играеше с копчетата.

— И каква е голямата тайна? — предизвика я Корт и очите му заблестяха в мрака.

— Не си такъв хищник, за какъвто се представиш — обясни Лиа, отпусна глава назад и му се усмихна приканващо. — Сам го каза. Тази вечер си облечен като джентълмен и ще се държиш като джентълмен.

— Аха — възкликна той, сякаш внезапно прозрял истината. — Чувстваш се в безопасност с мен. Няма ги вече страховете, които за малко да споделиш одеде.

— Няма ги.

— Няма го дори глождещият страх, че може да си ме преценила погрешно — настоя Корт.

— Няма го — засмя се тихо тя и очите ѝ заблестяха.

— Не съм в състояние да оборвам женската логика — прошепна той и се наведе към врата ѝ.

— Не си — потвърди Лиа, прегърна го през врата и го привлече до себе си. Продължи оттам, откъдето беше прекъснала, и се наслади на отклика, който изтръгна от него. Всяка негова тръпка, стон и дрезгав вик бяха съпроводени от ликуването на собственото ѝ тяло. В мига, в който едрите му силни ръце се насочиха към гърдите ѝ, вместо да възнегодува, тя не каза и дума. Бе твърде отдадена собственото си желание. Копнееше да предизвика мъжката му страст, а без да иска бе събудила своята. Усещаше пръстите му, докато търсеха зърното ѝ под копринената рокля, и се изви към ръката му, вместо да я отблъсне — О! — прошепна Лиа и усети как връхчето се втвърди. Разтърси я

тръпка и тя затвори очи, за да преодолее обзелата я слабост. Тънкият дантелен сутиен не можеше да я защити и през двата пласта тъкан пръстите на Корт събудиха за живот и второто зърно с ласки, от които Лиа изтръпна. Тихите ѝ стонове бяха приглушени до врата му. Той я целуна по устните, а след това продължи към голото ѝ рамо. Тя усети зъбите му и заби нокти в сакото му.

Така и не бе усетила кога бе подновил чувствената атака. Отначало Лиа се бе чувствала чудесно, знаеше, че владее положението, че тя бе тази, която имаше власт, а ето че неусетно бе станала безпомощна и откликваше с цялото си сърце на настойчивите му целувки и ръце.

Като насън усети как Корт улавя разтрепераните ѝ любопитни пръсти, докато се опитваха да си проправят път под ризата му, и повдига дланта ѝ към устните си за секунда, преди да се усмихне приканващо, чувствено и да надникне в изпълнените ѝ със страст очи.

— Мисля, че е време да се качим горе, любима — прошепна дрезгаво той. — На това място не можем да си позволим следващата стъпка!

— Следващата ли? — повтори Лиа и се почувства глупаво, макар че все още не успяваше да мисли ясно.

— Ще те любя, моя сладка, и искам това да стане насаме, в моето легло!

Сама не знаеше как успя да се изправи и се облегна на него. Корт я прегърна с една ръка през кръста и пое към стълбите. Когато тя вдигна безпомощно очи към него, той се усмихна обещаващо и с нескрито желание.

Лиа усещаше как стълбите се стопяват една по една и някакъв далечен глас в най-скритото кътче на ума ѝ започна да я предупреждава, че е време да се оттегли. Скоро щяха да стигнат на площадката, а след това да се озоват пред стаята му...

Как се стигна до този момент? Тя немощно тръсна глава, отчасти, за да избистри мислите си, отчасти, за да разбере къде бе сбъркала. Нямаше намерение да ходи в стаята му тази вечер, поне това си спомняше. Беше го целунала, защото ѝ се стори напълно безопасно. Корт бе толкова въздържан, истински джентълмен. Беше я оставил да контролира прегръдката, беше се оставил на ласките ѝ, а това не ѝ се бе сторило страшно.

Той спря пред стаята си и пъкна ключа в бравата с една ръка, а с другата продължаваше да прегръща Лиа. Не било страшно, напомни си мрачно тя, когато вдигна очи, за да срещне неговите. Осъзна какво се случва едва когато Корт отвори вратата и леко я потегли навътре.

— Не! — прошепна твърдо Лиа и отказа да влезе. — Няма да бъде толкова лесно, Корт Ганън!

— Искаш да кажеш — опита се да уточни той и се обърна към застаналата на прага на стаята Лиа, — че няма да ти бъде толкова лесно да се отдръпнеш, след като си стегнала толкова далече ли?

— Не съм стигнала толкова далече сама! — отвърна разпалено тя и усети как самоконтролът ѝ се връща стремглаво напълно разбрала какво я очаква.

— Не си — съгласи се Корт и леко изви устни. — Ти започна всичко това.

— Не ме обвинявай за онова, което си въобразяваш! — настоя властно Лиа, скръсти ръце пред себе си и го погледна ядосана. — Започнах с няколко целувки долу в ресторанта...

— Не мислиш ли, че е крайно време да довършим започнатото? — прекъсна я той, пристъпи по-близо и постави длан на врата ѝ.

— Май се появяват съмнения кои кого прелъстява! — разфуча се тя и се почувства неловко.

— Да, ала се надявах да не зададеш този въпрос до утре сутринта — оплака се недоволен Корт.

— Значи признаваш, че си планирал всичко, което се случи, така ли? Подведе ме да мисля, че ще се държиш като джентълмен, а след това ми позволи да... да... — Думите ѝ убягваха.

— Да прелъстиш и себе си, и мен също ли? Ами да. Планът беше съвсем простичък. — Той сви рамене.

Лиа го наблюдаваше. Беше ѝ весело, усещаше раздражение заради самодоволното изражение по лицето му. Прехапа устни и поклати ядосана глава.

— Корт, глупчо такъв — прошепна тя. — Не мога да си легна с мъж, когато познавам от два дни! Когато тази ваканция свърши, всеки от нас ще си тръгне по пътя. Не мога да се справя с една краткотрайна любовна връзка, не разбираш ли? Ако искаш това, според мен с най-добре да се разделим като приятели още тази вечер... — Думите пресекнаха под блестящия му поглед. Той изви подигравателно устни.

— Ти наистина ли вярваш в това? — прошепна язвително и пръстите му на врата ѝ се стегнаха. — Наистина ли вярваш, че ще приключа с теб, след като изживеем един краткотраен флирт? — Разтърси я леко.

— Корт, какво друго бихме могли да направим? — възкликна нещастно Лиа.

— Всичко, което пожелаем, Лиа — отвърна простиичко той. — А за себе си смея да кажа, че искам много.

— О, Корт!

— Когато ме погледнеш по този начин — измърмори той, — ми се струва, че и ти искаш между нас да излезе нещо повече.

Тя рязко си пое дъх и очите ѝ грейнаха по-ярки от скъпоценния камък на врата ѝ. Изправена пред разгорелите се помежду им чувства, просто не намираше какво да каже. Беше прекалено рано, за да се надява, и прекалено късно, за да не се надява. В отчаянието си прибегна към хумора.

— Корт, това е доста неочаквано — прошепна Лиа, не се сдържа и се изкиска.

По лицето му плъзна неуверена усмивка, стигна до очите му и той я привлече до себе си, а тя зарови лице в сакото му. Задържа я така дълго, без да казва и дума, и младата жена остана доволна.

Най-сетне я пусна, отстъпи, но не махна ръце от раменете ѝ, докато се вглеждаше в изпълненото ѝ с въпроси лице.

— Никакви игри повече, Лиа. И двамата сме достатъчно възрастни за подобни неща! — предупреди я напрегнато Корт и тя се сви, когато долови решителността в гласа му. Той говореше сериозно.

— Мъжете изглежда си мислят, че всичко, което не завършва в леглото, е игра! — обвини го Лиа в нещо, което вече бе споменавала тази вечер.

— И е точно така — отвърна веднага той.

— Не е истина, Корт!

— За нас е истина — отвърна тихо той.

— Не ме принуждавай да прибързвам — заяви гордо тя и вирна предизвикателно брадичка.

— Точно това искам да направя — призна Корт и пръстите му стиснаха болезнено раменете ѝ. — Искан ми се да те зашеметя и да те

отведа в леглото, където ще те накарам да се почувстваш сигурна в себе си.

Тя отстъпи назад, за да се отдръпне от ръцете му и го погледна с очакване и копнеж.

— Ти — заяви Лиа приглушено, — имаш нужда от един добър урок за злото, което носи обсебилия те ламтеж за власт.

— Не мога да бъда друг. — Съвсем не се разкайваше. Кафявите му очи сякаш я поглъщаха.

Тя се поколеба, усетила влиянието му върху сетивата си и инстинкта да избяга, докато все още може. Знаеше, че я грози опасността да се влюби в този мъж, макар че го познаваше съвсем отскоро и отчаяно ѝ се искаше да повярва, че той също може да се влюби в нея. Затова се налагаше да контролира нещата, докато и двамата бяха сигурни. При Корт Ганън човек трябваше да заложи на сигурно, на абсолютно сигурно...

Насили се да се усмихне и го погледна удивително спокойно, с неподозирано самообладание.

— Лека нощ, Корт. Тази вечер... — Лиа замълча и се усмихна широко. — Тази вечер научих много. Ще се видим ли утре сутринта?

В първия момент устата му се сви и тя се зачуди дали ще я остави да се измъкне. След това той наклони глава на една страна.

— Ще те взема за закуска.

— Благодаря ти. Тъй като съм тук, би ли ми върнал договора на брат ми — продължи Лиа със същия небрежен глас. Беше ѝ трудно, тъй като усещаше напрежението между тях, ала тя притежаваше силна воля.

— Там, на масата е. — Корт не откъсна очи от нея, докато прекоси стаята и посегна към документа, челото му бе набраздено замислено, докато Лиа преглеждаше договора отново.

— По дяволите — прошепна примирено тя. — Имаш ли химикалка? Най-добре да подпиша веднага и да престана да измъчвам брат си. — Без да каже и дума, той ѝ подаде химикалка и я наблюдаваше замислен, докато Лиа прехвърляше страниците, за да подпише. Без дори да се поколебае, тя се подписа с едри букви, също като подписа, вече положен на гърба на листата. Погледна отново името на мъжа и остави химикалката. — К. Тримейн — повтори Лиа, оправи документа и го сгъна. — Предупреждавам те, Корт Ганън —

усмихна се на една страна тя, — ако този човек съсипе бъдещето на брат ми, ще те погна с касапски нож.

— Няма да ти се налага да ме търсиш дълго — обеща той и в очите му заблестяха интересни искри. — Имам намерение да се задържа там.

— Много си сигурен в него — отбеляза тихо тя и шеговитостта изчезна от гласа ѝ, когато срещна погледа му.

— Той ще бъде напълно честен с брат ти — заяви мрачно Корт.

— Има ли нещо друго, което знаеш за него? Освен качествата му на бизнесмен? — попита любопитно Лиа.

— Какво искаш да ти кажа? — попита не особено сговорчиво той.

Тя удари сгънатия договор в дланта си и очите ѝ заблестяха.

— Женен ли е?

— Не. Има ли значение?

— Не. Просто бях любопитна.

— Нали знаеш какво причинило любопитството на котката?

— Да не би да се опитваш да ме предупредиш да не навлизам в подробности за личния живот на К. Тримейн? — усмихна се хитро Лиа.

— Той е мъж — отвърна с измамно спокойствие Корт и посегна за химикалката.

— Ясно! Това ще рече, че е женкар — уточни весело тя, защото новата игра ѝ харесваше, най-вече защото той не желаше да се включи. — Много ли пие? Приви ли се на тъп мъжкар?

— Ти май наистина си го набройкала, а? — изръмжа Корт и я погледна недоволено.

Лиа въздъхна примирено.

— Виждам, че от теб няма да изкопча никакви пикантни подробности. Защо става така, че мъжете винаги се поддържат?

— Защото не умеем да се защитаваме от жените. Не се притеснявай, Лиа, Тримейн ще се погрижи за „Охранителни системи «Брандън»“ и ще научи брат ти на всичко, от което той се нуждае. — Последва кратко мълчание, сякаш на Корт неочаквано му бе хрумнало нещо. — Май не си особено загрижена какво ще стане с твоя дял от наследството, ако Тримейн се провали.

— Наистина не съм — отвърна безгрижно тя. — Не се интересувам от „Охранителни системи «Брандън»“. Дори нямам представа защо татко ми е оставил част от дяловете. Знаеше, че се интересувах единствено от книжарницата.

— И това ти е достатъчно, за да се издържаш? — Въпросът му прозвуча подигравателно.

— Напълно — кимна Лиа и изви предизвикателно едната си вежда. Това бе самата истина. Тя бе създавала книжарницата и я бе разработила успешно, освен това се бе справила съвсем сама.

— Баща ти сигурно ти е оставил част от фирмата, за да бъдеш ангел — хранител на брат си в моменти като този, сигурно е усещал, че Кийт все още не е способен сам да върти бизнеса — предположи миролюбиво Корт, сякаш за да омаловажи въпроса си дали Лиа успява да се издържа.

— Сигурно — предположи тя и загуби интерес към въпроса. — Още сега ще пусна договора по пощата, за да замине на сутринта. Ще бъде в Санта Роза, преди да се върна. — Лиа размахна договора и тръгна към вратата, сякаш Корт не ѝ препречваше пътя.

Въпреки изпълнителната я решителност, той не се отдръпна. Наложил ѝ се да спре пред него, защото бе застанал с гръб към вратата, скрил ръце зад гърба си, за да стисне бравата. Стиснатите устни му придаваха строг вид. В първия момент Корт не каза нищо, просто я наблюдаваше, докато тя стоеше на няколко крачки встрани.

— Корт? — повика го Лиа с предпазлива неувереност, тъй като не бе сигурна какви биха намеренията му. Усмихна се притеснена, опита се да си придаде вид на спокойна и хладнокръвна, въпреки че най-голямото ѝ желание в този момент бе да побегне. — Остава ли уговорката за закуска?

— Докога ще останеш тук? — попита той, без да обръща внимание на въпроса за закуската. Наблюдаваше я така сякаш бе дребно неспокойно животно, което искаше да улови. Тя бе жертвата, помисли си Лиа, обзета от чувство на неловкост. Единствената възможност бе да се държи така, сякаш се възприемаше по същия начин.

— Още пет дни — отвърна ведро тя, сякаш разговорът бе напълно нормален и в гласа му не звучеше явна заплаха, която се появява единствено между мъж и жена. Заплахата може и да бе налице,

каза си смело Лиа, но Корт със сигурност щеше да се държи прилично. Той не я заплашваше. Нещата можеха да се променят единствено ако тя пожелаеше. Продължи с любезен, напълно естествен въпрос. — Ами ти?

— Също толкова — отвърна Корт, без да дава повече обяснения. Златистите му очи се изместиха към договора в ръката ѝ, а след това към привидно спокойното ѝ лице. Гласът му стана по-гърлен, по-мъжки, когато я помоли за последен път. — Остани с мен тази нощ, Лиа. Моля те.

— Корт — започна тихо тя. — Вече обсъдихме този въпрос. Не мога. Прекалено рано е. — Ръката ѝ замахна безпомощно.

— Страхуваш ли се от мен? — изрече дрезгаво той.

— Не, разбира се — отвърна Лиа и се опита да се усмихне. Не искаше да мисли за различните видове страх. Сега моментът не бе подходящ. В момента се нуждаеше от здравия си разум и трябваше да прояви всичкото самообладание, на което бе способна. Щеше да се справи. Беше и интелигентна, и силна, и се възползваше и от двете си качества.

— Няма от какво да се страхуваш, Лиа — опита се да я убеди Корт, сякаш тя току-що не бе надвила страха си. — Капанът ми ще бъде истинско удоволствие, честна дума. Дори няма да усетиш кога ще хлопне вратата.

— А на сутринта? — настоя Лиа сухо и си каза, че да излезе тази вечер от стаята му щеше да бъде едно от най-трудните неща, които някога бе направила.

— На сутринта няма повече да говорим, че трябва да се върнеш в стаята си! — изръмжа той и тя усети докосването на очите му.

Лиа преглътна, когато чу дръзките му думи и стисна договора отчаяно, с такава сила, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Не — прошепна. — Трябва ми време, Корт, още малко време... — Думите ѝ прозвучаха като молба и не ѝ стана никак приятно. Това бе толкова нетипично за нея.

— Още време, за да играеш нови игрички ли? — изръмжа той.

— Не! Имам нужда от време, за да съм сигурна! — изстреля в отговор тя и започна да се ядосва. Нима не разбираше? В един дълъг съкрушителен момент не бе сигурна дали Корт щеше дори да се опита да прецени нещата от нейната гледна точка, а след това притвори очи и

те заприличаха на цепки. Усещаше, че той се мъчи да овладее и инстинктите, и желанията си. Май цивилизованото у него щеше да надделее.

— Ще те изпратя до стаята ти — заяви най-сетне Корт, обърна се и отвори вратата. Хвана ръката ѝ, когато тръгнаха, и я стисна.

— Ами после?

— После ще се върна и ще си взема студен душ! — избухна той тихо и всичко между тях сякаш се успокои. Едва ли нещо друго би успяло да постигне същия ефект.

— Горкият Корт — изкиска се Лиа, докато вървяха към фойето, за да купи плик и марка на рецепцията. — Ти май наистина си имал планове за тази вечер, нали?

Той погледна към засмяното ѝ лице.

— С моята склонност към мързел трябва добре да организирам нещата. Това е единственият начин някой като мен да живее спокойно! — Корт изви устни и златните му очи проблеснаха сърдито.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш — отвърна честно тя. — И аз действам по същия начин. Изглежда ще има проблеми, когато се срещнат двама като нас! — Спряха на рецепцията.

— Не е непреодолима пречка — отвърна спокойно той, докато я наблюдаваше как надписва плика и го пуска в кутията. Лиа не обърна внимание на думите му.

— Готово. Кийт ще бъде доволен, когато получи писмото. — Тя въздъхна, потри ръце и Корт я поведе нагоре, по стълбите към стаята ѝ.

— Сега можем да се отдадем на нас двамата — настоя отново той. Когато застанаха пред вратата ѝ, Корт я обърна към себе си и едрите му ръце обрамчиха лицето ѝ, преди да я погледне замислен. Палците му нежно потриваха нежната кожа на слепоочията ѝ. — За последен път те питам. Лиа, ще...

— Не — прекъсна го тя и му се усмихна. — Не мога да се лиша от удоволствието да си те представя под студения душ! — Усети, че увереността ѝ се връща, докато търсеше ключа. Човек просто трябваше да се отнася с чувство за хумор към живота, мислеше си Лиа.

Той я разтърси лекичко и в очите му заблестяха весели искри.

— Заради тази забележка ти обещавам един ден и теб да те пъхна под студения душ. — Наведе се и я целуна леко по устните. — Лека

нощ, Лиа. Ще се видим утре сутринта. — След тези думи си тръгна.

Срещата с Корт за закуска бе втората задача на Лиа за деня. След като си сложи джинси и ярко жълт пуловер, тя грабна телефона.

— Здравсти, Кийт — усмихна се и слушалката. — Мислех, че ще ти бъде приятно да разбереш, че снощи подписах договора.

— Лиа! — Зарадваният глас на брат ѝ долетя по линията — Заради тази чудесна новина ще ти простя, че ме събуди в такъв нечовешки час. Когато двамата с Тримейн приключим, „Охранителни системи «Брандън»“ ще са се превърнали в номер едно на Западното крайбрежие. — Той бе много доволен. — Знаех си, че щом се запознаеш с него, ще разбереш, че съм прав.

Тя се намръщи, без да разбира.

— Но аз не го познавам — започна Лиа, ала Кийт я прекъсна, преди да успее да му обясни, че се бе запознала човек, който познава Тримейн.

— Как така? Той не те ли намери? Дадох му адреса на мотела. Каза, че ще остане там два дни. — Кийт ѝ се стори много учуден. Тя обаче не бе просто учудена, бе прекалено умна, умееше да мисли разумно и объркването ѝ не беше дълго. Докато седеше на неоправеното си легло, стиснала слушалката в ръка, Лиа си каза, че бе била пълна глупачка, след като не се бе сетила сама, преди брат ѝ да ѝ подсказе. — Лиа? — прозвуча гласът на брат ѝ.

— Висок мъж ли е? — попита тя, обзета от страх, въпреки, че вече знаеше отговора. — Косата му е на кестеняви и златни кичури, а очите му искрят в златно.

Брат ѝ се разсмя.

— Доста поетично го описа, но точно. Май вие двамата добре се разбирате, след като те е убедил толкова бързо да подпишеш договора.

— Искрено се възхищавам на твоя господин Тримейн — отвърна Лиа с горчивина. — Изключително хитър човек.

— Лиа? Да не би нещо да не е наред? Говориш различно...

Някой почука на вратата и тя рязко вдигна глава. Стисна слушалката.

— Извинявай, Кийт. Идолът ти току-що пристигна, да ме заведе на закуска — прошепна бавно Лиа.

— Добре — отвърна доволно и весело Кийт. — Прати на Корт много поздрави. Кажи му, че нямам търпение започнем работа!

— На всяка цена — обеща тя и върна слушалката на мястото ѝ, а след това стана, за да отвори вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Корт сигурно бе усетил, че тя бе разбрала за измамата, каза си Лиа в мига, в който отвори вратата. Забеляза как очите му потъмняха, докато оглеждаше стаята и отнесеното ѝ изражение. Беше не по-малко умен от нея. Не е честно, каза си подигравателно тя, той току-що се оказа по-умен от нея. Да, този мъж бе усетил веднага, че бе разкрит. Само че Лиа не бе готова да поеме дори най-незначителния риск.

— Добро утро, господин Тримейн — успя да го поздрави тя със стегнат и малко груб глас, който с нищо не приличаше на нейния. Ръката ѝ потрепери, докато стискаше бравата. Беше обзета от гняв и трябваше да впрегне цялото си самообладание, за да не се поддаде на импулса да издере лицето му.

— Добро утро, Лиа — отвърна тихо Корт. Говореше толкова спокойно, че ѝ се прииска да забие нокти в дланите си. — Виждам, че не си се сдържала и си се обадила ни брат си, за да му съобщиш добрата новина — добави той сухо. Наблюдаваше я строго и мрачно, и погледът му издаваше, че бе наясно какви мисли ѝ се въртят в главата.

Тя вирна брадичка презрително и огледа студено тъмните панталони, тесния ханш и червеникавокафявия пуловер, облечен върху кремава риза с разкопчана яка. Беше толкова спокоен, толкова хладнокръвен, както подобаваше на победител в неравностойната им битка.

— Поздравления — изрече с безизразен глас Лиа. — Мога единствено да се извиня, че победата ти беше толкова лесна. Сигурно е истинско разочарование да не срещнеш никаква съпротива от страна на врага. Или ти си от хората, които предпочитат лесните победи?

Корт посегна и едрата му ръка отвори вратата още малко, колкото да я изтръгне от стегнатите ѝ пръсти. Тя машинално отстъпи назад, когато той прекрачи прага, за да влезе в малката стая. Затвори вратата тихо.

— Договорът — отвърна намръщен Корт, — не бе важното между нас. Искан да приключим с този въпрос.

Тъглчетата на устните ѝ се отпуснаха недоволно, докато Лиа го наблюдаваше. Дългата ѝ плитка бе прехвърлена отпред на жълтия пуловер. Беше облякла ярко жълт пуловер, дръзки обеци, които му отиваха, и цветът им изпъкваше на тъмната коса.

— Разбирам — подхвърли напрегнато тя — За теб победата над една жена трябва да бъде постигната в леглото, нали така? — Възмущението ѝ бе неприкрито, но то не повлия по никакъв начин. Как бе възможно да е толкова дебелокож и безчувствен! — Питам само от любопитство, кога щеше да ми кажеш истината?

— Когато се озовеше на сигурно място в леглото ми — призна той без колебание и Лиа едва се въздържа да не го замери с нещо.

— Ти си един долен тип.

— Просто съм практичен. Когато върша нещата по моя начин, винаги постигам резултата лесно и не се получава като сега.

— Искаш да кажеш, че щеше да си много по-доволен от себе си, ако бе успял и да ме прелъстиш, и да си осигуриш подписа ми на договора — разфуча се тя. — Господи! Какъв човек си ти? Да си въобразявам снощи, че си джентълмен! Не мога да повярвам каква глупачка съм била! — Лиа му обърна гръб, скръсти ръце на гърдите си и застана пред тоалетката и малкото огледало. Как бе възможно да е толкова загубена? Това бе по-зле, много по-зле, отколкото...

Корт застана зад нея, ала не посмя да докосне напрегнатите ѝ рамене. Златистокафявите му очи срещнаха разпалените зелени пламъци в нейните през огледалото.

— Това е най-трудното, нали, Лиа? — продължи той. — Да знаеш, че си попаднала в капана.

— Дори на най-добродушните хора не им е приятно, да ги правят на глупаци — отвърна разпалено тя.

— Много по-зле е за онези от нас, които имат твърде високо мнение за собствената си интелигентност, нали? — изтъкна Корт. — Снощи ти казах, че не съм единственият, прокълнат с твърде високо самочувствие!

Лиа потръпна при тези думи не заради скрития им смисъл, а заради онова, над което я накараха да се замисли. Не бе пострадало просто самочувствието ѝ заради неговите машинации. Дълбоко в себе си тя се чувстваше предадена. Тъкмо това чувство ѝ бе трудно да преглътне. Не ѝ помогнаха и опитите да се убеди, че няма причина да

изпитва толкова дълбока болка. Най-важното бе да не му позволява да разбере какъв удар ѝ бе нанесъл.

— Бъди сигурен — заяви вбесена, — че самочувствието ми пострада. Може би тази информация ще измести прелъстяването, с което имаше намерение да подсладиш победата си.

В огледалото забеляза напрежението по лицето му.

— Трябва да поговорим за много неща, Лиа. Ела да се разходим на плажа. Искам да ти обясня всичко, любима...

— Трябва да си напълно луд, ако си въобразяваш, че ще тръгна с теб след всичко, което ми причини! — изсъска тя, завъртя се рязко и подпря ръце на ханша. — Вече постигна победата си. Сега ме остави на мира!

— Боя се, че няма да стане — въздъхна той.

— Дали малко помощ от мениджъра на хотела няма да ми дойде добре? Сигурна съм, че той с удоволствие ще ти попречи да тормозиш гостите! Ще му се обадя!

— Лиа, успокой се. Ще поговорим, така че няма смисъл да се опитваш да ме изгониш. Няма да мръдна без теб! — В гласа му прозвуча непоколебимост, която подчерта намерението му.

— Какво толкова имаш да ми казваш? Няма да ти направя удоволствие да те оставя да ликуваш пред мен!

— Нямам никакво намерение дори да споменавам договора, малка глупачке — подзе разпалено Корт.

Тя се сви при тези думи.

— Трябва ли да ме наричаш така в лицето ми? Вече разбрах колко съм глупава!

— По дяволите! Не исках да прозвучи така! Просто ставам нетърпелив и ми се изплъзна...

— Така е, защото си убеден! Глупачка! Е, дори глупачките научават по нещо, Корт Тримейн... — Лиа замълча и го погледна със свити вежди. — Какво ти е истинското име, между другото? Не че има значение...

— Кортланд Ганън Тримейн — отвърна спокойно той и стисна устни.

— Както казах, това няма значение.

— Как да няма — вметна бързо Корт — Много по-лесно е да нападнеш човек, когато знаеш името му! — По лицето му се прокрадна

веселост.

— Би ли извинил чувството ми за хумор тази сутрин — изръмжа тя. — Май се е скрило.

— Ела да се разходим на плажа, Лиа, или поне да слезем на закуска — прошепна любезно той. — Трябва да поговорим.

— Никъде не отивам с теб. Не можеш ли да си го набиеш в дебелата глава, че не желая да те виждам отново? Поне за другите неща ми се струваш сравнително умен!

— Решила си да се инатиш ли? — попита Корт и в гласа му прозвуча предупреждение.

— Защо не? Така е, когато си глупава и имаш прекалено голямо самочувствие.

— Когато говорим за глупост, аз съм този, който печели по точки! — сопна се той, протегна ръка и стисна дебелата ѝ плитка. Дръпна я, за да накара Лиа да се приближи, и не обърна внимание на стреснатото ахване от гняв и болка на жертвата си. — Снощи трябваше да те задържа в стаята и в леглото си. Така щяхме да избегнем тази сцена.

— Искрено се радвам, че някаква малка част здрав разум ме възпря снощи! — отвърна гневно тя. — Колко ли по-глупаво щях да се чувствам тази сутрин, ако ти бях позволила да ме прелъстиш!

— Не трябваше да се получи така. Ти щеше да разбереш...

— Ако си въобразяваш, че съм щяла да бъда толкова поразена от любовните ти умения, за да ти простя за измамата, значи си се побъркал напълно!

Корт си пое рязко дъх и Лиа усети, че той се опитва да потисне избухването си. Мисълта, че бе успяла да го подразни, ѝ донесе задоволство.

— Изслушай ме, Лиа Брандън — настоя Корт и стисна болезнено косата ѝ. — Ще ти разкажа най-подробно как попаднах в това положение, независимо дали искаш, или не. Предпочитам да говорим долу, на плажа, защото вятърът ще те охлади малко, но ако настояваш, нека бъде и тук. Ти решаваш. Просто ти се налага да ме изслушаш!

— Не можеш да ме накараш насила да те слушам! — Тя дръпна глава и се опита да освободи плитката си, ала така само изпита болка.

— Я да видим дали не мога! Много по-едър съм от теб!

— Да не си посмял да ме заплашваш! — изсъска Лиа, стресната от собствения си разпален гняв. Не можеше ли просто да се задоволи с победата си и да я остави на мира?

— Предпочитам да обяснявам, отколкото да заплашвам, но изглежда в момента с теб е трудно да се разговаря! Няма да те оставя, преди да ме изслушаш, Лиа.

Щом го погледна, разбра, че бе напълно сериозен, и не бе сигурна как да постъпи, след като той явно притежаваше желязна воля. Едва се сдържа да не изпищи, тъй като нямаше начин да го изхвърли от стаята, а разходката на плажа не бе чак толкова лоша идея. Трябваше да изкара част от гнева, разбушувал се в нея. Можеха да излязат да се разхождат и да го остави да реди извинения. Когато кажеше, каквото имаше да казва, тя просто щеше да му обърне гръб. Може би щеше да е най-добре, ако му покажеше, че няма да се измъкне с празни приказки. Единственото, което я притесняваше, бе причината, поради която Корт настояваше да обясни. Освен ако подписът ѝ на договора не му даваше достатъчно сигурност.

Последната мисъл я накара да вземе решение. Също така я накара да се замисли. Спомни си, че това не бе само между Корт Тримейн и нея. Налагаше се да мисли и за Кийт. А Лиа все още държеше петдесет процента от дяловете в „Охранителни системи «Брандън»“. Ако успееше да накара Кийт да я изслуша... Да, Тримейн имаше защо да се притеснява.

— Добре — съгласи се тя. — Да вървим да се разхождаме.

Той не скри облекчението си и пусна плитката ѝ.

— Благодаря ти, Лиа.

— Не ми благодарни — изръмжа тя и се обърна, за да вземе якето. — Съгласих се по принуда. Не разбирам какво се опитваш да постигнеш!

— Искам само да ти обясня — отвърна Корт, докато я наблюдаваше как закопчава тъмносиньото яке. Очите му се плъзнаха собственически по тялото ѝ и Лиа се подразни.

Тя не каза нищо, когато отидоха до стаята му. Изчака в коридора, за да си вземе кожуха. Дори не се опита да я убеди да влезе, защото очевидно бе разбрал, че в момента бе стигнал прекалено далече. Отказа протегнатата му ръка и тръгна по пътеката към скалистия неравен бряг. Снощната буря бе оставила изхвърлени клони, счупени

миди и раковини. Приливът се бе отдръпнал и морето се поклащаше сънено под сивото небе.

Лиа усети, че се наслаждава на пейзажа и всичките ѝ сетива се зарадваха на красотата наоколо. Неочаквано забеляза умисления поглед на Корт и разбра, че той също бе забелязал въздействието на природата върху нея. Намръщи се, за да не му позволи да се похвали, че разбира всичко, което става с нея.

— Хайде — подкани го тя. — Казвай. Иска ми се по-бързо да приключваме.

Корт пъхна ръце в топлите джобове на кожата погледна с присвити очи.

— Запознах се с брат ти преди няколко месена, когато започна да си търси консултант. — Лиа не каза нищо, впила очи в далечния край на плажа. — Запознахме се не заради опита ми във финансите, а заради някаква работа, която бях вършил в областта на охранителната техника. Той се интересуваше от някои от моите... — Корт се поколеба. — От някои от резултатите, които бях постигнал като любител. — Тя го погледна при тези думи и бързо извърна поглед. Какво я интересуваше, че на него от време на време му бе приятно да работи с ръцете си? Нямаше желание да си помисли, че двамата имат общи неща. — Той искаше да провери какви са възможностите на изобретението ми. От дума на дума се заприказвахме за бизнес.

— На Кийт му трябваше консултант за бизнеса, а на теб ти е трябвал начин да пробуташ играчката си, така ли стана? — измърмори Лиа, стигнала до очевидното заключение.

— Не е точно така — отвърна сухо Корт. — Има и други пазари за моя уред за охрана.

— Готова съм да се обзаложа, че нито един от тях не ти е предлагал контрол на компанията, която ще ги предлага на пазара!

— Млъквай, Лиа — заяви той миролюбиво. — Опитвам се да ти обясня. — Тя отново потъна в мълчание. Нима не разбираше, че нищо от нещата, които казваше, нямаше да промени загнездилото се в сърцето ѝ чувство, че бе предадена? — Двамата с Кийт стигнахме до споразумение, приемливо и за двамата, след това той обясни своята роля във фирмата.

— Безгласният партньор, който не е чак толкова без глас.

— Който очевидно не се интересуваше от „Охранителни системи «Брандън»“, а единствената ѝ цел бе да дундурка брат си! — Лиа се сви при тези думи. Така ли бе изтълкувал Кийт несъгласието ѝ с договора? Никога досега не се бе месила в живота му и само здравият разум я бе накарал да се въздържа и този път. — Той ми разказа доста неща за теб, любима. Много те обича, възхищава се искрено на независимата си по-голяма сестра. Само че вече е открил с какво иска да се занимава, Лиа, и е решен да тръгне по този път. Исква му се да останеш безмълвния партньор и да го оставиш той да ръководи „Брандън“.

— Искаш да кажеш, ти да управляваш фирма ли? — Тя стисна зъби.

— Аз имам опит както в електрониката, така и във финансите, а в момента фирмата има нужда точно от такъв човек. „Брандън“ е загазила здраво, Лиа. Брат ти няма да успее да я спаси сам. Той е достатъчно интелигентен и вижда накъде вървят нещата, освен това има достатъчно смелост, за да направи необходимото да я спаси. След две години ще бъде много умен и обигран млад бизнесмен. Ще се погрижи да стане така.

— Със сигурност ще разберем дали казваш истината нали? — усмихна се пресилено Лиа. — Договорът пътува към Кийт, а ти ще управляваш „Брандън“ през следващите две години. Донеси ми отчетите накрая и ще ти кажа какво си постигнал.

Той спря и се обърна към нея. Без да каже и дума, тя също спря, вдигна студени зелени очи, за да срещне пронизващия му поглед.

— Нямам намерение да чакам две години, за да ми простиш, Лиа.

— Защо изобщо те интересува прошката ми? — попита, без да мисли тя и морският бриз разпиля кичури тъмна коса и ги уви около гърлото ѝ.

— Защото те желая — отвърна Корт с дрезгав глас.

Лиа го погледна с нескрита изненада, ала след това стисна зъби.

— Я престани, Корт. Кой играе игрички сега? Нито ти трябва, нито ме желаеш. Вече не. Нали получи каквото ти трябваше?

— Не, не съм. Все още не съм. Но ще го получа.

— Това, което ти липсва като романтика и изтънченост, го компенсираш с арогантност, така ли? — подигра му се вбесена тя.

— Струва ми се — започна бавно той, докато оглеждаше разяреното ѝ лице, — че започнах да те желая, след като брат ти каза нещо за теб. От начина, по който говореше, знаех, че ще се окажеш най-малкото много интересна. Не мога да не ти се възхищавам как бе набелязала опасните моменти от договора, който искахме да подпишеш. Подразних се, когато не си направи труда да дойдеш срещата с мен и разбрах, че си взела договора и си заминала. Тогава реших сам да разбера що за човек си.

— Значи затова се промъкна тук и се престори на друг... — започна с разтреперан глас Лиа.

— Дойдох тук, за да откроя дали си толкова засмяна, дали умееш да се веселиш, дали в очите ти блести същата предизвикателност, както на портрета в офиса на Кийт — отвърна Корт с дълбокия си дрезгав глас.

Тя прехапа устни, когато си спомни картината, която баща ѝ бе поръчал малко преди смъртта си и бе закачил в офиса, сега вече на Кийт. След това разтвори широко сребристорозелените си очи и заговори натъртено.

— Погледни ме добре, Кортланд Ганън Тримейн. Изобщо не се смей. — Той се протегна към нея и Лиа бързо отстъпи настрана, готова да извика от възмущение. Защо продължаваше да я лъже? Нямаше никакъв смисъл! — Нямам представа каква нова игра си започнал, Корт, освен ако не се страхуваш да не настроя брат си срещу теб и да те затрудня да получиш онова, което искаш от „Охранителни системи «Брандън»“. Каквото и да е то, не очаквай да се проявя като чак такава глупачка, че да повярвам на лъжите ти отново!

— Лиа, когато вчера ме попита напълно спонтанно какво мисля за договора, просто това бе чудесна възможност, която не можех да изпусна. Не съм те насилил да го подпишеш. Подписа го, защото аргументите ми бяха добре обосновани. Все още е така. Забрави за договора. Това вече е минало и така трябва да бъде. Този договор изобщо не биваше да застава между нас.

Очите ѝ се присвиха, когато долови нетърпението в гласа му.

— Наистина ли мислиш, че ще забравя какво ми причини?

— Нищо не съм ти причинил, по дяволите! Все още — изръмжа разпалено той, сякаш бе на подсъдимата скамейка, каза си тя и не можа

да повярва. — Договорът е важен. Той е между мен и брат ти, а ти изобщо не биваше да се намесваш. Аз, разбира се, използвах най-лесния метод, за да премахна тази пречка...

— За да можеш да се съсредоточиш над мен ли? — нацупи се Лиа, защото знаеше, че Корт лъже и за миг ѝ се прииска да не бе така. Това бе смешно. Нали искаше се отърве от този мъж, не да разбере, че го привлича!

— Да! — сопна се той и се намръщи.

— Каква загуба на време — отвърна тя с престорено съжаление. — Вече не съм в настроение да се превръщам в център на вниманието ти, колкото и ласкателно да ми се струва.

— Снощи нямаше нищо против — изтъкна Корт. Лиа установи, че отпуснатите му отстрани ръце потръпват и със задоволство забеляза, че му се иска да я сграбчи и да я разтърси. Ако не друго, Корт Тримейн научаваше, че не всичко става както той иска!

— Снощи те мислех за друг, забрави ли? — отвърна с мила усмивка тя. — Просто случай на сбъркана самоличност. Може да се случи на всеки. — Гласът ѝ стана по-строг. — Слава Богу, че открих истината навреме! — Лиа се обърна рязко и плитката се отметна на гърба ѝ. Закрачи бързо, за да се отърве от яростта си. Този път обаче яростта ѝ бе насочена към собствените ѝ необмислени приказки. Не трябваше да казва последното. То разкриваше прекалено много и сега единствената ѝ надежда бе Корт да не се хване за думите ѝ. Той стисна плитката ѝ и я дръпна рязко, за да спре Лиа, преди тя да избяга много напред. — Ау! — писна Лиа, усетила болка. — Пусни ме, веднага, садист такъв.

В отговор Корт подръпна отново плитката, тя се олюля и се озова в ръцете му. Веднага я задържа, като я притисна към широките си гърди.

— Навреме за какво, Лиа? — попита той и стисна раменете ѝ. — Защо си толкова доволна, че си разбрала кой съм тази сутрин?

— Няма никаква особена причина — отвърна задъхана тя и се опита да го отблъсне. Очите ѝ заблестяха в сребрист оттенък, когато вдигна изпълнен с презрение поглед. — Често се случва жената да не знае истинското име на мъжа, който я е завел на вечеря.

— Не говореше за това, опърничава госпожице. Кажи ми истината! Иначе аз ще я кажа вместо теб — заплаши я той.

— Какво разбираш ти от истината? — Лиа вече усещаше, че запасите му от търпение са на изчерпване. Какво я интересуваше, дори той да загубеше самообладание? Не можеше да ѝ направи нищо.

— Сама каза, че си доволна, че си разбрала истината навреме, защото за малко не се озова в леглото ми снощи, а тази вечер можеше да се случи същото. В края на седмицата, която щяхме да прекараме тук, щеше да ми принадлежиш изцяло и това те плаши, нали? Разбрала си, че си се увлякла по мъж, който те е направил на глупачка.

— Не е вярно! Не ме плашиш ни най-малко, Корт Тримейн, ала нямаш представа колко силно ме дразниш! Бъди така любезен да ме пуснеш! — разфуча се тя, ужасена от точното му попадение. Сви юмруци и се опита да се измъкне от него.

— Мислиш ли, че не знам колко бе увлечена снощи? — изръмжа той, без да обръща внимание на напразните ѝ опити да се освободи. — Не бях длъжен да те оставям да се върнеш в стаята си, Лиа. С малко усилие щях да те задържа при себе си до сутринта. Знаем го и двамата. Снощи се проявих като глупак, защото се постарях да се държа като джентълмен. Стори ми се, че това бе желанието ти и аз като свършен глупак реших да ти доставя удоволствие. Поех риск, пуснах те да си отидеш и ето докъде стигнахме! — Мъжкото му негодувание щеше да ѝ се стори смешно, ако тя не бе също толкова възмутена.

— Как смееш да се правиш на потърпевш! — почти изписка.

— Защото се чувствам наранен!

Преди Лиа да предугади намерението му, Корт я изви към рамото си и я задържа неподвижна, за да я целуне. Въпреки че устните ѝ сами се отвориха под натиска на неговите, той не стана по-нежен.

Тя помнеше още леките дразнещи целувки, нежните ласки от снощи и остана удивена от силата и желанието, с които Корт успя да я покори за секунди. Инстинктивно се опита да извърне лице и да избегне наказанието, което той ѝ налагаше, но не можеше дори да помръдне, за да си поеме въздух.

— Не! — извика Лиа до гърлото му и единствената изречена дума остана скътана в топлото му рамо. За наказание зъбите му уловиха устната ѝ, за да я накарат да отвори уста още повече и да допусне нашествието на езика му. Откри нейния в тъмната му пещера и поде с него дуел, който я накара да простене гърлено. Едва когато

остана доволен, че бе сломил съпротивата ѝ, Корт се отдръпна и отново заговори.

— Няма смисъл да се съпротивляваш, малката ми. Вече съм набелязал целта, сложил съм знака си върху теб и смятам да те науча докъде можеш да теглиш веригата, с която съм те вързал. — Ръката му се отпусна върху гърдата ѝ.

Сребристокзелените ѝ очи се отвориха и взряха в неговите, толкова близо в този момент, че гневът ѝ не остана скрит. Имаше и нещо повече от гняв. Там трептеше пламък, който отразяваше страстна разпаленост.

— Егоист, нетърпим, нагъл тип! Пусни ме веднага! И да не си посмял да разговаряш с мен така, сякаш съм кученце или робиня!

Той се ухили доволно и пръстите му притиснаха гърдата ѝ.

— Ти ще бъдеш моя, любима. Няма друг начин при жена като теб. Трябва да знаеш, че единият от нас командва, иначе ще правиш каквото пожелаеш. А пък аз съм твърде мързелив, за да ти позволя да ми причиниш подобно нещо.

Бързо и неочаквано тя дръпна едната си ръка и замахна. Това не бе обичайното безполезно женско замахване, а силен удар в ребрата. Дебелият кожух омекоти донякъде удара, но въпреки това се чу доволно силно тупване и Лиа долови ахването му.

— Малка лисица! — Сграбчи провинилата се ръка и я стисна. — Ще направя нещо, за което и двамата ще съжаляваме, а ти ще обвиняваш единствено себе си.

Отново сведе глава и плени устните ѝ. Когато тя се напрегна, Корт премести устни на шията ѝ и я принуди да приеме горещите целувки, които се вдигаха все по-нагоре. Продължаваше да я държи притисната към рамото си, пленил ръцете ѝ между тях, стиснал китките ѝ в своята. Със свободната си ръка спусна ципа на якето.

— Корт! Недей! — Гласът ѝ прозвуча приглушено до кожуха. Той не обърна никакво внимание на думите ѝ, спусна пръсти по жълтия пуловер, за да обхване гърдата. При докосването му Лиа усети, че не може да диша. Когато пръстите му разкопчаха сутиена и се плъзнаха към зърното, тя ахна.

— Вслушай се в тялото си, не в ума, любима — нареди Корт с дрезгав глас, докато притискаше леко твърдото връхче. — Моето не

може да си намери място! Не мога да повярвам, че и с теб не е така. Желаем се, малка Лиа. Защо да не задоволим желанията си?

— На тази връзка ѝ липсват доста неща, дяволите да те вземат! — извика тя, защото знаеше, че бе безпомощна и не успяваше да се съпротивлява на въздействието му върху нея. Корт я пленяваше, поглъщаше, прелъстяваше сетивата и по същия начин, но който ѝ въздействаше самотният бряг. Топлината на тялото му ѝ се предаваше, въпреки че вятърът ги блъскаше с ледена настойчивост. Приканващият му аромат изпълни ноздрите ѝ също като мириса на море, и докосванията на ръцете му бяха не по-малко примамливи от бурята, разплискала вълните. Едва ли можеше да избере по-вълнуващо място от брега, за да я люби и да ѝ докаже силата си, каза си нещастно Лиа.

— И какво и липсва на връзката ни, Лиа? — прошепна нежно той, когато ръцете му се плъзнаха по гърдите към стомаха ѝ. Сигурно бе усетил реакцията ѝ, защото в следващия момент пръстите му се вмъкнаха под колана на джинсите ѝ. Тя потръпна. Отчаяно се опита да призове волята си, изчезнала безследно, след като усети прелъстителните му устни, пропъззели по врата ѝ.

— Започни с любовта! — извика на рамото му.

— И това ще дойде — увери я Корт тихо. — Дай си шанс. Може да се влюбиш в мен...

— Не ме интересуват едностранните връзки! — изсъска Лиа.

— Искаш аз да се влюбя в теб ли? — Той се изсмя тихо. — Дори да се влюбя в теб, ще бъда пълен глупак, ако го призная, нали? Особено в този момент. Ти ще използваш наученото като заредена пушка! — Тя стисна зъби, вбесена от тихия му смях. Корт май наистина се опитваше да се шегува! — Ще мислим по-късно за влюбването — продължи без сянка от притеснение той и плъзна ръка по джинсите, докато стигна долната част на гърба. Усети го да си играе с фините косъмчета, които откри там, и неволно потръпна. — Има и други неща между нас — заяви решително той.

— Любовта не е единственото, което искам от тази връзка — опита се да извика Лиа. — Има още много неща, които си неспособен да ми дадеш!

— Какви например? — Езикът му проследи ключицата ѝ.

— Като например уважение и равенство.

— Обвиняваш ме несправедливо — измърмори Корт. — Имам сериозно намерение да те накарам да ме уважаваш. Това е едно от най-важните неща.

— Не говорех за това, дяволите да те вземат! — извика тя и ѝ се прииска да можеше да се премести така, че да забие зъби в него или отново да го удари в ребрата. Той не я пускаше.

— Аха, страхуваш се, че аз не те уважавам ли?

— Очевидно е!

— Грещиш, Лиа. Уважавам изключително много силата и интелигентността ти, а също и независимостта. Бих изпитвал същото уважение и към една лъвица. Само че мъжът трябва да укроти дивите твари, ако възнамерява да им се наслаждава в безопасност. Отначало ще пробвам с добро. Ако не се получи...

— Учудвам се, че си готов да отделиш време и енергия, за да ме контролираш — изрече с горчивина тя. — Останах с впечатлението, че предпочиташ спокойствието.

— Така е. Това е едно от нещата, по които си приличаме — усмихна се широко Корт и Лиа отново усети дланите му по кожата си. — Не се притеснявай. Тази незначителна кавга е нещо преходно. Щом всичко се уталожи, и двамата ще се отдадем на приятен и напълно нормален живот.

Тя застина, обзета от лошо предчувствие. Господи, помисли си безпомощно, за него не съм нищо повече от временна играчка, с която да се отърве от отегчението. Или бе това, или бе решил, че ще се опита да попречи на влиянието ми над Кийт. Това бяха единствените две причини, които Лиа успя да измисли, иначе нямаше защо Корт да се интересува от нея като любовница. През последните два дни се бе проявила като глупачка, след като бе помислила, че той бе наистина привлечен от нея!

И колко типично бе за един мъж да реши, че най-добрия начин да контролира жената или просто за свое удоволствие, или за да постигне нещо в бизнеса, бе да я вкара в леглото си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ако си приключил с обясненията, заради които ме доведе тук, имаш ли нещо против да ме пуснеш, за да се върна в хотела? — успя да измърмори Lia до рамото му.

Усети напрегнатото му мълчание, а след това Корт заговори предпазливо.

— Зависи. Ще приемеш ли обяснението?

— Искаш да ти простя за измамата ли? — измърмори тя, неспособна да повярва.

— Искам да разбереш защо го направих и да започнем отново. По дяволите, Lia — продължи недоволено той, — знам, че не започнахме както трябва заради договора...

— Ти наистина се самозаблуждаваш! — прекъсна го ядосана тя.

— Моля те да забравиш, за да започнем на чисто — продължи да настоява Корт. — Желая те толкова много, малка Lia, и знам, че е взаимно. Не можеш да го скриеш от мен. През изминалите два дни станахме доста близки.

— А ако не се съглася да ти простя и да забравя?

Той въздъхна дълбоко.

— Тогава ще трябва да действаме по трудния начин.

— Какво ще рече това? — изсъска тя, когато ръката му изпълзя изпод пуловера ѝ. Учуди се, че топлината му ѝ липсва толкова много и се прокле заради тази мисъл.

— Любима, не ме отблъсквай — отвърна тихо Корт. — Просто ми дай шанс. Моля те. — Бавно отпусна ръце, но така и не я пусна, просто остави малко разстояние между тях.

Lia го наблюдаваше с презрение, възмутена, че в очите му забеляза весели искрици вместо разкаяние.

— Нещо не се справяш много успешно с молбите — отбеляза мрачно тя.

— Това ли искаш да направя? — повиши глас той и кехлибарените му очи заблестяла, ала Lia така и не успя да разбере

защо.

— Не го искам, не се безпокой — добави бързо тя и размаха ръка. — Не очаквам подобно нещо от теб.

— Лиа, отсега нататък ти гарантирам, че всичко между нас ще бъде честно и открито — отвърна искрено Корт. Едрите му ръце вдигнаха ципа на якето.

— Или пък подмолно и подвеждащо. Ако не е едното, ще бъде другото, нали така? — отвърна дръзко тя, щом усети, че гневът му от преди малко се бе стопил.

— Опитвам се да проявя търпение... — започна настъпателно той.

— Защо? Защото си се надявал да отстъпя на ласкателствата и да ти е по-лесно да ме управляваш ли?

По устните му трепна усмивка.

— Трябва да призная, че животът щеше да е по-лесен, ако проявиш повече разум.

— Боже! Невъзможен си! — Възмутена, Лиа пъкна ръце в джобовете си и тръгна по плажа към далечния хотел. Не вдигна поглед, когато Корт пое до нея, но долови несигурността в гласа му.

— Лиа? — Чакаше решението ѝ, отговора ѝ и разбра, че се пита дали тя няма да направи нещата още по-трудни за него.

В този момент осъзна, че той все още не бе сигурен в нея. Да, беше подписала договора, ала си оставаше съсобственик във фирмата. Докато държеше петдесет процента от дяловете, щеше да представлява заплаха за него. Сам бе изтъкнал, че стига да искаше, Лиа можеше лесно да убеди Кийт, че са допуснали грешка.

В нея се надигна отчаяние. Не искаше да си мисли, че Корт бе безскрупулен. Не искаше да си признае, че той все още крои някакви планове. Въздъхна вътрешно и разбра защо бе така. Този мъж я привличаше. Привличаше я по начин, какъвто никой досега не бе успял. Просто не искаше да повярва, че бе способен на подлости. Въпреки, че всички доказателства наемкваха за обратното.

Трябваше да бъде реалистка, каза си тя. Единственото, в което можеше да бъде сигурна, оставаше фактът, че Корт нямаше представа какво да очаква от нея. Готов бе да предприеме нещо, ако Лиа се разбунтуваше. Също така бе готов незабавно да приеме поражението ѝ. Какво ли можеше да направи, зачуди се отчаяно тя, ако не му

отговореше по начина, по който той искаше? Това бе дребно наказание в сравнение с унижението, на което я бе подложил, но не разполагаше с друга карта.

— Трябва да си помисля — отвърна студено Лиа.

— Да си помислиш ли? — избухна той. — Как така да си помислиш? Или ще приемеш положението, или няма.

— Както кажеш, Корт — отвърна примирено тя и се опита да изпита задоволство от разочарованието му. Беше много трудно. Не искаше да изпитва задоволство, като го наказва. Искаше да разбере със сигурност, че той я желае.

— Каква игра играеш, Лиа Брандън? — изръмжа той. — Тази сутрин, когато отвори вратата, бе готова да извършиш убийство, преди няколко минути тръпнеше в прегръдката ми. Решавай, дяволите да те вземат!

— Ще се опитам — обеща присмехулно тя. — Първо искам да закуся. Една разходка рано сутрин на студения плаж отваря апетита, не си ли съгласен?

Наблюдаваше го с крайчетата на зелените си очи и забеляза колко бе предпазлив и напрегнат.

— А после? — попита примирен Корт.

— След закуска ли? След това ще си уредя заминаването за Санта Роза, разбира се. Сам разбираш, че ваканцията ми е провалена!

— Няма нужда да бягаш с подвита опашка. — Очевидно бе решил, че Лиа се страхува от него.

— Няма да бягам — увери го тя е пресилена ведрост, — ще летя. До онова градче на брега има летище. Там ще хвана връзка с някоя от големите аеролинии. По обедно време ще си бъда вкъщи.

Настъпи тежко мълчание.

— Аз дойдох с кола — призна накрая той. — Ще те закарам.

Лиа се стресна.

— Не, благодаря — успя да му откаже тя — С кола се пътува цял ден, а аз нямам желание да търпя компанията ти толкова дълго.

— Лиа?

— Кажи, Корт? — попита тя прекалено любезно.

— Казах, че ще те закарам, ако си решила да се върнеш в Санта Роза днес!

Лиа усети несигурността му, нетърпението му и се зачуди. Част от нея си го обясняваше с факта, че победата му бе била прекалено безпроблемна. Не знаеше, че не бе така. Единствената причина, поради която той полагаше усилия да поддържа връзката си с нея, бе, защото се чувстваше неспокоен заради влиянието, което имаше над него. Истина бе, че Кийт бе превърнал по-възрастния мъж свой идол, ала ако решителната му сестра започнеше да го разубеждава, кои знае какво щеше да излезе. Тя все още притежаваше петдесет процента от „Охранителни системи «Брандън»“.

Мисълта да прекара още няколко часа с Корт ѝ се стори изкусителна. Лиа честно призна пред себе си, че си търси извинение, за да отложи с още малко края на връзката им. Все още нямаше желание да си вземат сбогом. Независимо от причините, той ѝ предлагаше извинение да бъде близо до него още няколко часа. Тя знаеше, че бе невъзможно, но се хвана за тази сламка.

— Добре, Корт.

Пътуването към северна Калифорния се оказа бойно поле в една прикрита и много внимателно водена война. Лиа го разбра още през първия час. Корт бе решил да използва в своя полза малкото време, което им оставаше заедно.

Знае, че не се е справил добре, мислеше си изненадана Лиа. Разбрал е, че се нуждае от нещо повече от един подпис. Необходимо му е сътрудничеството ми. Осъзна, че той ще заложи на привличането между тях, за да си осигури това сътрудничество. Най-много се страхуваше от възможността Корт да успее в начинанието си! Спомни си ласките от предишната вечер и от сутринта, и потръпна. Никога не бе изпитвала подобна страст с друг мъж. Това бе невероятно, Корт Тримейн беше невероятен. След това си каза, че е невероятна глупачка, ала това не ѝ донесе спокойствие.

Нямаше открити сблъсъци. Той очевидно полагаше огромни усилия, за да възстанови съсипаното досега. Лиа забеляза издайническите погледи, които ѝ хвърляше от време на време, докато шофираше с такава увереност сякаш това му бе втора природа.

Тя внимаваше да разговарят на безопасни теми. Оказа се, че Корт иска същото. Битката им ту затихваше, ту ново се развихряше.

— Скъпа — започна решително той, — когато ти остане време да помислиш, ще си спомниш колко ни бе приятно през онези два дни,

които прекарахме заедно. Научихме много и...

— Погледни колко са красиви секвоите! — прекъсна го Лиа, впечатлена от гледката. — Ти имаш ли представа на колко години са тези дървета? Цялата гора ми се струва толкова... толкова... сякаш е вечна, нали? Частичка земята, загубена във времето. — Докато великолепните гори профучаваха покрай колата, тя насочи цялото си внимание към тях.

— Набелязал съм си апартамент в Санта Роза — опита се отново да повдигне въпроса Корт по-късно. — Искан ми се да го видиш...

— По дяволите — измърмори Лиа и заопипва едното си ухо. — Загубила съм си едната обещаност. Сигурно е паднала тази сутрин на плажа, а аз забелязвам едва сега.

Чу го как изпъшка, отчаян от отказа ѝ да участва в разговора.

— Скъпа ли беше? — попита тихо той.

— Да, като знам колко време ѝ бях посветила — промълви тя. Това бе самата истина, каза си. — Наистина трябваше да се реши и да си продупчи ушите.

Корт остана изненадан.

— Време ли? — попита, обзет от интерес, и ѝ хвърли учуден поглед. — Да не би да правиш бижута? — Лиа кимна. — И онова зеленото от снощи, ли е твое изделие? Хареса ми беше много необичайно. — Изглежда наистина го бе харесал.

— Сама си правя бижутата. — Тя сви рамене. Вече съжаляваше, че бе повдигнала темата, когато забеляза липсващата обещаност.

— Сериозно? Имаш си работилница, значи?

— Да — отвърна отнесено Лиа.

— Продаваш ли ги?

— А, не. Правя неща за себе си, за приятели. Това е само за удоволствие.

— Учудвам се, че не си си пробила ушите — отбеляза той. — Чувал съм жените да казват, че така има по-малка вероятност да изгубиш обещаностите.

— Страхлива съм — призна тя и не се сдържа да се усмихне.

— Затова ли не си го направила? — ухили се Корт. — Невероятна си. Не бих допуснал, че можеш да се уплашиш от подобно нещо!

Лиа се подразни, че му стана весело, когато узна за недостатъка ѝ.

— Не съм забелязала много мъже да си причиняват физическа болка заради модата.

Той се разсмя.

— Сигурен съм, че както мъжете, така и жените, полагат усилия в неспирни опити да се харесат на другия пол! Имам приятели, които всеки ден пробягват километри, а след това вдигат тежести. Това е доста натоварващо, ако питаш мен!

— А ти какво натоварващо вършиш, Корт? — попита Лиа, нетърпелива да го постави в отбранителна позиция.

— Усилията ми са насочени към цивилизовано поведение, въпреки че най-съкровено ми желание е да те отведа в теглото — отвърна незабавно той и очите му потъмняха.

Лиа усети как кръвта нахлува в лицето ѝ. Беше се озовала право в капана.

Привечер спряха да похапнат, а когато пристигнаха и тя го насочваше по улиците към дома си, бе стана тъмно. Най-сетне Корт спря елегантната си европейска кола в тихия ѝ квартал.

За момент остана загледан в старата двуетажна къща опасана от тераса, с красиви прозорци и много цветя. Новата дървена ограда бе боядисана в наситено жълто под бялата горна част. Домът ѝ бе спомен от строителството в ера, когато стремежът е бил насочен към уют и тя се грижеше много за дома си през двете години, откакто го притежаваше.

— Тук ли живееш? — В гласа му прозвуча нещо повече от възхищение и Лиа рязко се извърна към него. Какво ли бе намерил да критикува в красивата ѝ къща?

— Да — сопна се тя.

— Сама? В тази голяма къща? — Преценяващият поглед не се откъсваше от нея.

— Не е ли малко късно да се притесняваш с кого живея? — предизвика го Лиа.

— Не си ли малко закъсняла да ми го кажеш? — поправи я той с груб глас, който я стресна. — По-добре късно, отколкото никога. Да приключваме с тази работа. — Корт отвори вратата със замах.

Тя забеляза, че бе стиснал устни, че раменете му бяха изпънати и разбра, че това бе мъж настроил се войнствено за по-малко от пет секунди.

— Корт! — извика Лиа със закъснение, когато разбра какво става. Бързо изскочи от колата и хукна след него, за да го хване за ръката. — Корт, вътре няма никой — обясни задъхана тя и го дръпна за ръкава. — Престани да се държиш като обезумял любовник! Съседите ще те видят!

— Щом не е тук, къде е? — повиши глас той и я погледна вбесен. — Кога се прибира? Да не би двамата да имате от онези модерни връзки? Можеш да заминаваш, когато той не е в града, така ли? Още отсега искам да те предупредя, че няма да допусна подобно нещо между нас!

Лиа преглътна и с отчаяние разбра, че няма да е лесно да успокои Корт и да го накара да мисли трезво. Наистина ли се разстрои, когато помисли, че тя живее с друг мъж? Да не би да се интересуваше от нея, не само от бизнеса? Нямахме време да размишлява над тези възможности.

— Не ставай смешен — сръза го презрително. — Не живея с никого. Къщата е моя! Държа да подчертая, че не е твоя работа, ако имах мъж за съквартирант — продължи разпалено Лиа и очите ѝ заблестяха. — Какво, по дяволите, си въобразяваш? Какво се опитваш да постигнеш, като се втурваш по този начин в дома ми, дори да имаше някой вътре?

— Не е ли очевидно? Щях да го изхвърля! — Адреналинът в него се отдръпваше, но изражението в очите му от разтопено злато си оставаше непреклонно.

— Нямах абсолютно никакво право! Не съм ти дала причина да мислиш...

— На верандата ли ще обсъждаме този напълно хипотетичен въпрос? — попита той малко по-ведро, като стисна дългата тъмна плитка на рамото ѝ и я подръпна игриво.

— Да, разбира се! Да изясним нещо, Корт Тримейн! Нима да ти позволя да ме поставяш в неловко положение пред приятели и съседи...

— Никога — обеща тържествено той, — не бих допуснал подобно нещо! — Щом забеляза пресилено сериозното изражение по

лицето му, ѝ се прииска да го удари.

— Няма да ти позволя да правиш сцени пред приятелите ми мъже — заяви решително тя.

— А те колко са? — попита с огромен интерес Корт.

— Ти сериозно ли говориш?

— Винаги. Напълно сериозно те каня на вечеря утре вечер — отвърна бързо той. — Седем добре ли е?

— Не съм казала, че ще изляза с теб! — изфуча Лиа, вече неспособна да крие раздражението си.

— Не ми създаваше подобни проблеми, докато бяхме на крайбрежието — оплака се Корт през смях. — Не можеш ли да си затвориш очите и да си представиш, че сме там ПД.

— ПД ли? — попита предпазливо тя.

— Преди договора.

— Ти си пълен глупак — въздъхна Лиа.

— Затова хората ме обичат — отвърна той и се наведе, за да я целуне лекичко по носа. — Ако не си глупак, как ще познаеш останалите глупаци? Хайде, ела да свалим багажа от колата.

Двайсет минути по-късно тя наблюдаваше от вратата как черната кола потегля и си каза, че има огромен късмет, дето се бе отървала от Кортланд Ганън Тримейн толкова лесно. Можеше да бъде значително по-неприятно, мислеше си притеснена, докато отключваше вратата. Добре че го убеди, че ще го чака в седем утре вечер, за да излезе на вечеря с него. Поне остана доволен. Целувката му за довиждане беше къса и настървена.

Какво ли щеше да се случи, запита се мрачно, когато той пристигнеше и не я завареше тук? Нямахше никакво намерение да излиза с него утре вечер. Трябваше ѝ време, за да помисли.

Веднага посегна към телефона, за да се обади на брат си и да му каже, че се бе върнала.

— Мислех, че ще останеш още няколко дни — отвърна след малко силно изненаданият Кийт. — Какво се е случило? Да не би времето да се е развалило? Вулкан ли изригна?

Последното му предположение не беше далече от истината, каза си недоволно Лиа. Не беше сигурна колко можеше да признае пред Кийт. Гордостта ѝ бе наранена. Можеше ли да признае пред него каква глупачка бе била? Не биваше да забравя колко щастлив ѝ се стори,

когато му каза, че бе подписала договора. Наистина ли искаше да съсипе деловите му отношения с Корт, без да им даде шанс? Ами ако Корт се окажеше спасението за „Брандън“?

— След като взех решение за договора, нямаше смисъл да застоявам — отвърна тя, защото не искаше да търси други извинения и обяснения. Защо ѝ бе толкова трудно да се опълчи на Корт Тримейн? Защо се опитваше да му даде шанс?

— Корт бе доста притеснен, когато ти не дойде на срещата — засмя се Кийт. — Малко се страхувах да не те стресне, когато най-сетне те открие, ала ми се струва, че всичко е минало добре. Страхотен човек е, когато го опознаеш — увери я въодушевен той. — Ще науча много от него. — Лиа така и не можа да измисли интелигентен отговор, затова измърмори нещо неясно. — След като си се върнала рано — продължи брат ѝ, — защо утре вечер не наминеш към Сю? Организирана е коктейл и сигурно щеше да покани и теб, ако знаеше, че си в града. — Сюзън Адамс бе тяхна обща дългогодишна приятелка.

Лиа не се колеба. Това бе съвършената възможност да не си бъде вкъщи утре вечер.

— С удоволствие. Благодаря ти, че ми каза. В колко часа?

— Към шест и половина. Има шведска маса, така че няма да умрем от глад — отвърна весело той. — Ще се видим там. А, Лиа...

— Кажи, Кийт.

— Благодаря ти, че подписа договора. — След тези думи той затвори.

Тя остана притихнала до телефона, загледана с невиждащи очи към хаоса в хола. Вътре в дома ѝ, макар отвън да изглеждаше приветлив, всичко показваше, че собственичката не полага ненужни усилия, за да въведе ред. Счетоводството на книжарницата бе безупречно, точно до последния цент, но в дома ѝ цареше истински хаос, ала също така и уют. Тази разлика отразяваше важен аспект от характера ѝ, а Лиа бе достатъчно интелигентна и го признаваше. Отдавна бе приела едно неангажиращо отношение към живота и не виждаше причина да се насилва и посвещава на задължения, които не ѝ се струваха важни, къщата бе чиста, но дори в най-добрите дни си оставаше — поне бе така за безпристрастните наблюдатели — доста разхвърляна. Този факт никак не я притесняваше. Беше достатъчно

умна, за да знае кои са важните неща в живота, а домакинстването не бе сред тях.

Къде, запита се замислено тя, попадеше Кортланд Ганън Тримейн? Тръсна глава и очите ѝ пропълзяха бавно по чудесната масичка от деветнайсети век в ъгъла и картините на художници от двайсети век. Защо признаваше толкова предпазливо и неуверено, макар да имаше основание да не му се доверява, че инстинктивната ѝ реакция към Корт водеше към завършека на вече подписания договор? Стисна зъби. За малко да му позволи да я прелъсти!

Нямаше съмнение, каза си тъжно Лиа, че гордостта ѝ бе поразена по време на разразилата се помежду им война. Отдавна не се бе случвало някой мъж да я направи на глупачка. Затвори очи, за да заличи спомена за целувките на Корт и собствения си отклик.

Не си спомняше единствено страстта. Не можеше да забрави веселите забележки, които си подхвърляха, смеха и разговорите, разходките по плажа. Всичко това, взето заедно, водеше към опасност и ако имаше наполовина толкова ум, колкото предполагаше, щеше да разкаже на Кийт всичко и двамата да се обединят, за да прогонят този мъж!

Е, реши тя, докато бавно се изправяше и се отправяше към малката спалня с огромно легло с метални рамки, трябваше първо да си поеме дъх, а след това да реши как да постъпи.

На следващия следобед Лиа все още мислеше за реакцията си към Корт, когато спря душа и дръпна една от пухкавите червени кърпи, закачени във веселата баня в червено и бяло. През целия ден почти не спря да мисли за него и това я подразни. Може би партито тази вечер щеше да я разсее и да отклони мислите ѝ в друга посока.

Беше увила кърпата около мокрото си тяло и я бе затегнала точно над гърдите си. Прокара четка през пуснатата си тъмнокестенява коса и тя се разстла гъста и лъскава по гърба ѝ. Щеше да я сплете отново, когато се облече и дори имаше намерение да прокара фината метална нишка с мъниста, която завърши миналата седмица. Отвори вратата и излезе от затоплената, пълна с нара баня, за да се върне в спалнята.

Едва успя да потисне писъка, когато позна едрия мъж, застанал до прозореца. Вдигна ръка и притисна длан към врата си. Страхът бе изтласкан бързо от сляпа ярост.

— Корт! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш в къщата ми? Как смееш? — Стисна инстинктивно кърпата, ала бе толкова ядосана, че предпазливостта ѝ се стопи.

Той се обърна, златистите му очи пропълзяха по увитото в кърпа тяло и се спряха на пламналия ѝ поглед. Нещо в погледа му трепна. Беше примитивно, мъжко и опасно. Въпреки това Корт се усмихна. Тази усмивка накара Лиа да се притесни повече, отколкото ако бе пристъпил към нея.

— Дойдох, за да те заведа на партито — отвърна с готовност той, без да помръдва.

— Партито... — повтори тя, без да разбира — Ама...

— Знам, че уговорихме среща за вечеря, но нямам нищо против да променим плановете си. Добре че брат ти ми каза, иначе щяхме да се разминем. — Корт все още не помръдваше и я наблюдаваше, прибрал ръце зад гърба си. На Лиа ѝ се стори, че той едва се сдържа да не се протегне и да я стисне за гърлото.

— Не съм казала, че ще изляза с теб тази вечер — повиши глас тя. При тези обстоятелства не можеше да измисли нищо по-подходящо от атака. Може би трябваше да блъфира.

— Подведе ме да мисля, че приемаш поканата ми. Знаеш го много добре — отвърна студено той.

— Ти така си решил!

— Защото не спирам да те желая — отвърна веднага Корт. — Въпреки че в момента ми се иска да те набия, не да те любя.

— Как влезе? — попита подозрително Лиа и стисна враждебно устни. — Вратата беше заключена. Сигурна съм, че я заключих.

— Само че не си сложила брава на „Брандън“ — измърмори той. — Трябва да използваш продукти с марката, прославил семейството ти, Лиа. Много е добра, а след като живееш сама в тази голяма къща, трябва да си предпазлива!

— За пръв път от две години насам имам причина да се тревожа!

— Значи си разтревожена, малка Лиа? Браво, интелигентно момиче.

— Пак ли се започва със заплахите, Корт? — попита дръзко тя.

— Веднъж вече ти казах, че предпочитам най-лесните и безболезнени методи.

— Махай се! — изсъска вбесена. С няколко едри крачки той застана пред нея, преди Лиа да успее да се скрие в банята и да заключи вратата. Ръката ѝ бе на бравата зад нея, когато пръстите му стиснаха голото ѝ рамо. Обърна я рязко и я притисна до себе си. Беше в жълта риза и тъмнокафяви панталони. Не си бе сложил вратовръзка и разкопчаната яка разкриваше загорелия му враг и къдравите косъмчета по гърдите му. — Престани! — Лиа побърза да стисне кърпата, която заплашваше да падне всеки момент след грубото му отношение. Корт стисна и двете ѝ китки и ги изви зад гърба си, така че брадичката ѝ се вирна и тя го погледна в очите.

— Единственият начин кърпата да не падне — изтъкна той, без да крие колко много се забавляваше, — е да стоиш близо до мен. За теб е най-изгодно в момента да остане между нас.

— Пусни ме веднага — изръмжа Лиа, защото знаеше, че бе безпомощна и усещането не ѝ бе никак приятно. — Държиш се като... като... — Думите ѝ убягваха.

— Като човек, който не е джентълмен — отвърна тихо Корт, очите му заискриха и я привлече още по-близо до себе си. — Ти сама си виновна, нали? Когато една дама има намерение да не се появи на уговорената среща, не бива да очаква рицарско отношение!

— Вече ти казах, че не съм се съгласявала да излизам с теб тази вечер! Ти нареди да съм готова, а за твое сведение, това не е нито уговорена среща, нито покана!

— Подробности — отвърна тихо той и наведе глава, за да докосне с устни челото ѝ, а след това и скулите. — Готов съм да забравя това малко недоразумение, за разлика от някои хора, които познавам! Покажи ми, че съжаляваш и ще ти покажа колко благосклонен мога да бъда. Хайде, Лиа, очаквам извинението ти — опита се да я убеди Корт подигравателно, докато обсипваше лицето и с топли целувки. Целувките я примамваха и разтапяха също като онази нощ, когато за малко не се озова в леглото му, напомни си тя, докато се опитваше да запази здравия си разум.

— Корт, появяването ти беше достатъчно театрално — измърмори, усетила надигащата се в тялото ѝ топлина, и уплашена, че той също ще усети. Не беше облечена и нямаше как да се прикрие. — Моля те, излез отгук и ме остави да се облека.

— На мен ми харесваш само по хавлиена кърпа — прошепна Корт с дрезгав глас и зъбите му ухапаха ухото ѝ. Езикът му се плъзна към чувствителната кожа отзад. — Така не изглаждаш толкова страшна, да знаеш. А пък меката ти коса е истинска покана за всеки мъж, особено за онзи, който е в стаята ти.

— Моля те! — изрече Лиа, усетила разлялата се в тялото си горещина. Как бе възможно да остави този лъжец да се възползва от нея? Какво ѝ ставаше? Не бе спряла да мисли за него през целия ден и напълно неочакваната му поява в стаята ѝ бе резултат от развихреното ѝ въображение. Сякаш сама го бе призовала със силата на мисълта си.

Долови приглушеният му стон и усети как тялото ѝ се притиска към неговото. То я призоваваше без думи, приласкаваше я, търсеше я, искаше да се потопи в топлината ѝ. Нежните изкусителни целувки се променяха и неусетно се превръщаха в настойчиви, опияняващи, прелъстителни ласки, които я оставяха безпомощна също като на плажа вчера сутринта.

— Не можеш да се скриеш от мен, любима — изръмжа той и влажните му устни се спуснаха по бузата ѝ, за да покрият устните ѝ и да я дарят с жарка възбуждаща милувка, която я разтърси и не остави следа от съмнение за мъжкото му желание. — Знаем, че ме желаш. Единствено глупавата ти женска гордост ни пречи — прошепна до подпухналите ѝ устни. — Вече се извиних за онази работа с договора. Прости ми и аз ще ти простя, че тази вечер искаше да се измъкнеш.

— Не е толкова просто, дяволите да те вземат — извика тя и сведе очи, когато усети как нещо в нея започва да пулсира.

— Напротив — отвърна с дрезгав глас Корт. — Просто е, както и да се отърва от кърпата между нас! — При тези думи той я притисна и гърдите му се отриха в нейните, след това се отдръпна рязко.

Червената кърпа се отказа от битката и безшумно се смъкна на пода в краката им.

— Не! — изплака Лиа, ала думите ѝ бяха погълнати, когато той пъкна език дълбоко в устата ѝ и пусна китки ѝ, за да прегърне все още влажното ѝ голо тяло.

Ставаше все по-лошо, помисли си отчаяно тя, докато все още бе в състояние да мисли. С всяка прегръдка ѝ бе по-трудно да го отблъсква и да го държи настрана. Усети стегнатите му бедра, когато Корт спусна ръце по гърба ѝ и я привлече до себе си. Пръстите му се

вплетоха в свободните краища на косата, за да дръпнат главата ѝ назад, така че на устните му да е по-лесно да проправят следа по гърлото ѝ.

— По дяволите, Лиа! — изруга той и устните му отново притиснаха нейните — Обожавам да те чувствам до себе си. Мога да се загубя в тялото ти. Чака ме толкова много страст, толкова невероятно удоволствие. Чакам те от първия миг, в който те видях във фоайето на хотела. Ще ме подлудиш, ако не признаеш, че и ти ме желаш.

— Не е достатъчно! — извика тя, когато пръстите му се впиха в бедрата ѝ. Разтърси я силна тръпка.

— За начало става! — отвърна Корт и я притисна отново, за да усети възбудата му. В този момент цялата ѝ същност се устреми към него. Усети слабост, коленете ѝ омекнаха и Лиа се притисна в него за опора. — Точно така — прошепна той доволно, когато усети ръцете ѝ по гърба си, сякаш приемаше поражението, което не бе признала, и тази истина я разтърси повече, отколкото всичко, случило се досега.

— Пусни ме, Корт! — нареди тя рязко, макар че гласът ѝ трепереше. — Отиваме на парти, не в леглото! — Опита се да го отблъсне, да не мисли нито за мъжкото му задоволство, нито за силата на собственото си желание. Нямах да му позволи да я прави на глупачка.

— Любима, не наказвай и двамата — измърка до ухото ѝ той и ръцете му проследиха линията на гръбнака ѝ. — Всичко ще бъде наред. Позволи ми да ти покажа колко хубаво би могло да бъде между нас. Имай ми доверие...

— Имам ти толкова доверие, че съм готова да те изхвърля! — С последен внезапен тласък Лиа се изскубна и грабна отчаяно кърпата. Притисна я пред разтрепераното си тяло и се отдръпна бавно от него. Корт я проследи с очи, но не направи никакво усилие отново да плени жертвата си. — Как може да си толкова нагъл и да настояваш да ти имам доверие след всичко, което ми причини? — изсъска тя и приглади с ръка разрошената си коса. — А сега си се промъкнал в къщата ми като най-обикновен крадец!

— Трябва да побързаш, ако искаш да пристигнем навреме — прекъсна я разсеяно той и погледна скъпия си златен часовник.

— Моля? — едва успя да изрече слисана Лиа. Гледаше го напълно объркана. — Ако си въобразяваш, че ще отида на партито с теб...

— Нали току-що каза, че ще отидем — напомни ѝ той небрежно и присмехулно. Въпреки това в гласа му личеше стоманена воля. — Каза, че ще ходим няма да си легнем. Нали не се каниш да ми откажеш втори път?

— Корт... — започна вбесена тя, неспособна да приеме, че той я манипулира.

— Обличай се, Лиа, иначе аз ще ти помогна — нареди спокойно Корт.

— Единственото, с което ще ми помогнеш, е още сега да се разкараш от спалнята ми. Веднага!

— Любима — измърмори той, без да крие, че търпението скоро ще му изневери. — Наистина се опитвам да укротя опърничавата с обич и финес, ала тя така и не разбира накъде ме тласка, така че ще бъда принуден да използвам друга техника. Изборът е неин. Какво да се прави?

— Ти се нетърпим!

— Ти си истинско опиянение. Дори когато се цупиш — отвърна спокойно Корт. — Давам ти петнайсет минути. Ще те чакам долу.

Лиа остана загледана в широкият му гръб, докато излизаше. Никой мъж досега не ѝ бе казал, че е истинско опиянение.

Тя умишлено удължи петнайсетте минути на двайсет, но не посмя да се забави повече. Не че се страхуваше от Корт Тримейн, опитваше се да се увери, просто той е доста по-едър от нея и в момента сигурно бе завардил единствения изход от къщата. Освен това на нея ѝ се искаше да отиде на партито.

Ако имаше късмет, каза си уверено, вече възвърнала самообладанието си, докато слизаше по стълбите няколко минути след наложения ѝ краен срок, на партито да изникне възможност да му върне заради лошото отношение. Ако не друго, щеше да намери кой да я прибере вместо него. Кийт щеше също да е там и той щеше да я докара вкъщи. Корт Тримейн можеше да я придружи, ала нямаше да му се усмихне щастieto да я прибере.

Обектът на мислите ѝ вдигна глава, когато Лиа приближи, щом я видя, подхвърли на масичката списанието, което бе разлистил, преди да се изправи. Усмиваше се с онази странна собственическа усмивка на мъж, който само трябва да протегне ръка, за да получи наградата.

— И това бижу ли е твое? — попита той и очите му плъзнаха по необикновените синджирчета на врата ѝ, пролъскващи над високата яка на роклята, дръзко творение в червено и златно. Тя кимна и отстъпи настрана, за да си вземе шала, когато забеляза, че Корт протяга към нея, за да докосне украшението. Отдръпването ѝ изпълни целта си, но когато вдигна поглед към него, бе готова да се закълне, че бе забелязала болка в златисто кафявите му очи. Болката изчезна в мига, в който той отпусна ръка. — Не можеш вечно да ме отбягваш — предупреди я спокойно Корт, когато я хвана за ръка и я поведе към вратата. Погледна я в профил и очите му се задържаха на тъмната плитка. — Рано или късно ще трябва да ми простиш. Защо да не е още сега? Още тази вечер?

— Колко по-лесно ще ти бъде, нали? — подигра се с меден глас Лиа. — Няма да ти се налага изобщо да се напрягаш!

Той се усмихна тъжно.

— Знаех, че ще ме разбереш.

— Извинявай, Корт, но няма да ти се размине толкова безпроблемно — заяви остро тя.

— Какви са условията ти? — попита весело той и ѝ отвори вратата на колата.

— Все още ги измислям.

— Да се надяваме, че търпението ми няма да свърши, преди да решиш каква компенсация искаш за прегрешенията ми — заяви любезно Корт.

Едва когато влезе на партито, хванала го под ръка, Лиа успя поне за малко да престане да мисли за обърканите си отношения с Корт Тримейн.

Естествено, би предпочела всичко друго, ала не и това.

От другия край на стаята я наблюдаваха циничните си очи на другия мъж, който бе успял да направи Лиа Брандън на глупачка.

Алекс Харлоу вдигна чаша в безмълвен тост.

ПЕТА ГЛАВА

— Кой е този?

Десет минути след поздравленията и запознанствата Корт най-сетне намери момент, за да изсъска въпроса си в ухото на Лиа. В този миг разбра, че напразно се бе надявала, той да не бе забелязал обхваналото я напрежение, когато влязоха.

— Кой? — опита се да се измъкне, докато се чудеше как да спечели малко време, макар да не бе сигурна защо го прави. Напитката в ръката ѝ бе студена, а Корт бе застанал толкова близо, че тя усещаше топлината му. Двете усещания сякаш я накараха да се чувства още по-объркана. Отново ѝ се прииска да не приема толкова навътре нещата.

Той веднага впи пронизателния си поглед в нея.

— Онзи тип със светло кестенявата коса в другия край на стаята. Облечен е с черно поло. Не е възможно да не си го забелязала, Лиа — добави подигравателно. — Опитва се да те изяде с поглед. Това е единственият, който все още не се е усмихнал. Кой, по дяволите, е той?

— Теб какво те интересува? — отвърна остро тя, отпи и се усмихна на домакинята. Изтънчената чаровна блондинка Сюзън Адамс не скри, че бе запленена от Корт, когато Лиа ги запозна. Не спираше да го поглежда, докато обикаляше сред гостите.

— Не е зле да знаеш името на човека, когото по-късно може да се наложи да смелиш.

Тя трепна от учудване и се опита да прикрие реакцията си с крива усмивка.

— Разбирам колко е важно да запомниш имената на гостите. И аз държа на това.

— Лиа! — сопна се той и тя усети, че търпението му е отлетяло. Отпи от скоча в чашата си и зачака, а златните му очи не се откъсваха от нея. Напрежението в него бе също като при мързелива котка, свита на кълбо, готова да скочи всеки момент.

Лиа бързо прецени ситуацията и реши как най-лесно да се измъкне.

— Не ти трябва да се биеш с него, Корт. По всяка вероятност той ще ти допадне. Двамата имате доста общи неща! — Сребристият блясък в зелените ѝ очи стана яростен и устните ѝ се извиха подигравателно.

— Това пък какво трябва да означава? — В гласа му прозвуча неприкрит гняв.

— Преди година се замислях дали да не се омъжа за него — отвърна безгрижно тя и отново отпи. Какво от това, че Корт щеше да научи истината? Той и без това бе научил доста неща за нея напоследък, каза си мрачно Лиа. — Мислех, че сме влюбени — добави самоуверено гласът ѝ наситен със самоирония.

— И? — настоя Корт през стиснати зъби.

— И... — Лиа щракна с пръсти, — той реши да ме направи на глупачка — В очите ѝ се появи опасен блясък.

— Какво стана? — продължи да ръмжи Корт. — Не ме карай да ти вадя думите с ченгел от устата, по дяволите. Онова, което се е случило, все още ти влияе. Струваш ми се напрегната, готова да се пречупиш всеки момент, не мога да разбера дали искаш да отидеш при него, за да се хвърлиш на врата му, или да го удушиш.

— Има ли значение? — измърка тя, без да го поглежда усетила нескритото помежду им напрежение. Започваше да се чувства като уловена в капан.

— Има! Престани да пиеш това нещо, като че ли наливаш с безалкохолно — нареди той грубо и рязко.

— Боже, днес си в настроение да командваш — отбеляза весело Лиа. Нарочно отпи нова глътка.

— В настроение съм да ти тегля един хубав бой, така че внимавай.

— Май в Орегон съм сбъркала, когато те обвиних, че мислиш само за едно — измърмори тихо тя и кой знае защо усети, че започва да се забавлява. — Трябва да призная, че има само две неща, които те вълнуват, когато става въпрос за жени — секс и грубост. Този подход, да не би да ти е носил успехи в миналото?

— Не ми се е налагало да ги смесвам — отвърна напълно спокойно Корт. — За теб, любима, ще направя изключение. Казвай кой е, Лиа, иначе ще приложя груба сила.

— Брат ми ще ти извие врата.

— Брат ти все още не е пристигнал. Освен това има достатъчно здрав разум, за да не се меси в подобни неща.

Тя го погледна преценяващо, отпусна глава на една страна, а очите ѝ бяха блеснали дръзко.

— Казва се Алекс Харлоу. Искаш ли да те запозная с него?

— Не горя от желание — отвърна все така спокойно той. — Разкажи ми всичко докрай.

— Няма много за разказване. — Лиа сви рамене. — Използваше ме за прикритие по време на връзката си с една моя приятелка. Тя беше женена. Разбрах какво става в деня, когато тя съобщи, че се развежда, за да се омъжи за Алекс. Няма друго.

— Не е точно така — отвърна сухо Корт. — Ожени ли се за твоята, предполагам вече бивша, приятелка?

— О, да. Веднага щом тя приключи с развода. Сигурна съм, че ще проявиш разбиране, затова ще ти призная, че от тогава не сме се срещали много-много на подобни събития.

— Тази вечер съпругата му тук ли е?

— Не я видях досега — отвърна Лиа и отпи нова глътка.

— Значи... — Той протегна ръка и насила ѝ взе чашата. — Като събера фактите, стигам до заключението, че тази вечер е тръгнал на лов. Да не съм те видял да се мотаеш около него, ясно ли ти е? — Златистокафявите му очи бяха строги.

Лиа изви едната си вежда.

— Да не би да ревнуваш, Корт? — пошегува се тя. — Или просто се притесняваш, че не успяваш да упражниш достатъчно контрол над безгласния партньор в „Брандън“? — предизвикателството натеза между тях.

Той остави наполовина изпитата ѝ чаша на масата зад себе си и се изправи бавно. Очите му не я изпусаха нито за миг.

— А ти искаш ли да призная, че ревнувам, малка Лиа — попита бавно и повлечено Корт.

— Да — отвърна тя без следа от колебание, с устни извити, готови за усмивка. — Да, струва ми се, че ще бъде забавно.

— От тези думи съдя, че никога не си изпитвала истинска мъжка ревност — заяви спокойно той.

Лиа се престори, че обмисля чутото и поклати решително глава.

— Не, спомням си случаи, когато бях свидетелка на онова, което минава за ревност. Честно казано, това не е нищо повече от цупене. Също като малките момчета, които не постигат своето и се скриват в някой ъгъл, да се правят на нещастни. Ти ще се нацупиш ли, ако отида поговоря с Алекс? — попита обнадеждена тя.

— Не, Лиа, няма да се цупя — отвърна убедено Корт.

— Чудесно. — Тя се престори, че въздиша. — Просто се чудех какво ли ще стане. Жалко, щеше да е забавно.

— Грещиш. — Той я гледаше така, сякаш имаше намерение да продължи да обсъжда въпроса, ала след като погледна през рамо. — Ето го и брат ти. Тъкмо влиза.

Лиа не се обърна.

— И е с някоя великолепна блондинка.

— Със сигурност е блондинка, друг е въпросът дали човек предпочита да има някакво интелигентно излъчване. Защо? — Корт я погледна с извити вежди.

— Откога мъжете предпочитат да излизат с интелигентни жени? Би ли ми върнал чашата, ако обичаш? — помоли с ненужна благост, впила зелените си очи зад него.

— Не. Пи достатъчно.

— Не съм изпила дори една чаша, за Бога! — измърмори ядосано Лиа.

— Може след малко да ти позволя втора. Стига да не започнеш и нея да я пиеш като вода.

— Ти май наистина си решил да ми съсипеш вечерта, нали? — изпъшка тя.

— Отдай го на нетърпимия ми характер. Така и не отговори на въпроса ми за блондинката, с която дойде брат ти. Не я ли харесваш?

Лиа най-сетне се обърна, колкото да мерне въпросното момиче, и зелените ѝ очи се плъзнаха по великолепното създание, застанало до красивият ѝ тъмнокос брат.

— Никога не съм я виждала — призна спокойно тя. — Така, че не мога да ти кажа дали я харесвам, или не.

— Откъде знаеше, че е блондинка? — попита Корт, обзет от любопитство.

— Брат ми излиза само с такива през последните години. Всичките бяха блондинки. Красиви и в повечето случаи празноглави.

— Лиа се намръщи и погледна Корт. — Ти ще поощриш ли подобна тенденция през идващите две години?

— Договорът ми с брат ти е за делови отношения, няма нищо общо с жените — отвърна любезно той. — Не мога да направя много. Това е въпрос на вкус и от мъжа зависи дали ще го надмогне, или не.

— Наистина ли? А ти надмогна ли вкуса си към великолепните блондинки? — попита бързо тя, въпреки че сърцето ѝ се бе свило. Сюзън Адамс не спираше да хвърля многозначителни погледи към Корт.

— В интерес на истината, успех — изръмжа той и я погледна право в очите.

— И колко време мина, преди да видиш светлината? — пошегува се тя.

— Стана сравнително скоро — призна безгрижно Корт.

— Искаш да кажеш, че брат ми може да продължи да излиза с подобни създания още десет години ли?

— Освен ако не му излезе късметът преди това — ухили се ненадейно той. — Може да си намери някои опърничава госпожица с остър език и коса с цвета на хищен звяр. Не му отказвай правото да се позабавлява с блондинки междувременно. Те ще му помогнат да оцени опърничавата, когато я открие. Ела. — Корт я хвана за ръката. — Да вървим да кажем здрасти, Кийт ни видя.

Той се запромъква сред гостите без всякакво усилие и поведе Лиа, все едно че бе кукла. Тя успя да си открадне чаша и я задържа настрана от него, за да я запази поне докато се доберат до Кийт и блондинката. В очите на брат ѝ нямаше сребърни отблясъци като в нейните, но косите им бяха еднакви. И у двамата се забелязваше интелигентност, характерна черта на семейство Брандън, бе убедена, че и брат ѝ я притежава, въпреки че наскоро бе решил да подпише договор с Корт Тримейн.

— Здравсти, Лиа — посрещна я с много обич Кийт. — Радвам се, че дойде. Жалко, че прекъсна ваканцията. Добър вечер, Корт, добре ли се грижиш за сестра ми? — Наблюдателните му зелени очи веднага забелязаха, двамата бяха хванати под ръка, а също и блесналите очи на сестра му.

— Бъди сигурен, че ще се погрижа за нея — отвърна с усмивка Корт и се усмихна на блондинката. — А ти за кого се грижиш тази

вечер?

— Това е Анджи — ухили се весело Кийт, Анджи изглежда си нямаше фамилия, ала това никак не я притесняваше. Красиво гримираните ѝ сини очи даваха фантастични обещания, а сексапилно нацупените ѝ устни лъщяха примамливо. — Радвам се, че двамата с Корт се разбирате така добре, Лиa — отбеляза Кийт и дори не се постара прикрие усмивката си.

— Ти съмнявал ли си се? — попита нежно Лиa и вдигна чаша, за да отпие.

— Откъде, по дяволите, я взе? — намеси се Корт, преди брат ѝ да успее да отговори. Посегна към чашата, тя отстъпи настрана.

— Бихте ли ме извинили, трябва да отида до тоалетната? Стой тук, Корт. Връщам се веднага — Лиa се завъртя бързо, червената рокля се плъзна около глезените ѝ и тя се скри сред гостите, стиснала чашата си в ръка. Усещаше погледа на Корт, ала разбра, че не бе тръгнал след нея, когато се почувства свободна, се насочи към терасата.

Навън нощта бе студена и не се виждаше никой. Блестяха само светлините на Санта Роза, затова Лиa отпи на спокойствие и скръсти ръце, за да се предпази от студа. Мислите за Корт Тримейн, измъчвали я през целия ден, се върнаха отново. За кратък миг се сети за Алекс Харлоу и въпреки че се почувства объркана, когато видя циничното му красиво лице, нямаше съмнение, че Корт бе успял да го измести.

— Здравсти, Лиa. — Гласът на Алекс, долетял от сенките, я стресна. Май очакваше да се случи нещо подобно. Нима не бе дошла навън тъкмо затова? За да разбере дали той нямаше да я последва. Знаеше какво означава погледът му, същият поглед, който забеляза още с влизането. Корт беше прав. Тази вечер Алекс Харлоу беше тръгнал на лов.

— Добър вечер, Алекс. — Гласът ѝ прозвуча невероятно спокоен, когато се обърна и се облегна на парапета, той пристъпи към нея. Черното поло и тъмни панталони му помагаха да се слее с мрака. Сините му очи, обрaмчени с гъсти тъмни мигли, задържаха нейните, докато пристъпваше напред. Едно време, каза си тя, този поглед разтапяше сърцето ѝ.

— Тази вечер изглеждаш чудесно — каза тихо той и спря на няколко стъпки от нея. Каза го по познатия ѝ начин, бавно, тихо, сякаш се бе облякла специално за него. Само че тази вечер не се бе облякла

заради него, каза си развеселена Лиа. Беше положила старание заради Корт. Спонтанното признание остана незабелязано, защото тя усети как вълнението ѝ се надига.

— Благодаря — отвърна скромно Лиа. — Къде е съпругата ти?

— Ти не знаеш ли? — попита бързо Алекс. — Разделихме се.

— Жалко. Двамата положихте толкова усилия, за да съберете. — Дори да бе доловил сарказма в думите ѝ, не го показва.

— Всички допускаме грешки, Лиа. — Последва кратко мълчание. — Опитах се да те намеря в началото на седмицата. У вас не се обаждаше никой.

— Нямахме ме няколко дни — отвърна тя, протегна ръка и се подпря на студения метален парапет. В дясната ръка стискаше наполовина изпитата чаша.

— С него ли беше?

— С него ли? — попита невинно, когато забеляза и недоволно изкривените устни на Алекс.

— Мъжът, с когото дойде тази вечер. Доколкото видях, той май си въобразява, че си негова собственост.

— Нима? — усмихна се Лиа.

— Не ставай саркастична, миличка — посъветва я натъртено Алекс. — Не е типично за теб.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Не знам. Някои казват, че съм истинска вълшебница.

— Значи не те познават — продължи той, протегна и погали брадичката ѝ с пръсти.

— Може би ти не ме познаваш — предположи тя и се въздържа да не се отдръпне. Господи! Нима само преди година тази ласка бе в състояние да я разтопи?

— Познавам те — заяви самоуверено Алекс и се опита да вдигне брадичката ѝ с пръсти. — Познавам те много добре.

— Защо си ме търсил, Алекс?

— Не се ли сецаш?

— Може би, предпочитам да го чуя от теб, за да съм сигурна — прошепна игриво Лиа, защото знаеше, че ще се хване веднага.

— Когато се запознах с теб, мислех единствено за Моника.

— Аз бях просто средство да стигнеш до нея.

— Боя се, че беше точно така — призна Алекс по начин, който изливаше, че очаква тя да му прости заблудата. — Едва по-късно разбрах, че съм насочил усилията си, да спечеля не тази, която трябва.

— Наистина ли? — прошепна скептично Лиа. — И кога направи това откритие?

— Станала си непреклонна, Лиа. Заради мен ли е? Заради всичко, което ти причиних ли?

Прииска ѝ се да се изсмее и едва успя да се въздържи. Ако той наистина мислеше, че в момента се държи неестествено, това означаваше, че не бе научил за нея много преди една година. И чия беше вината, запита се тя, готова да отговори съвсем честно. Нима не се държеше най-мило и любезно, когато беше около Алекс? Никога не му противоречеше, той така и не стана свидетел на острия ѝ език. В този момент осъзна, че връзката им никога не бе стигала до момент на сблъсък, в който да разберат волята на кой от двамата е по-силна.

— Моля те, не се чувствай виновен за отношението ми — отвърна без сянка от притеснение Лиа. — Уверявам те, че това е напълно естествено. Не е нужно да се обвиняваш, че си ме превърнал в изпълнена с горчивина жена. Може би ще ти бъде интересно да разбереш, че в мен няма никаква горчивина — продължи замислено тя.

— Никак ли? — настоя Алекс и приближи до нея толкова много, че устните му бяха на сантиметри от нейните.

— Аз те нараних, Лиа, нали? Мога да ти се реванширам.

— Как? — попита протичко тя и дори не си направи труд да се отдръпне, но зачака с огромно любопитство целувката.

— Като започнем от начало. — Целуна я бавно, омагьосващо, по вече познатия ѝ начин.

Лиа не усети нещо повече от неприятно чувство. Остана неподвижна, продължаваше да се подпира на парапета, докато го чакаше да свърши. Как бе възможно да бе усетила някаква възбуда преди, запита се тя. Вече знаеше отговора. Разбра го веднага щом той я прегърна през кръста. Целувката на Алекс не означаваше нищо, защото бе опитала ласките на Корт Тримейн. Копнееше за тялото на Корт, не я интересуваше нито Алекс, нито друг мъж.

Това прозрение я порази. Ала за него щеше да мисли по-късно. В момента бе в прегръдките на Алекс Харлоу, който се опитваше да я привлече, за да възобновят старата си връзка. Някак си не бе

справедливо да го остави, да се измъкне безнаказано заради начина, по който се държал с нея преди година. Беше я направил на глупачка и сега бе моментът и той да изпита същото. Възможността да си отмъсти я накара да грейне.

— Искаш да се върна при теб ли, Алекс? — попита замечтано Лиа, изви устни и вдигна глава. — Наистина ли?

Той се вгледа в лицето ѝ и тя разбра, че Алекс вижда единствено онова, което иска. Бе убеден, че трябва единствено да щракне с пръсти и тя веднага ще доприпка при него.

— Мисля, че на двамата с теб ще ни бъде добре заедно, Лиа — прошепна той и ръцете му я притискаха, усети възбудата му и остана доволна. — Този път ще започнем от нулата и няма да има други жени. Да, искам да се върнеш при мен. Още тази вечер. Ела с мен, Лиа. Ще те заведа на вечеря и ще оправим нещата между нас.

— Много мило, само че има нещо друго — прошепна тя и едва успя да сдържи смеха си.

— Какво? — попита Алекс и очите му заблестяха.

— Годеникът ми. — Лиа пусна бомбата без задоволство това не ѝ попречи да се наслади на ефекта. — Мъжът, с когото съм тази вечер. Влюбена съм, Алекс, влюбена съм в мъж, който превръща целувките ти в едно нищо. Като те гледам, дори не мога да си обясня какво съм намирала в теб.

— Какви ги говориш, по дяволите? — надигна глас той и отдръпна ръце от кръста ѝ, сякаш се бе опарил. Сините му очи се присвиха гневно.

— Нали чу дамата — прозвуча остър студен глас зад тях.

Тя веднага надникна над рамото на Алекс и погледът ѝ срещна очите на Корт, тръгнал към тях. От колко ли време се бе спотайвал в сенките, запита се притеснено Лиа. Какво ли щеше да направи? Молеше се единствено да не я издаде, да поеме ролята, която му бе поверила, и да не съсипе малкото ѝ отмъщение.

— Вие двамата сте сгодени? — попита Алекс и отстъпи от нея, за да се обърне към Корт, който приближаваше бързо, докато застана достатъчно близо, за да плъзне ръка около кръста ѝ.

— Трябваше да бъде тайна, докато се почувстваме готви да съобщим на всички, ала както разбирам, тя не се е въздържала и ви е казала. — Корт се обърна към напрегнатата Лиа. Усмихна ѝ се топло,

като истински годеник, и тя разбра, че може да разчита на помощта му. Обзе я облекчение и нова увереност.

— Защо не ми каза веднага, Лиа? — сопна се Алекс и гневът му избухна, когато забеляза смеха в искрящите зелени очи.

— Извинявай, Алекс — извини се напълно неискрено тя. — Не можеш да не признаеш, че възможността не бе за изпускане. Да беше видял само изражението си!

— Всичко това е било шега? Остави ме да те целуна просто така ли? — ядоса се той.

— Боя се, че да. Защо ми е да се интересувам от теб, след като съм щастливо сгодена за друг? Нека бъдем честни, Алекс, между нас никога не е съществувала вечна и неугасваща любов! — усмихна се Лиа, очарована от реакцията му.

— Май нямате нищо против годеница, която целува други мъже — обърна се Алекс към Корт в отчаян опит да спаси гордостта си. Двата мъже застанаха един срещу друг. И двамата бяха високи, но Корт бе малко по-едър. Освен това от него бликаше сила, която не се забелязваше в по-младия мъж. Сила и воля.

— От онова, което видях — отвърна спокойно Корт, въпреки че в гласа му се долавяше заплахата, — вие я целувахте. А това не ми е никак приятно. Дори може каже, че това е изключение — добави лениво той.

Лиа усети напрежението на Корт през жилави му ръце. Беше ядосан, ала щеше да се овладее.

— Откъде знаете, че тя не предизвика всичко? — попита с горчивина Алекс и погледна гневно засмяното лице на Лиа. Очите му се присвиха, когато забеляза усмивката ѝ. Нямаше по-болезнен начин да нараниш един мъж, освен да му се присмееш, помисли си тя.

— Познавам Лиа достатъчно добре и знам как изглежда, когато се наслаждава на една целувка — уведоми го с увереност, която не остави съмнение, че годеникът на Лиа добре познаваше физическите ѝ реакции. Тя бе готова да се изчерви, защото се забавляваше твърде много.

— Наистина ли? — започна с агресивен тон Алекс. — Нека да ви кажа, че я познавам много преди да се появите...

— Още една дума и ще те изхвърля през тераса — прекъсна го Корт. — Защо не си прибереш унижението и не ходиш да се покриеш

някъде? Обещавам в бъдеще да държа Лиа далече от теб. Не се притеснявай, повече да няма вади нокти.

— Лека нощ, Алекс — обади се веднага тя. — Много беше приятно да се видим отново. Беше ми приятно.

— Ти, малка...

— Знам, че се изкушаваш, но не смей да си отваряш устата — посъветва го Корт. — Нали знаеш — после ще наложи да направя нещо по въпроса.

Без да каже и дума повече, Алекс се завъртя и се насочи към вратата на терасата. След няколко секунди се скри от погледите им.

В първия момент в тъмнината навън настъпи тишина, а след това Лиа се опита да отпие глътка от чашата, която все още стискаше в дясната си ръка. Така и не успя да се сдържи. Смехът избликна и тя не можа да отпие чашата.

— О, Корт... — Усмивната широко, Лиа вдигна поглед към него. — Как мога да ти се отблагодаря? Беше великолепно! Видя ли изражението му? Беше побеснял.

— Забавно ли ти беше, Лиа? — попита той. Все още я прегръщаше. Отново ѝ взе чашата и я остави на перилата.

— И още как — увери го тя и прецени, че няма смисъл да повдига въпроса за повторно отнетата ѝ чаша. В момента бе в отлично настроение. — Ефектът нямаше да бъде същият, ако не се беше появил. Избра съвършения момент.

— Благодаря ти. От известно време бях зад вас и се опитвах да преценя дали да се покажа — измърмори той. Лицето му си оставаше безизразно, докато се вглеждаше в сребристозелените ѝ очи.

— Избра чудесен момент. Много ти благодаря. Този тип заслужава всичко, което му се случи, и много повече. Наистина ли щеше да го изхвърлиш през терасата, ако ме беше обидил?

— Така ми се струва — отвърна спокойно Корт.

— Боже, колко си енергичен — възхити се Лиа.

— В живота има случаи, когато се налага човек да наруши спокойствието си и да действа — отбеляза той. — Наистина ли си ми благодарна за помощта, Лиа Брандън? — попита Корт и отпи от собствената си чаша.

— О, да — увери го тя весело. Усещаше въздействието на алкохола, макар че не се чувстваше пияна, просто бе приятно

развълнувана.

— Достатъчно благодарна ли си, че да забравиш, че ми беше сърдита? — Зачака отговора ѝ с усмивка.

— За какво говориш? — прошепна Лиа и бързо изтрезня. Изви се, за да остане място между тях двамата. Той не се опита да я спре.

— Да ми простиш за договора и да продължим връзката си, оттам, докъдето бяхме стигнали.

— Да не би да си въобразяваш, че си компенсирал всичко, което ми причини, като ми помогна тази вечер? — Гласът ѝ бе дрезгав и във вените си усети някакво туптене, което не бе предизвикано от алкохола. Спомняше си урока, който бе научила в прегръдката на Алекс преди няколко минути. Вече знаеше, че иска целувките на Корт. Копнееше за любовта на Корт.

Мили Боже! Нима щеше да се прояви като още по-голяма глупачка и да се влюби в този мъж, изписка наум. Беше забелязала начина, по който той я гледаше, как очакваше сама да каже, че вече не му се сърди. Какви бяха истинските му чувства? Как можеше една жена разбере дали мъж като него истински държи на нея, или просто се опитва да контролира онова, което му се струва трудно?

Как да научи отговора, ако не рискува и не му даде шанс?

— Мисля, че ми дължиш много след онова, което направих за теб тази вечер — заяви сухо Корт, без да спира да настоява.

— Искаш да кажеш, че съм те използвала ли?

— Не беше ли така? — отвърна бързо той и в гласа му се прокрадна раздражение.

— Щом казваш — опита се да признае Лиа.

— Стига, Лиа. Бъди честни!

— Добре де, малко те използвах. Нищо лошо не е станало.

— Не е, наистина, ала искам отплата за удоволствието, което ти доставих, и ми се струва, че като ми простиш за начина, по който се държах с теб в Орегон, ще бъде достатъчна компенсация.

Тя го погледна гневно и се опита да овладее хаотичните си чувства. Възможно ли бе да започнат отначало? Нима Корт наистина изпитваше нещо истинско към нея?

— И какво ще стане, ако кажа, че не се сърдя? — попита предпазливо Лиа.

— Тогава ще започнем оттам, откъдето свършихме, ще се опознаем по-добре...

Погледна го замислена.

— Това ли искаш?

— Да, точно това.

Истината ли ѝ казваше, или все още се притесняваше от заплахата, която тя представляваше за свободата му на действие в „Брандън“? Ако не друго, то поне желанието му към нея бе истинско. Възможно ли бе да изградят трайна връзка благодарение на това преходно чувство? И нейните инстинкти я тласкаха да рискува и да разбере. Никога нямаше да си прости, ако не откриеше докъде може да стигне връзката им.

Това неочаквано прозрение отговори на всичките ѝ въпроси. Щеше да приеме предизвикателството и да рискува, за да открие истинските му чувства.

Много предпазливо, сякаш обмисляше плана си за действие за следващата битка, Лиа наклони глава и прошепна:

— Добре, Корт. Готова съм да опитаме отново. Стига — добави тя с тънък гласец, — да не си ме излъгал и наистина да искаш връзка, а не просто да си осигуриш подписа ми на онзи договор.

— Казах ти истината, Лиа — отвърна той с дрезгав глас. Пристъпи напред и я привлече до себе си. — Лиа, моята влудяваща малка вълшебница. Знам как си се чувствала, когато си открила, че те лъжа. Аз щях да се почувствам по същия начин. Бях сигурен, че щом дойдеш в леглото ми, нищо друго няма да има значение! Радвам се, че си отмъсти с моя помощ. Сега можем да загърбим миналото. Не се отнесох с теб както трябва, сега вече знам. И ти си като мен, трябваше да се сетя.

— Ето къде сте били! — долетя гласът на Кийт. — Чудехме се къде изчезнахте. Значи всичко е уредено. Не мога да не те поздравя, Корт. Умееш да се справяш с всичко!

Младият мъж не криеше възхищението си. То бе толкова открито, че Лиа вдигна глава от рамото на Корт, застанала нащрек.

Все още отпусната в прегръдката на Корт, макар че усети как той се стяга при думите на Кийт, тя надникна зад широкото му рамо и погледна усмихнатото лице на брат си.

— За какво говориш? — попита Лиа по начин, който той не бе чувал от осми клас, когато сестра му най-сетне бе научила, че с малките братя е по-лесно да се справиш с добро, отколкото със заплахи, особено когато са пораснали по-големи от сестрите си.

— За връзката ти с Корт — отвърна Кийт, усетил настроението ѝ, въпреки че все още не обръщаше достатъчно внимание. — Последното, което Корт каза, преди да блъсне вратата и да хукне да те търси из Орегон, бе, че има ужасното предчувствие, че му предстои да укротява зеленооката магьосница, която му се присмива от стената на офиса. Каза, че единственият начин, по който се укротяват опърничавите жени, бил в леглото. Не очаквах да се сгодите толкова бързо, Алекс Харлоу разправя на всички... — Кийт замълча и се ухили, забелязал озадаченото изражение на сестра си. — Още ли не си разбрала, сестричке, че единственото, което може да накара Корт да наруши спокойствието си, е предизвикателството? Ще направи всичко необходимо, само и само да спечели. Защо, според теб, исках да го привлека в „Брандън“?

— Предизвикателство — повтори Лиа и в очите ѝ изригнаха пламъци, когато се отдръпна от ръцете на Корт, за да застане пред брат си. — Значи това е било още от самото начало, така ли? Дошъл си в онзи хотел в Орегон, за да ме прелъстиш, защото това е бил най-лесният начин да преодолееш несъгласието ми. Не е истина, че си ме погледнал и веднага си разбрал, че връзката ни е по-важна от договора. Започнал си тази връзка, за да ме накараш да подпиша проклетия документ! Искал си да ме контролираш!

— Лиа, чуй ме — подзе решително Корт. — Не е така! Брат ти няма представа какво говори. Двамата с теб...

— Не, не знае. Той веднага е решил, че имаш намерение да се ожениш за мен — избухна гневно тя. — Аз обаче знам каква е истината. Знам, че никога не би допуснал едно нищо и никакво предизвикателство да те доведе дотам. Една забавна връзка ще ти осигури контрола над „Охранителни системи «Брандън»“ и така ще ти бъде най-изгодно, нали? Ако досега не си се забавлявал достатъчно, нека малко да пооживим нещата.

След тези думи Лиа грабна недопитата чаша от парапета и плисна съдържанието ѝ върху ризата му. Алкохолът и ледът попиха, а тя се въртна и остави мъжете на терасата.

ШЕСТА ГЛАВА

Нямаше достатъчно опит в подобни драматични сцени, иначе представянето ѝ бе доста впечатляващо, мислеше си минута по-късно Лиа, когато се смеси с гостите на партито и разбра, че няма кой да я закара до тях.

Тъкмо дребните неща можеха да окажат влияние в живота! Вбесена, тя грабна една чаша и си каза, че досега така и не бе успяла да пийне на спокойствие заради Корт. Насочваше се към далечния край на стаята, за да се скрие поне за малко, когато брат ѝ се върна от терасата, а Сюзън Адамс се залепи за нея. Как бе възможно половината от жените в Калифорния да са руси?

— Чудех се къде си се скрила, Лиа. — В очите ѝ се криеше интерес, който не заблуди Лиа нито за миг.

— Скрила съм Корт навън на терасата — отвърна мило Лиа. — Както виждаш, мен не е трудно да ме откриеш. Не се притеснявай, Сюзън, той ще се появи след малко. — Тази мисъл я накара да изпита неприятно чувство. Какво да прави, когато Корт се върне и започне отново да я притиска?

Не можеше да ѝ направи нищо в стая, пълна с хора, успокои се тя и се зачуди доколко собственият ѝ брат бе на нейна страна. Възхищението на Кийт към новия му учител беше невероятно. Та той дори бе готов да приеме Корт за свой зет! Това бе прекалено, каза си нещастно Лиа и отпи. Корт може и да я бе набелязал за предизвикателство, ала нещо ѝ подсказваше, че притежава достатъчно развито чувство за самосъхранение и няма да си позволи да се ангажира в битка, която би стигнала до такива крайности!

— Годеникът ти е очарователен — продължи да бърбри Сюзън, без да откъсва очи от замисленото ѝ лице. — Новината доста ни изненада. Нямах представа...

— Моля? — Лиа почти се стресна, също като Алекс одеде, и се намръщи към Сюзън.

— Аз мислех, че всички вече знаят! — измърмори Сюзън с престорена тревога. — Извинявай, изглежда не биваше да разкривам, че знам, но, честно казано, всички гости скоро ще разберат. Подобни слухове бързо се разнасят, особено когато сме на парти, а доста от хората познават и теб, и брат ти...

— Кой ти каза, че съм сгодена за Корт?

— Алекс Харлоу. Помниш ли го? — Не бе нужно Сюзън да подчертава името му, каза си Лиа. Много добре знаеше какво се бе случило преди една година. — Беше много разстроен от нещо и си тръгна преди малко. Имаш ли представа какво го беше извадило от релсите? — попита с надежда тя. Сюзън умираше за подробности, с които да подслажда клюките.

— Нямам никаква представа — отвърна сухо Лиа. — Що се отнася до годежа — подзе тя с намерение да задуши глупавия слух колкото бе възможно по-бързо, ала я прекъснаха, преди да успее да довърши мисълта си.

— Лиа! Чух новината! Поздравления. Онзи висок мъж със страстния поглед ли е щастливецът? — Алис Комптън пристъпи напред, повела русия си придружител. Веселото ѝ лице бе озарено от искрена радост.

— Страстен поглед ли? — възкликна гневно Лиа. — Погледът на Корт не е страстен. Тези вечно присвити очи показват хроничен мързел, не страст! — Тя нямаше представа какво я накара да избълва всичко това, но не успя да се сдържи.

— Не съм съгласен — намеси се познат дрезгав глас, а ръката на Корт се плъзна около кръста ѝ и ѝ отне чашата. — Хайде да се прибираме, малка Лиа, и ще открием много бързо какво се крие в очите ми.

Смехът на събралите се заглуши ахването ѝ. Тя се обърна към присмехулните му очи.

— Не бих искала да те подлагам на такова напрежение, скъпи — измърка мило.

— Не се притеснявай, любима — опита се да я увери той. — Вече се подкрепих на шведската маса на Сюзън. Все някак ще събера достатъчно енергия.

Защитена от смеха на гостите, Лиа оголи зъби в нещо като чаровна усмивка. Веднага забеляза предупредителния поглед в

кафявите му очи и усети, че сега не бе моментът да отстоява своето. Корт не я бе докоснал, ала заплахата не можеше да бъде скрита.

— Боже! — възкликна заядливо тя. — Да не би да си имал произшествие с напитката си? — Очите ѝ подигравателно се стрелнаха към мократа му риза. Надигащ се гняв заплашваше сблъсъкът им да се разрази пред всички.

— Няма да повярваш! Застанах на пътя на една млада дама, която бе пийнала малко повечко. Няма нищо. Вкъщи имам суха риза. Готова ли си да тръгваме?

— Не, не съм — заяви доволно Лиа. — За разлика от младата дама, с която си се сблъскал, така и не успях да пийна. Дори едно питие не съм довършила тази вечер.

— Жалко — отвърна безсърдечно той. — След като на мен ми се налага да преодолея хроничния си мързел тази вечер, и ти можеш да се постараяш да не ми припаднеш в ръцете! — Беше ясно какво се опитва да ѝ каже.

Гласът на Кийт прекъсна гръмкия смях на хората. Той се промъкна към сестра си и Корт, а очите му гледаха засмени. Лиа забеляза, че блондинката Анджи започваше да се цупи, защото не получаваше достатъчно внимание.

— Вие двамата, да не би да смятате да се карате, вместо да обявите официално годежа си?

— Именно! — изсъска нарочно Лиа. В момента не ѝ хрумваше нищо, което щеше да ѝ достави повече удоволствие от един шумен скандал, в който да победи. Очите ѝ не се откъсваха от лицето на противника. Отговорът му долетя едновременно с нейния.

— Не, разбира се — вметна ясно той, — ще обявим годежа и ще се приберем вкъщи за скандала.

— Много се надявам, че сам ще си вдигнеш скандал, защото имам намерение да остана на партито.

— Лиа, очарователна моя бъдеща съпруго — подзе изключително любезно Корт. — Имаш избор. Или си тръгваш от партито, хванала ме за ръка, или ще те изнеса, метната през рамо. Решавай!

Та усети заплахата, но чувствата я бяха завладели и в момента не се интересуваеше от последствията. Платиненият блясък на очите ѝ срещна разтопеното злато в погледа му и Лиа се усмихна дръзко.

— Да не би да ми даваш право на избор? — попита тя, без да крие интереса си.

— Именно.

— Тогава не избирам нито един от дадените отговори. — Лиа се завъртя, за да се дръпне колкото бе възможно по-бързо. Само че развеселените гости не се отдръпнаха достатъчно бързо и това бе твърде удобно за Корт. Той не се колеба.

— Обзалагам се — подхвърли иронично, когато протегна ръка, за да стисне тънката ѝ китка, — че не си се представяла блестящо на тестовите в училище. — Лиа извика уплашена, когато усети, че губи равновесие, преди да успее да се хване за нещо усети рамото на Корт да се притиска в стомаха ѝ и в следващия момент пред погледа ѝ бе подът, а тежката плитка увисна надолу. Отначало не ѝ достигна въздух, тя не успя да каже и дума, ала чу ясно как похитителят ѝ се обърна към насъбралите си. — Бихте ли ме извинили, налага се да отведе Лиа къщи, за да си осигури покорството ѝ насаме.

Лиа си пое въздух, когато Корт пое към вратата.

— Кийт! — извика вбесена тя. — Направи нещо! — Отчаяно се опитваше да извие глава, за да види брат си, но той разпери безпомощно ръце.

— Какво да направя, Лиа? Той има договор да прави каквото иска с „Охранителни системи «Брандън»“! — Смехът му бе на типичен представител на семейство Брандън. — А ти го подписа сама.

— Аз не съм част от „Брандън“ — нападна го ядосана тя, макар да знаеше, че вече бяха до вратата.

— Напротив — поправи я Корт и отпусна едната си ръка, за да отвори. — Ти си безгласният партньор, нали не си забравила.

— Проклет да си! — След това, тъй като искаше и последната дума да е нейна, преди да се затвори врата Лиа се провикна към очарованите от изнесеното представление гости. — Най-официално заявявам, че няма никакъв годеж. — Последният ѝ спомен от партито бяха засмените очи на Кийт.

Не ѝ беше никак весело, когато Корт я пусна, без много да се церемони, на предната седалка в колата и хлопна вратата. Когато се настани до нея от друга страна, тя вече се бе изправила и бе напипала дръжката. Той се обърна на седалката и цялата кола сякаш се смали

или поне така се стори на Лиа. Корт протегна ръка, положи я на тила ѝ и изви главата ѝ към себе си.

— Как смееш? — изсъска тя, когато яростта и унижението избликнаха с пълна сила. — Как можа да ми причиниш подобно нещо? Нямахме никакво право да ме изнасяш по този начин! Направи ме на глупачка! За втори път!

— Ти си го просеше, Лиа Брандън — отвърна рязко той и тя усети, че той говори напълно сериозно. Сцената на партито може и да бе изключително забавна за околните, ала за тях това бе люта битка, разразила се неочаквана и нежелана.

— Може би е така от твоя гледна точка — продължи да съска Лиа. — Аз се смятам за невинна жертва.

— Опърничавите никога не са невинни жертви! Още съм мокър от напитката, с която ме заля, когато си изпусна нервите, да не би да си забравила? При това след всичко, което направих за теб! — добави Корт, без да крие гнева си. В тъмната студена кола очите му блестяха.

— Как можа да го направиш! Каква наглост! Просто се натрапи, когато си говорех с друг мъж...

— Натрапих се, когато ме използваше, за да си отмъстиш на въпросния индивид! Като говорим за наглост, Лиа, на теб също не ти липсва! Чух те да казваш на Харлоу, че си влюбена в мен, че целувките му в сравнение с моите не стрували. Това се казва да насъскваш един мъж срещу друг, малка магьоснице, така че нямам намерение да ставам част от игрите ти. Бях готов да те изтърпя, за да си отмъстиш и на мен, но...

— Да изтърпиш ли? За търпение и дума не може да става. Какво се надяваш да постигнеш, като накара всички да мислят, че сме любовници? И това ли беше част от предизвикателството, Корт? За теб съм само едно предизвикателство. Ясно ми е как започна всичко. Първо се подразни, че не съм се появила кротка и покорна на срещата, за да ме принудиш да подпиша договора. За проклетото ти мъжко его не беше достатъчно, че ме измами и подписах, трябваше да покориш и жената. Разбрах какво става, преди да ме вкараш в леглото, и това те подразни, нали? Така предизвикателството стана още по-голямо, нали? А тази вечер нарочно ми се притече на помощ, докато бях с Алекс. Така можеше да подновиш кампанията за завладяване на „Охранителни системи «Брандън»“! А аз, като пълна глупачка, както

става непрекъснато напоследък, се оставих да ме убедиш да подновим връзката си.

— Всичко изкривяваш така, както на теб ти е угодно, нали? — изръмжа той. С крайчеца на окото си тя забеляза, че ръката му, отпусната отстрани на главата ѝ, се свива в юмрук.

— Давай, отричай! Единственото, което не разбирам, е защо пускаш тези намеци за брак пред Кийт? Защо го подвеждаш да си мисли, че нещата се сериозни? Предполагам, че това не е нищо повече от тактика. Една дребна маневра за отвличане на вниманието, докато ме насочваш в желаната от теб посока.

— А тя е към леглото ми. Точно там ще се озовеш рано или късно, моя опърничава Лиа — отвърна Корт. — Да ти кажа ли какво мисля? Тази вечер каза на Алекс Харлоу истината, въпреки че я използва, за да постигнеш целта си.

— Какви ги приказваш? — избухна отново Лиа, подразнена от думите му.

— Мисля, че си влюбена в мен! Мисля, че се влюби още в Орегон!

— Само за два дни ли? — подигравателно попита тя, тайно ужасена от проникателния му анализ. — Много малко вероятно.

— Какво общо има времето? Можех да те направя моя още онази вечер, когато подписа договора, и ти го знаеш. Можех да го направя и на следващия ден, въпреки че ми беше бясна. Докато те докосвах на плажа, ти откликваше, въпреки че се съпротивляваше!

— Искат ли се това да е истината, нали? Как само ти се иска да се бях поддала на умелото ти прелъстяване и да се бях влюбила в теб, независимо от всичко, което ми причини! Щеше да останеш дори доволен, отколкото ако легнеш с теб. Много по-лесно е да контролираш една влюбена жена, отколкото ако тя от време на време спи с теб. Това щеше да е истинска победа, нали?

— Лиа, започваш да говориш пълни глупости. Ще те откарам у вас! — Той се обърна към волана, пхна ключа в стартера и запали.

Тя усети гнева му и силната воля, с която успя да го овладее. Усещаше се в цялата кола.

— Благодаря — отвърна с леден глас Лиа. — Точно вкъщи ми се иска да си отида.

Тя забеляза как Корт изви едната си вежда, но премълча. Седеше смълчана, докато той караше с пестеливи движения и ѝ се прииска собственото ѝ самообладание да бе също толкова силно.

Гневът ѝ също бе много силен, ала лекото потрепване на долната ѝ устна бе причинено от съвсем различно чувство, което не желаше да си признае, чувство, което се натрапи само. Лиа бе прекалено честна, за да се преструва, че не разбира какво искат и тялото, и умът ѝ. Докато беше на терасата тази вечер, ѝ се искаше всичко между нея и Корт да бъде наред, да обявят примирие и всичко да започне отново. А той бе умен, прекалено умен, за да не разбере, че за кратко бе бил съвсем близо до набелязаната цел.

Защо, питаше се тя с горчивина. Що за човек би се заинтересувал от предизвикателството, което представляваше тя? Що за мъж имаше нужда да постигне победа над жена, като я закара насила в леглото? Отговорът бе, че така би постъпил единствено мъж, които не бе сигурен в победата си.

— Къде отиваме? — попита подозрително Лиа.

— Нали ти казах, водя те вкъщи. В моя апартамент. Нали не искаш да настина в тази мокра риза? — попита подигравателно той.

— Няма да ти отнеме много време да ме оставиш първо у нас!

— Безсърдечно създание — измърмори Корт, но не промени посоката.

— Корт!

— Лиа — въздъхна той. — Тази вечер ще поговорим в моя апартамент. Това е най-логичното място.

— Искаш да си осигуриш предимство на своя територия ли?

— Сигурно — кимна рязко Корт. — Може би се чувствам в по-голяма безопасност на своя територия. Омръзна ми да си блъскам главата със странните ти разсъждения. И като си помисля, че ми се бе сторила интелигентна.

— Обидите ти не ме притесняват, Корт — отвърна напрегнато тя. — Може би ако все пак разбереш, че не съм особено умна, ще изгубиш интерес към играта!

— Не съм аз този, който играе игри, Лиа, ала след като ме караш да участвам в тях, ще играя, докато победя.

— Заплахите ти не ме притесняват повече от обидите!

— В такъв случай има много да учиш. — Сега вече бе поспокоен, сякаш бе решил, че бе крайно време да прояви здрав разум с тази напълно неразумна жена.

Освен това говореше твърдо и категорично и въпреки че направи още няколко пъти опити да говори с него, тя знаеше, че той няма да я откара у тях, докато не изясни какво иска при това на своя територия.

Пътуваха в ледено мълчание. Когато най-сетне Корт паркира пред скъп жилищен комплекс, Лиа се бе овладяла достатъчно, за да отбележи заядливо:

— Не каза ли, че имаш апартамент?

— Наел съм един от апартаментите. — Той сви рамене. — Съвсем обикновен е. — Пищната зеленина наоколо осигуряваше спокойствие и усамотение на обитателите. Отделните сгради бяха в типичен калифорнийски стил, с кедрови огради, интересни архитектурни решения и високи прозорци. Съвсем не бяха уютни и приятни като нейната къща, реши доволно Лиа. — Ела да влезем вътре. Студено ми е. — Корт изключи двигателя и заобиколи колата от нейната страна, но не успя да стигне навреме, за да ѝ подаде ръка.

Не каза нищо за желанието ѝ да пренебрегне намерението му да ѝ кавалерства, просто я стисна за ръката и поведе по пътеката.

— Не мога да разбера какво още имаш да казваш — измърмори тя, докато той отключваше вратата и я въвеждаше в приятния, ала доста стандартен хол. — Защо просто не престанем с тази работа? — предложи, докато оглеждаше кремавия мокет, скъпите, но семпли бежови мебели и масите от тиково дърво. — Нали спечели, когато ме накара да подпиша договора. Бъди така любезен да задоволиш с тази победа.

— Моля? — попита Корт и за пръв път, откакто си тръгнаха от партито, а в очите му просветнаха весели искрици. — Да не би да искаш да кажеш, че си по-малко важна от договора? Не бих ти нанесъл подобна обида.

— Защо не? Вече ме обиди достатъчно, като ми каза, че не съм особено умна. — Лиа се настани на един от бежовите столове край камината. Прехвърли едната си ръка през облегалката, кръстоса елегантно крака и го погледна хладно.

— Знаеш, че това не е истина, нали? Значи не се брои. Казах го, защото ме беше подразнила — побърза да омаловажи той нещата, без

да изпуска нито едно нейно движение.

Лиа стисна зъби.

— Защо се дразниш от предизвикателствата, Корт? Нали ми каза, че това било единственото, което те събуждало за живот!

— Откъде им хрумва на хората, че си търся трудности и проблеми? — попита той и вдигна златистокафявите си очи към тавана.

— А не е ли така? — попита веднага тя и го погледна строго изпод вежди.

— Не и в личния живот — отвърна разпалено Корт и прекоси стаята с бавни крачки.

— Глупости — отвърна остро тя — предизвикателството си с предизвикателство. Разкажи ми за този свой недостатък, Корт Тримейн. Каква е тази мания с предизвикателствата? Да не би да си бил от онези малки деца, която не могат да устоят на предизвикателство?

— Нямам намерение да обсъждам детството си. Би ли ме извинила, първо трябва да си сменя ризата. — Пръстите му се заеха с копчетата на жълтата риза и Лиа нарочно извърна поглед. — Защо не направиш чай, докато аз облека нещо по-удобно? Всичко, което ти трябва, е в кухнята. — Той замълча за момент. — И престани да оглеждаш така мебелите. Не са мои. Вървят с апартамента.

Обърна се, излезе от хола и я остави да направи чая, ако иска. Докато барабанеше с пръсти по облегалката на стола, тя обмисли възможностите и накрая реши да направи чай. Знаеше, че мебелите не са негови, каза си недоволно. Имаше чувството, че ако ги бе избирал Корт, щяха да приличат на нейните — ярки, създаващи уют и топлина.

Кухнята бе също толкова изчистена и модерна, колкото и останалата част от апартамента. Меден чайник бе поставен на печката с цвят на бадем и дори не й се наложи да търси дълго, за да открие чашите. Бяха съвсем близо до печката, почти на същото място, на което тя ги държеше вкъщи. Двамата с Корт дори подреждаха по подобен начин.

— Браво! — Той остана доволен, когато влезе в кухня след няколко минути, преоблякъл се в нова риза. — Така е по-добре. Сега можем да обсъждаме недостатъците на характера ми, без да има опасност да настина.

Лиа сервира чашите на една от тиковите масички в хола и остана загледана в него, докато той се опитваше да запали камината.

— Може би ако поговориш за проблемите, си ще успееш да ги разрешиш — съгласи се мило тя, дори прекалено мило.

— Много си любезна. Знам, че интересът ти не е продиктуван от загриженост за психическото ми състояние, ала въпреки това ще ти обясня — въздъхна Корт, драсна клечка кибрит и сведе глава над пламъка.

Докато подпали огъня, мълча, след това се отпусна на колене, загледан в пламъците, за да бъде сигурен, че огънят няма да угасне. Надигна се грациозно като котка и се настани на стол срещу нея. Протегна крака, облегна се й я загледа умислен.

— Чакам да ми разкажеш за проблема си — напомни му Лиа.

— А, да, страстта ми към предизвикателствата — изпъшка той и посегна към чая. — Грещиш, ако мислиш, че като дете винаги съм бил готов да поема предизвикателствата.

— Виж ти! — В гласа й прозвуча хлад и любезен интерес.

— Нямах братя и сестри и никога не ми е било приятно да играя с другите деца. Много повече предпочитях собствената си компания. Не бях необщителен — вметна шеговито. — Просто не се интересувах от нещата, по които полудяваха връстниците ми. Беше ми приятно да прекарвам времето си с инструментите и електрониката в мазето.

Лиа се усмихна. Колко й беше познато.

— Родителите ти не се ли притесняваха, че предпочиташ да се занимаваш сам?

— Не — засмя се Корт. — Ами твоите? — продължи да се усмихва той, разбрал накъде биеше.

— Не, имах късмет — призна тя. — Мама и татко ме разбираха. Оставяха ме да чета и да шлифовам.

— Да шлифоваш ли? — ухили се той.

— Имах нещо като малка работилница в един ъгъл на мазето. По онова време започнах да се интересувам от обработката на бижута. Само че в момента говорим за твоите проблеми, струва ми се — добави решително Лиа. Тази вечер нямаше да се поддаде на чара му.

— Докъде бях стигнал? — попита Корт и отпусна назад.

— До мазето.

— Точно така. Имах огромен радиоприемник и най-различни уреди за тестване на електроника. Все правех разни самоделни устройства, докато един ден...

— Един ден забеляза, че не ти трябва упътване, за да се справиш.

— Как разбра?

— Било е неизбежно.

— Може и да си права — кимна той. — Както и да е беше ми по-забавно да запоявам разни неща и да сглобявам каквото реша, вместо да правя макети. Дойде време за колеж и аз реших, че ме влече не инженерството, а финансите. Финансите, в които човек може да вложи творчество. Привличаха ме нещата, които човек може да постигне, ако вложи умно средствата си. Интересите ми, електрониката и финансите, си паснаха чудесно.

— В кой колеж си учил?

— В „Бъркли“.

— В Калифорния ли си роден? — попита заинтригувана тя, въпреки че не биваше.

— Аха. Отрасъл съм в малък град на полуострова на Сан Франциско. Ами ти?

— Аз съм родена тук, в Санта Роза — отвърна Лиа. — Избрах Калифорнийския университет в Санта Барбара. „Бъркли“ винаги ми се е струвал прекалено голям за моя вкус, нещо като град.

— Изборът ти не ме учудва — призна тихо Корт. — „Санта Барбара“ е бил идеалното място за теб, след като е до океана. Май имаш слабост към брегове, брулени от вятъра...

В този миг се върнаха спомените от Орегон и тя с усилие ги отблъсна.

— Плажовете бяха приятни, но диплома по филология щеше да ми бъде напълно безполезна. Тогава записах бизнес. Не че бизнесът ме е интересувал особено, просто се оказа, че се справям успешно. Когато се дипломирах, знаех, че съм доста предприемчива.

— Тогава ли направи книжарницата?

— Татко ми даде назаем пари, за да започна. — Лиа неочаквано се усмихна. — Каза, че имал пълно доверие на таланта на семейство Брандън да печелят пари. Успях да му ги върна. След година книжарницата излезе на печалба и сега ми носи доста приличен доход. Мисля си да отворя още един клон в новия търговски център.

— Не си ли се интересувала да поемеш бизнеса на баща си?

— Не. Прекалено независима съм. Няма да работя добре в голям екип, дори аз да съм шефът. Човек трябва да се съобразява с прекалено много хора и да мисли за тях. Струва ми се, че Кийт ще се справи добре. На него му е приятно да командва и да сплотява екипа.

— Така е, а когато го запознах с някои от възможностите във финансово отношение и при маркетинга...

— Май се отплеснахме — прекъсна го тя. — Как стана такъв авторитет?

Той сви рамене.

— След като завърших, стана ясно, че не съм от хората, които мотат да работят от девет до пет и да се подчиняват на друг.

— Значи в ежедневните проблеми на инженерството и счетоводството не е имало достатъчно предизвикателства, така ли?

— Няма ли да спреш да използваш тази дума? — оплака се добродушно Корт и очите му се усмихнаха. Лиа усети, че отново попада под въздействието на магията му и на приятелството, зародило се в Орегон. Тази вечер трябваше да остане на разстояние, предупреди се строго тя.

— Тогава ти измисли по-добра дума — прикани го дружелюбно.

— И така — продължи той, — стана ясно, че когато станеше дума за обикновени ежедневни неща, просто не успявах да задържа вниманието си. Нямах начин да си намеря постоянна работа. Затова започнах да поемам различни договори.

— И избираше само най-интересните главоблъсканици, за да се справиш успешно с тях — довърши вместо него Лиа.

— Няма голям смисъл да избираш поръчките, ако не се спреш на най-интересните и добре платените, нали? — продължи Корт. — Освен това работата на хонорар ми осигуряваше достатъчно време, за да се занимавам с моите джаджи.

— Кой е най-дългият договор, който си приемал? — попита тя и присви очи.

— Този — отвърна честно той. — Мисълта да спася „Брандън“ и да видя как фирмата се изстрелва нагоре беше интересна... — Корт спря и се намръщи.

— Интересно предизвикателство ли? — подсказа услужливо Лиа, докато го наблюдаваше над ръбчето на чашата.

— Голяма си злобарка.

— И какво правиш, когато не си изправен пред предизвикателство?

— Скривам се в мазето или в някоя свободна стая — призна бързо той. — Или отивам на някой плаж, за да се усамотя. Също като теб.

Тя не обърна внимание на последния му опит да открие нещо общо с нея.

— Ами блондинките, за които спомена на партито? И тях ли ги водиш в мазето или на плажа?

— Чудех се кога ще стигнем до този въпрос — разсмя се Корт.

— Питам кога намираш време за тях — не миряса Лиа.

— Когато съм в настроение!

— И всяка от тях ли е ново предизвикателство? — попита мило тя, безкрайно подразнена от признанието му.

— Не бих казал — заяви той. — Жените ми винаги са били от една категория с твоя Алекс Харлоу. Красиви, ала доста самовлюбени и не особено умни.

— А женил ли си се за някоя от тях? — не се сдържа Лиа. На тази възраст бе напълно естествено да е бил женен.

Последва многозначително мълчание, докато Корт обмисляше отговора.

— За малко — призна най-сетне той — Бяхме сгодени, когато осъзнах каква грешка правя.

— И каква беше грешката, Корт? — продължи да пита тя. — Поддал си се на предизвикателството ли?

— Грешката ми бе — заяви той с присвити очи, — че я помислих за различна от останалите. Бързо открих, че е същата. Искаше всичко, което искаха и останалите, просто умееше да замаскира целите си поумело.

— И какво стана? — На Лиа не ѝ беше приятно да зададе този въпрос, но любопитството ѝ бе огромно.

— Беше решила, че ще ѝ предложи длъжността изпълнителен директор във фирмата, където работех по онова време.

— И?

— Така и щях да направя — отвърна Корт. — Само че ѝ отказах. Когато разбра, и тя отказа на мен.

— Остана ли силно наранен? — попита предпазливо Лиа, учудена, че изпитва състрадание към него.

— По-скоро гордостта ми бе наранена. Когато го осъзнах, останах доволен, че ми се бе разминало на косъм.

— И оттогава много внимаваш, така ли? — опита се да познае тя и се усмихна. — Придържаш се към глупавите блондинки, с които няма проблем да се справиш.

Между тях премина искра на взаимно разбиране, която не можеха да подминат. Лиа знаеше какво бе изпитвал Корт, когато бе разбрал, че го използват. И тя бе преживяла същото с Алекс. Корт изглежда мислеше за същото, когато очите им се срещнаха и той тихо отбеляза:

— Да не би ти да си се държала много по-различно, откакто сте се разделили с Харлоу?

— Какво знаеш за времето след раздялата ми с Алекс?

— Брат ти ми разказа. Обясни ми, че си излизала с разни, дете или са се оставяли да ги въртиш на пръста си или са побягвали.

— Ще се наложи да поговоря с брат си. Май с позабравил какво означава да защитаваш близките си — въздъхна подразнена Лиа.

— Така ли е било? — попита Корт.

— И какво, ако е било така? — отвърна високомерно тя и вирна брадичка. — Да не би да ме обвиняваш, че не съм искала да се опаря втори път?

— Не, аз също бях много внимателен — прошепна той. — Сега вече винаги внимавам да разбера какво искат. И на мен не ми е приятно да ме използват. Май и двамата с теб сме чакали подходящото предизвикателство.

— Корт! — Напрежението в стаята отново стана осезаемо.

— Само се шегувах, скъпа — каза бързо той. — Би ли се смелила над този мързелив и по принцип доста миролюбив мъж, който иска една спокойна, приятна връзка с теб?

Гледаше я така умолително, че Лиа за малко да забрави. Долната ѝ устна потрепери.

— Всичко, което ми каза, само подчертава, че каквото и привличане да изпитвам към теб, то ще просъществува за кратко... Докато е все още нещо ново — прошепна тя. — Струва ми се, че брат ми е прав. Когато попаднеш на подходящо предизвикателство, ти се

иска да победиш. За теб съм се превърнала в предизвикателството на „Брандън“ и искаш да си сигурен, че можеш да ме контролираш. Да не би да се страхуваш, че ще се опитам да настроя Кийт срещу теб? Или че ще използвам дяловете си, за да попречи на решенията, които искаш да вземеш?

— Това няма нищо общо! — възмути се Корт. — Колко пъти трябва да ти казвам, че това е само между мен и теб?

— Може би щях да ти повярвам, ако брат ми не беше казал онези неща на терасата. Когато чух как си излетял от офиса му, защото не съм се явила на срещата, а и онази забележка, че жените можели да бъдат най-добре контролирани в леглото... Ти как очакваш да ти повярвам, след като чух всичко това? Ясно е, че за теб съм като досадно трънче. Очевидно според теб трябва да бъда манипулирана по единствения начин, който познаваш. Няма смисъл, Корт, няма да ме убедиш да легна с теб.

Той остави чашата на масата и тя заплашително издрънча.

— Ти си инат, и освен че си опърничава, не знаеш и да мислиш, така че тази вечер ще се наложи да ти набия разум в главата!

Скочи прекалено енергично и гъвкаво за ленив мъж, преди Лиа да успее да остави чашата и да скочи. Корт я бе стиснал за китките и я изтегли пред себе си.

— Пусни ме. Корт. Ако не си в състояние да водиш смислен разговор, най-добре да ме заведеш у дома. — Тя кимна високомерно към вратата. — Сигурна съм, че си разбрал основанията ми, въпреки че ме наричаш инат и опърничава.

Кафявите му очи бяха пламнали от желание и той стисна още по-силно китките ѝ.

— Нямам намерение да те отведа на друго място, освен в леглото — обясни ѝ с провлачен глас. — След като думите не са достатъчни, тогава ще прибегна до по-примитивни методи.

СЕДМА ГЛАВА

— Корт, нещата отидоха прекалено далече — заяви Лиа и призова цялата си воля. — Цяла вечер ми демонстрираш грубата си сила и мисля, че вече ми омръзна.

— Ти ли го казваш! — възкликна подигравателно той, без да обръща внимание на опитите ѝ да освободи китките си. — Решила си да ме превърнеш в истинска развалина, нали? — продължи да я обвинява, лицето му съвсем близо до нейното, очите му впити в отворените и устни. — Колко пъти досега ти казах, че не съм от най-енергичните хора. Защо ми причиняваш всичко това?

— Ти започна! — извика тя ядосана и отчаяна да възвърне самоконтрола си. — Непрекъснато се правиш на мъжкар, а после се чудиш защо възразявам.

— Ти ме накара насила да вляза в тази роля, защото непрекъснато си позволяваш своеволия.

— Забравяш, че това е основното, с което те привличам — нападна го дръзко Лиа. — Ако се превърна в послушна и добра, сигурно веднага ще загубиш интерес.

— Затова ли се държиш по този начин? — попита Корт, сякаш го бе осенило прозрение. — Да не би да се опитваш да ми задържиш вниманието?

Стори ѝ се много доволен.

— Не! — развилня се тя, ядосана, че нарочно се прави, че не разбира.

— Защо тогава не се опиташ да бъдеш мила и добра и не провериш дали това не е начинът да се отървеш от мен? — предложи ѝ той.

— Защото докато разбере, може да се окаже прекалено късно!

— Трябва да ти кажа нещо, скъпа — отвърна Корт и я прегърна. — Прекалено късно е. Прекалено.

— Корт! — Лиа бе притисната до широките му гърди и топлината, която се излъчваше от него, прогаряше пръстите ѝ през

тънката материя на ритата. — Пусни ме веднага. Няма да те оставя да ми се присмиваш.

— Когато откриеш нещо смешно или забавно в цялата тази работа — предложи той, докато крачеше към антрето, — уведоми ме. Лично аз не виждам нищо смешно.

— Никога няма да ти простя! — опита се да се измъкне тя, когато Корт зави, като внимаваше да не удари главата ѝ.

Лиа усети как възбудата пламна във вените ѝ и я заля цялата. Не искаше да става така, не и докато между двамата имаше толкова много неразрешени въпроси. В същото време не можеше да отрече, че го желае. Желаше го още откакто се запознаха в Орегон. Освен това много се страхуваше, че тук ставаше въпрос за нещо по-дълбоко и опасно. Чувствата ѝ вилнееха в пълен хаос и тя се питаше дали тук не ставаше дума за любов.

— Вече ми прости, докато бяхме на терасата — изтъкна той и отвори с крак вратата на спалнята. — Каза, че можем да продължим оттам, откъдето свършихме в Орегон. Ако си забравила, ще ти напомня, че точно там прекъснахме.

— Не бих казала — изсъска Лиа, когато Корт я пушна внимателно на широкото ниско легло и запали малката лампа на нощното шкафче. — Предстои ни да се опознаем. Няма да спя с теб!

Стаята бе модерна, в естествени тонове, също както и останалата част от апартамента. Ниските мебели от тиково дърво, бежовият мокет и пердетата бяха освежени от модернистичната картина над леглото. Кувертюрата, на която той я положи, бе пухкава, направена от гъши пух, и сигурно струваше цяло състояние. Жалко, че бе в бежово. На Лиа ѝ се струваше, че ще изглежда най-добре в яркочервено.

— Не искаш да спиш с мен, защото още не си признала, че ме желаеш — отвърна спокойно той и я погледна ласкаво. — След като вече си пресякла границата...

— Няма такова нещо! — почти извика тя и заби нокти в кувертюрата. Добре че успя да се сдържи, каза си тихо.

— Има. Чух те, когато каза на Алекс Харлоу, че си влюбена в мен и имаш намерение да се омъжиш за мен — напомни ѝ Корт с нескрито задоволство. — Това е основната причина, поради която се въздържах да не го изхвърля през балкона. Реших, че си го наказала достатъчно, задето се бе осмелил да те целуне.

— Животно такава! Знаеш, че го казах единствено, за да си отмъстя! Не говорех сериозно! — Доколко бе казала истината? Бе изговорила думите, които използва, за да си отмъсти на Алекс с истинска лекота. Беше ѝ толкова лесно, когато каза, че бе влюбена в Корт Тримейн.

— Можеш да го повториш и сега — подсказа и мило той. — А този път можеш да го кажеш напълно сериозно!

Лиа го наблюдаваше с широко отворени очи, когато Корт започна да си разкопчава ризата. Беше като хипнотизирана. Когато се зае с ръкавелите, ризата бе отворена на гордите и разкриваше тъмните косми отпред. Тя най-сетне събра сили да помръдне.

Хвърли се без предупреждение към далечния край на леглото. Бе много бърза, ала той се оказа още по-бърз и успя да я хване през кръста, преди тя де се изправи.

— Господи! — въздъхна Корт тъжно. — Как можа никой да не ме предупреди, че укротяването на опърничави жени е толкова трудна работа? Ако продължи така още дълго, ще трябва да отида в някой рехабилитационен център на лечение.

— Дяволите да те вземат! — писна Лиа, когато той я притисна под себе си и със сила я притисна на кувертюрата. — Няма ли начин да ти набия малко разум в главата?

— Престани да се съпротивляваш — прошепна Корт и гласът му стана още по-дрезгав. — Мога да бъда изключително разумен. Тази вечер от теб искам истината или поне част от нея.

— Коя част? — изсъска тя гневно, усетила, че топлината на тежкото му тяло размътва разсъдъка ѝ.

— Поне си признай, че ме желаеш...

Ръцете му нежно стиснаха китките ѝ и ги вдигнаха над главата, а устните му застинаха на сантиметър от нейните. Дъхът ѝ бе станал по-бърз и Лиа едва се владееше.

— За да ти осигуря победата, която искаш ли? — поправи го тя.

— Мисли както желаеш — изръмжа той. — Просто престани да се бориш с мен и ми позволи да ти покажа колко хубаво може да бъде между нас!

Лиа го наблюдаваше на приглушената светлина, очите ѝ бяха като горещи изумрудни. Чувственото напрежение помежду им вибрираше около тях и ставаше все по-осезаемо. Странна летаргия

обхвана крайниците ѝ и макар тя да се чувстваше слаба и безпомощна, пулсът ѝ бясно препускаше.

Желаше го много, призна пред себе си и преглътна с усилие. Как можеше да отрече, ако Корт се опитваше да я накара да признае с подобна тактика...

— Да знаеш само колко си красива така, легнала леглото ми — прошепна той. — Толкова много те желая, малка Лиа, знам, че и ти ме желаш. Забелязах го в очите ти още първата вечер в Орегон.

Надигна се леко, за да си свали ризата и да я метне на пода. След това си събу обувките, а едната му ръка не я изпускаше.

Един от високите сандали на Лиа бе паднал неусетно на пода пред леглото. Корт смъкна и другия и се отпусна до нея.

— Корт, моля те, не го прави — помоли се тя, изричайки ясно и отсечено всяка дума. Знаеше, че трепери, освен това знаеше, че новите ѝ усещания не бяха предизвикани нито от страх, нито от гняв.

Той стисна китките ѝ в едната си ръка и ги задържа над главата ѝ, а с другата прокара пламтяща пътека по гърлото ѝ.

— Тази вечер — заяви изкусително, — ще играеш игрите си с някой друг. В Орегон веднъж вече ти казах, че съм много възискателен любовник, сладка Лиа. Говорех съвсем сериозно. Искам да се уверя докъде стигат златните вериги...

— Веригите могат да обвържат и двамата — прошепна тя и заби нокти в дланите си. Инстинктивно притвори очи, за да го наблюдава тайно. — Онзи, който слага веригата, грабва непрекъснато да дърпа другия край. Той е също толкова затворник, както и онзи, когото се опитва да контролира.

— Да не би да си мислиш, че не знам? — изръмжа Корт и очите му блеснаха. В следващия миг устните му откриха уханното местенце зад ухото ѝ.

Лиа потръпна и той веднага пусна китките ѝ, защото усети, че тялото ѝ капитулира. Тя съзнаваше, че се поддава на чувственото възшебство на момента, знаеше, че го желае, може би дори го обичаше. Как бе възможно една жена да устои на мъжа, когото желае, след като той ѝ бе показал силата на собственото си желание? Как да откаже на мъжа, когото обикваше?

— Лиа! Лиа! Моля те, не ме отблъсквай тази вечер — молеше я Корт. — Не виждаш ли колко се нуждая от теб?

Тя усети страстта в него и я остави да се смеси с нейната страст и да се слоят в една обща неустойима сила. Тази сила се бе надигала през цялата вечер, още от мига, в който излезе от банята и го завари да я чака в спалнята.

Той се намести, притисна я към себе си, за да може да свали ципа на роклята ѝ. Лиа обърна лице към топлата кожа и вдъхна опияняващия мъжки аромат, докато Корт смъкваше дрехата надолу по раменете ѝ. Свали я бавно, предпазливо, устните му неизменно следваха оттеглящата се пречка, също както чайките подтичват след отдръпващите се вълни.

Тази вечер не дразнеше и не я изкушаваше по онзи прелъстителен начин, който вече познаваше от Орегон. Тази вечер той определяше темпото и изглежда нямаше никакви съмнения как ще завърши вечерта и кой от двамата ще контролира нещата.

— О, Корт! — въздъхна тя, когато свободната му покри голата ѝ гърда. Не бе сложила сутиен под роклята в червено и златно и той изпъшка тихо, преди да вкуси съкровището, до което се бе добрал. Кожата ѝ тръпнеше докато пръстите му леко притискаха зърното и го чакаха да се втвърди. Желанието му бе не по-малко силно и разпалено от нейното.

— Можеш да накараш мъжа да полудее, малка Лиа — прошепна Корт, докато редеше целувки по шията ѝ. — Толкова страст, а и тази самостоятелност! Харлоу те е изпуснал като пълен глупак. Не се оплаквам от глупостта му — добави с дрезгав глас. — Така за мен е много по-лесно.

— Лесно ли? — едва намери сили да възкликне тя. — Как така? Какво щеше да направиш, ако сега бях с Алекс?

— Щях да те отнема от него! — заяви той страстно, устните му покриха нейните, а след това ги разтвориха. Езикът му се плъзна вътре и пръстите му стиснаха леко твърдото зърно. Тази двойна атака разпрати тръпки по гръбнака ѝ и тя се изви към него. — Ала ти никога нямаше да принадлежиш на Алекс — прошепна Корт до устните ѝ след миг, когато се отдръпна с огромно нежелание. — Прекалено умна си за него. Забавно ми беше да те наблюдавам как се справи с него тази вечер, само да не му бе позволила да те целуне, направо ме вбеси! Ще те накажа заради това своеволие — предупреди я той, изстена и отново сведе устни. Лиа изпита прилив на женско задоволство, когато усети,

че тази вечер Корт не бе в състояние да изпълни заплахата си заради вълната от обхванали го чувства. Тя плъзна пръсти по ребрата му чак до стегнатата талия. Той си пое рязко въздух, когато пръстите ѝ се опитаха да разкопчаят колана на панталоните. — Малка вълшебница — прошепна Корт и Лиа долови дрезгавият му смях. — Знаех си, че си истински огън още от деня, в който те видях. Човек може да се справи с палавница като теб само по един начин. — Той смъкна роклята още по-надолу, плъзна я по бедрата ѝ и я свали.

— И как става? — прошепна гърлено тя, отдадена на насладата на пръстите му, заети да свалят чорапогащника над червените дантелени бикини.

— Като я накараш да играе играта до самия край, разбира се. Сама ще научи урока! — Захапа леко рамото ѝ и стисна леко плътта ѝ, а Лиа ахна. Треперещите ѝ пръсти стиснаха до бедрата му и побързаха да смъкнат разкопчания панталон. След това тя спусна длани по гладкия му гръб, после се насочи към фините косъмчета на врата му. Корт се премести, отпусна се настрани и я привлече след себе си, за да усети по-ясно желанието му и ударите на сърцето му. — Ти си моя, Лиа — прошепна той и пръстите му проследиха извивката на бедрата ѝ и той я притисна до себе си. Устните му отново откриха гърдите ѝ, за да ги покрият с настойчиви целувки. — Признай си! — нареди и устните му плениха връхчето. След секунда тя усети как езикът му описва сложен път, а сетне и зъбите му проследиха влажната пътека.

— О! — изстена Лиа и тялото ѝ се разтопи под умелите му ласки, а тя забрави всичко, преживяно в миналото. — Господи! Корт! Толкова те желая! — Думите се изтръгнаха от нея с разтърсваща сила. Лиа обви врата му с ръце и се притисна до него.

— Достатъчно ли, за да признаеш, че ми принадлежиш? — настоя той и тежкото му бедро се отпусна върху нейните. — Достатъчно ли, за да признаеш, че няма друг мъж?

Тя улови настойчивостта в думите му и се зачуди.

— Отговори ми, Лиа! — продължи Корт, обърна я по гръб и се отпусна между краката ѝ. Тя усети грапавия плат на панталоните му до гладкото си бедро и отвори очи към пламъците от разтопено злато в погледа му.

— Желая те, Корт — прошепна и пръстите ѝ се промъкнаха сред косъмчетата на гърдите му. — Така е — призна тихо. — Желая те още

от самото начало.

Почувства се добре, когато призна. Бе по-свободна, можеше по-лесно да потъне в плаващите пясъци, които я повличаха, опитваха се да се затворят над нея, да я погълнат цялата...

— И това е само началото — въздъхна доволен той, без да крие облекчението си, спусна се нетърпеливо надолу по тялото ѝ и обсипа с целувки меката кожа на заоблен ѝ корем. — Започва се, най-сетне.

Ръцете ѝ се впиха в гъстата му коса, когато усети те му по нежната кожа на бедрото си.

Лиа изстена и ръцете му я подхвана по-стегнато, когато започна да се извива.

— Начало ли, Корт? — изпъшка тя. — Какво друго искаш от мен?

— Всичко! — Той отново минаваше нагоре по тялото ѝ. Отново усети грубата тъкан на панталоните му по голите си крака, след това и възбудата му, когато се притисна до нея. — Всичко, моя любима Лиа — продължи по-нежно и описа с език твърдото зърно, а след това и цялата гърда. — И ще имам всичко, преди нощта да изтече. Трябва да го имам.

Тя потръпна от силата на желанието му и се зачуди дали ще успее да му устои. Вече бе уловена във вихрушката на любовната игра. Колко ли още щеше да отдаде от себе си до сутринта? Силата му я покоряваше, изискваше от нея отклик, какъвто не бе предполагала, че бе способна да даде. Ноктите ѝ прокарваха следи по гърба му и нанасяха поражения, които го възбуждаха още повече. Пръстите му запълзяха като перца по вътрешната страна на бедрата ѝ, по мекия стомах, по чувствителната кожа на гърдите и гърлото ѝ. Корт я докосваше навсякъде, сякаш не можеше да ѝ се насити. Най-сетне с нетърпеливи движения смъкна останалите си дрехи, отпусна се до нея и я привлече в ръцете си.

— Господи, Лиа, да знаеш колко съм мечтал за тази нощ, да те доведе у дома. — Ръцете му бавно следяха гръбнака ѝ. — Представях си те до мен, казвах си, че ме желаеш, че повече няма да ме наказваш заради случката в Орегон...

Пръстите му се спуснаха към бедрата ѝ и тя изхлипа. Нейните пръсти не се отделяха от гладките мускули на гърдите му. Наведе глава и целуна мъжките зърна е нескрито желание.

— О, Корт — въздъхваше Лиа отново и отново, а в гласа ѝ зазвучаха хаотични чувства, докато се питаше какво става.

— Всичко е наред — успокояваше я разпалено той, галеше гърба ѝ и я привличаше все по-близо. Устата му бе на косата ѝ, целуваше връхчето на езика ѝ. — Тази вечер започваме отначало, както се разбрахме на партито. Няма да съжаляваш, Лиа, кълна ти се. Така е било писано да става. Вече призна, че ме желаеш. Останалото ще бъде лесно...

— Така ли, Корт? — прошепна тя и думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ.

— Единственото, което е застанало на пътя ни, е желанието ти да отмъстиш, да си върнеш за начина, по които те подведох в Орегон. Направи го тази вечер. Не те виня. Вече ти го казах. Боже, и аз щях да постъпя по същия начин. Двамата с теб много си приличаме. Наистина много.

— Мислиш си, че ме разбираш добре — прошепна Лиа на рамото му.

— Да — отвърна без колебание той и обви с крака нейните, готов да я притисне по гръб. — Скоро ще разбереш. Знам какво те подлудява, докато си в прегръдки те ми, и какво те кара да се свиваш до мен като коте. Ти сама ще ми кажеш колко много ме желаеш.

— Желая те.

— И имаш нужда от мен...

— И имам нужда от теб.

— И ми имаш доверие...

Тя остана като вкаменена в ръцете му. Корт усети как Лиа отвори очи и го погледна. Цялата бе поруменяла.

— Лиа? — изръмжа той.

— Какво, Корт?

— Кажи ми, че ми имаш доверие. Признай го, също както призна, че ме желаеш и че имаш нужда от мен!

Тя усети силното му желание и мигна объркана.

— Толкова ли е важно?

— Да, по дяволите! Кажи го!

Лиа облиза неочаквано пресъхналите си устни и усети сграбчилото го напрежение. Не знаеше какво да направи.

— Желая те. Корт. Нека това бъде всичко за тази вечер.

— Не е достатъчно! — изръмжа той и стисна раменете ѝ. — Искам да знам всичко.

— Корт! — Името му се изтръгна в безпомощен вик от устните ѝ.

— Лиа, моля те! Това не е игра!

Тя бе поразена от желанието, изписало се по напрегнатото му лице, притеснена от завладялата го несигурност.

— Знам, че това не е игра — въздъхна Лиа. — Затова не мога да ти дам онова, което искаш. Стига, Корт. Желая те, приеми тази победа. Приеми я и престани!

— Не си ми простила заради онова, което се случи в Орегон, нали? — избухна той. — Отмъщението не ти е достатъчно.

— Не замислям отмъщение. Корт — възкликна тя. — Вече не. Ако замислях, нямаше да съм до теб и да ти казвам, че те желая и имам нужда от теб...

— Лиа, не ми причинявай подобно нещо! Не го причинявай на никой от двамата!

Тя остана шокирана от думите му, от мисълта, че молбата му бе изречена напълно сериозно и ѝ действаше като балсам. Това бе терапия, без която можеше спокойно да мине, каза си тъжно.

— Само за това ли можеш да мислиш? За пълна окончателна победа. Не можеш ли да приемеш компромиса, който предлагам? Защо доверието е толкова важно? Да не би да имаш нужда да се увериш, че предизвикателството е напълно преодоляно?

— Лиа, ти не разбираш! Трябва да знам, че ми имаш доверие. Ако не можеш да го кажеш, тогава ще знам, че все още не си приключила с отмъщението. Тук не става въпрос да бъде преодоляно някакво предизвикателство, по дяволите. Не можеш ли да си го набиеш в главата? Знам, че гориш от желание да ме накажеш, но ти вече го направи. Не можеш да продължаваш по този начин!

— Не те наказвам! — изсъска тя и понечи да отблъсне едрото му тяло. — Просто ти искаш от мен повече, отколкото мога да ти дам. Престани да настояваш за пълна победа, по дяволите. Мислех си, че след признанието, че се желаем, ще бъдем равни в леглото. Само че ти не допускаш подобни компромиси. Единствената ти мисъл е да ме покориш напълно!

Той възкликна яростно, сграбчи ръцете ѝ и ги притисна към леглото. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и се задържаха на примамливите извивки.

— Погледни ме — изръмжа вбесен, докато Лиа лежеше, отпусната безпомощно под него. — Погледни ме и се опитай да познаеш какво би могъл да направи един мъж с малко нежно създание като теб, ако искаше да го подчини напълно! — Забеляза проблясък на несигурност, следи от страх и се усмихна на една страна. — Точно така, опърничава госпожице. Мъж, който иска „пълна победа“, както ти се изразяваш, нямаше да е в моето положение в този момент, нали? Даваш ли си сметка колко си безпомощна?

Корт сграбчи самурената ѝ плитка и я дръпна към голото ѝ гърло. Тя потръпна.

— Корт! Ти не би го направил. Няма да ме изнасилиш — едва успя да промълви и се отпусна неподвижна, докато живото ѝ въображение бързо нарисова подробностите. Да бъде обладана от мъж, обзет от гняв и ярост! Тази мисъл я потресе и върна в нея страха.

— Няма — съгласи се грубо той. — Не бих го направил. Нещо ми подсказва, че от двамата аз съм по-големият глупак! — Отдръпна се от нея и спусна крака на пода със замах. С отривисти движения се облече и подхвърли дрехите ѝ. — Обличай се — изръмжа, — ще те отведе у вас.

Лиана остана загледана в гърба му, докато излизаше от стаята. Трепереше толкова силно, че едва намери сили да се облече.

Няколко минути по-късно, когато слезе долу, възвърнала част от достойнството и самообладанието си благодарение на дрехите, тя го завари да крачи пред камината. Корт вдигна поглед и спря, очите му блестяха по необясним начин.

— Не мога да отрека, Лиана, че имаш добър инстинкт за подходящите оръжия — започна лениво той, докато я оглеждаше.

— За какво говориш? — измърмори тя и се приближи много бавно към него.

— Очаквах да ме накажеш за случилото се в Орегон. Беше неизбежно да поискаш отмъщение. Приех, че ще бъде така, че ще се наложи да го преживея и да продължа напред. Насилих се да мисля, че сцената тази вечер с Харлоу бе достатъчно отмъщение. Само че...

— Ще престанеш ли да говориш по този начин? — прекъсна го разгневена Лиа и размаха ръце. — Не съм замисляла никакво отмъщение.

— Не си, сигурно не си. Решението дойде инстинктивно, нали? Използва единственото оръжие, срещу което съм безсилен. Отказа ми доверието си. Как мога да се преборя с това, Лиа? Как да те убедя, че си ме наказала достатъчно? Как да извоювам обратно доверието ти, за Бога?

Тя го погледна мълчаливо, уловила дълбокото му разочарование. Беше напълно прав. Без да съзнава, беше открила начина да го лиши от окончателната победа.

— Не знам. Корт — прошепна Лиа. — Не знам.

ОСМА ГЛАВА

Отмъщение, мислеше си мрачно Лиа на следващата сутрин, докато се опитваше да стане от леглото след безсънната нощ. Това ли бе целта ѝ, когато отказа доверието си на Корт? Нарочно ли го правеше?

Не, каза си тя, докато беше под душа и после, докато си слагаше бяла пола и риза на многоцветно райе. Съвсем не бе толкова просто и безпроблемно, независимо какво ѝ се въртеше в главата. Съвсем не изпита задоволството, което я обзе, когато натри носа на Алекс. Не се появи и веселият смях, нито приповдигнатото настроение, когато видя разгрома на противника. Чувстваше се потисната и нещастна. Много ѝ се искаше нещата между тях с Корт да бяха протекли по различен начин, да бяха продължили по начина, по който започнаха в Орегон.

Само че Орегон бе останал някъде далече и действителността се бе върнала. Лиа закопча тюркоазени обеци, които отиваха на райетата на блузата, и слезе в кухнята, за да закуси. Имаше нещо в мълчанието на Корт, докато я караше към тях снощи, и после, когато я остави пред вратата, което подсказваше, че това бе краят. Нима най-сетне бе приел, че бе невъзможно връзката между тях да продължи?

Обновената търговска улица в центъра на Санта Роза все още дремеше кротко в очакване на началото на пазарния лен, когато Лиа паркира малката си лъскава кола пред книжарница „Брандън“. Въпреки че бе пристигнала рано, Синтия вече бе вътре. Забеляза я в задната част на магазина, когато пхна ключа в бравата.

— Здравсти, Синтия — провикна се тя от вратата. — Аз съм, Лиа.

— Лиа? Ти какво правиш тук? Не трябваше ли да си във ваканция?

Синтия Долтън, младата чернокожа жена, която работеше на половин ден, се изправи над кашона нови книги, който разопаковаше, и се усмихна изненадана. Беше приятна, с чудесен характер и обичаше книгите.

Късо подстриганата коса ѝ придаваше изтънченост и подчертаваше интеллигентните кафяви очи и високи скули. Тази сутрин си бе сложила златните халки, които Лиа и бе направила като подарък за рождения ден преди няколко месеца, и стилиен костюм с панталони.

— Върнах се по-рано от Орегон — обясни забързано Лиа, защото никак не ѝ се искаше да обяснява какво бе станало. — Не се притеснявай, тази седмица ще продължиш на пълен работен ден. Така ще мога да се проверят нещата около новия магазин в търговския център.

Работата бе важна за Синтия. Тя бе започнала на половин ден, защото учеше вечерно бизнес администрация в колежа. Лиа знаеше, че тя няма нищо против допълнителните часове.

— Не можа да издържиш дълго, а? — пошегува се Синтия. — Не се притеснявай. Тук проблеми нямаше. Днес щях да сменя изложената отпред фантастика и да извадя новите любовни романи. Знаеш колко много от редовните ни посетители ще приспи пат, за да видят какво сме получили.

Лиа кимна, мина зад щанда и отвори последния брой на „Пъблишърс Уикли“, прелисти го разсеяно и огледа обявите на новите книги.

— Имаше ли много хора?

— Обичайните. Нищо по-различно. Много деца идваха след часовете, но се държаха прилично. Направо са полудели по новата военна игра, която поставихме на витрината.

Лиа вдигна поглед и се усмихна.

— Трябва да вдигнем банкет по случай уникалното решение да включим военни и космически игри. Ти разбираш ли, че те ни докараха нови клиенти? Някои от малките са толкова пристрастени към игрите, колкото и читателите на детективски романи, уестърни и романи. Бог да благослови игривите им сърца!

Синтия кимна доволно и включи кафеварката, поставена до щанда.

— Има и по-лоши навици на този свят от книгите и игрите. Според мен правим услуга на човечеството.

— Да не говорим, че и на себе си правим услуга — измърмори Лиа и погледна спретнатия магазин. За разлика от дома ѝ, тук всичко бе подредено по категории, ясно обозначени и чудесно изложени.

Почитателите на детективски романи и ужаси знаеха накъде да се насочат още с влизането, както и любителите на исторически романи, на документални книги и фантастика.

Продаваха се главно книги с меки корици и благодарение на хубавото място, на което бе открит магазинът, успехът още от самото начало бе огромен. Имаше и специално място, където децата можеха да изпробват игрите, така че популярността на книжарницата бе станала още по-голяма.

През цялата сутрин Лиа отказваше да мисли за предишната вечер. Потъна в плановете за новия клон на Книжарница „Брандън“, преглеждаше чертежи и скици, пресмяташе какви заявки трябва да направи, обсъждаше часовете на работа със Синтия.

Беше се заела с чертежите на новите шкафове, докато помощничката ѝ обслужваше клиентите. Неочаквано на листа пред нея падна сянка. Вдигна поглед и забеляза Корт, застанал до малката маса, на която чертаеше. Трепна, защото не го бе чула кога бе влязъл.

— Здравей. Лиа — поздрави той, въпреки че в златистокафявите му очи имаше предпазливост, заместила обичайната мъжка самоувереност, с която бе свикнала.

— Здравей, Корт — отвърна не по-малко предпазливо тя и ѝ се прииска да не я гледа от толкова високо. Беше облечен в лек костюм, освежен единствено от вратовръзката. Лиа се изправи, за да не се чувства толкова малка.

— Жената на щанда каза, че ще те открия тук, отзад — обясни той — Дойдох да те питам дали искаш да обядваш с мен.

— Защо? — Въпросът ѝ прозвуча грубо и студено.

— А ти как мислиш? — отвърна Корт и в думите му се прокрадна нетърпение. — Трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим, Корт — каза уморено тя.

— Как да няма, по дяволите! Лиа, не можеш да се държиш така, сякаш между нас не се е случило нищо!

— Може ли да те помоля да говориш по-тихо? Не искам клиентите да те чуят.

— Тогава ела да обядваме заедно.

— Иначе ще направиш поредната сцена ли? — подразни го тя и стисна ръце в юмруци, а очите ѝ заблестяха предизвикателно.

Той прокара ръка през косата си и едва успя да прикрие раздражението си.

— Не съм дошъл да се караме. Дойдох да те поканя да обядваме. Моля те.

Лиа усети колко много усилия му струваше тази молба, наклони глава на една страна и се замисли.

— Не ти ли омръзна да се занимаваш с мен, Корт? Жалко, че не мога да задоволя мъжкото ти его напълно, но...

— Престани да говориш по този начин. Виж, искам отношенията ни да станат нормални, заради всички.

— Всички ли? Да не би да се притесняваш за реакцията на брат ми в това дребно недоразумение? — попита тя, обзета от ново напрежение. — Страхуваш се, че ще го настроя срещу теб и ще се окаже доста трудно да осъществиш плановете си за „Охранителни системи «Брандън»“ ли?

— Не! — избухна той и веднага се овладя. — Ще дойдеш ли с мен, Лиа?

Погледите им се срещнаха и тя забеляза волята, която му помагаше да сдържа нетърпението си, и усети, че това я радва. Корт полагаше усилия, може би първото истинско усилие да се държи с нея не просто като с жена, за която бе убеден, че ще бъде негова.

— Да, Корт, разбира се, ще обядвам с теб — отвърна небрежно Лиа и се усмихна, а той ѝ се стори учуден. — Само да важа на Синтия къде отивам. — В този момент я изпълни нова самоувереност.

Корт я последва между лавиците с книги. Оглеждаше обстановката с неподправен интерес.

— Синтия, това е Корт Тримейн. Работи с брат ми в „Брандън“.

Синтия се усмихна дружелюбно, а той кимна любезно. Очите му станаха по-топли, когато си подадоха ръце.

— Вие двете сте се захванали с нелека задача — отбеляза Корт, докато оглеждаше. — Когато Кийт ми каза за книжарницата, предположих, че е нещо малко.

— Книжарниците трябва да са доста големи, ако човек иска добри приходи — обясни Синтия, когато Лиа не отговори. — Новата в търговския център ще бъде още по-голяма.

— Кой ще бъде управител на клона?

— Аз — усмихна се Синтия и погледна любопитно с мълчалата се Лиа. — Тогава ще съм приключила с ученето и ще мога да работя на пълен ден.

— Корт ще ме заведе на обяд, Синтия. Ще се върна до един час.

— Няма проблем. Аз съм си донесла сандвичи, както обикновено. Приятно прекарване. — Тъмните ѝ очи проследиха Корт и Лиа, докато двамата излизаха от магазина и по устните ѝ плъзна усмивка.

— На ъгъла има сандвичи — започна Лиа, когато спряха на тротоара. Пое натам, без да изчака съгласието му, ала почти веднага той улови китката ѝ и я задържа.

— Имам по-добра идея — каза тихо, когато тя спря и го погледна любопитно. — Има един нов много приятен ресторант от другата страна на търговския център. Веднъж ходихме с брат ти, ще отидем там.

Лиа се поколеба, защото имаше опасения, че „приятен“ означава с „интимна обстановка“.

— Добре, ти черпиш — съгласи се наперено тя. Корт отново я хвана за ръката и пое в обратната посока, а едрите му крачки я накараха да забърза. — За какво искаше да говорим, Корт?

— Силно впечатлен съм от книжарницата, Лиа. Трябва да си горда, че си успяла.

— В какво съм успяла? — намръщи се тя, обърквана от възхищението в гласа му.

— В малкия бизнес — усмихна се той и я погледна, докато вървяха към ресторанта. — Май имаш добър усет и си предприемчива.

— Ти затова ли дойде днес? За да провериш дали разбирам от бизнес? За да разбереш доколко представлявам заплаха за „Брандън“, след като държа половината ли? — попита мило Лиа, докато ги водеха към масата им.

Корт затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Не. Казах го съвсем искрено, без тайни помисли. Наистина съм впечатлен. Това бе просто комплимент от един бизнесмен към друг. Ако искаш го приеми, ако не искаш, недей.

Тя го погледна, докато посягаше към менюто. Той говореше сериозно. В този момент Лиа усети, че бе готова да му помогне да постигнат примирие.

— Добре, Корт. Ще го приема по начина, по който твърдиш, че е направен — заяви спокойно тя.

— Благодаря — отвърна сухо той. Наблюдаваше я така, сякаш й нямаше доверие. — Искаш ли чаша вино?

— Чудесно. — Дадоха поръчките си и Лиа чак тогава усети, че бяха седнали в малко уютно сепаре. Отново усети напрежението, което витаеше винаги, когато бяха заедно, независимо от обстоятелствата. — За какво искаше да говорим, Корт? — попита тихо тя и вдигна изстуденото шабли в чашата.

— Знаеш много добре каква е темата — заяви тихо той и я погледна. — Трябва да решим какво ще направим.

— Много просто. Всеки отива да си върши работата. И на двамата ни предстои по половин работен ден.

— Лиа!

— Добре, добре — извини се тя и пръстите й бързо завъртяха чашата. — Няма ли да ми кажеш какво искаш от мен? Снощи бях готова, напълно готова да ти дам каквото искаше. Само че ти поиска повече, отколкото...

— Да, Лиа — прекъсна я троснато Корт. — Искам много повече. Нима не разбираш?

— Не се отказваш, а, Корт?

— Любима, изслушай ме! Няма да се откажа от онова, което беше между нас в Орегон!

— То си отиде, Корт.

— Не е вярно. Когато си в прегръдките ми...

— Моля те! Не говори така! Притесняваш ме! — изсъска тя и се изчерви. — Намираме се в ресторант, има хора!

— Извинявай, но ти правиш нещата толкова трудни — измърмори той и отпи глътка вино. Златистокафявите му очи я наблюдаваха напрегнати. — Нима не виждаш какво ми причиняваш с този глупав план за отмъщение? Държиш ме на въже, на което не му се вижда краят! Дори да измислиш някой спорт за наказание, нещо, което може да бъде свършено и с него да се приключи, ще се справя. Само че да ми кажеш, че вече ми нямаш доверие...

— А какво да направя? Да ти кажа, че миналото си е минало ли? Да забраня онова, което се случи, и да се преструвам, че нямам причина за недоверие ли? — изсъска ядосана Лиа.

— Да!

— Как така да? — ядоса се още повече тя.

— Можеш да го направиш, ако ме обичаш — прошепна той разпалено с пламнали очи.

Лиа застина ужасена на мястото си. Не, искаше ѝ се да изкрещи. Не! Не те обичам. Как мога да те обичам? Само че думите не идваха. Бяха се заклецили в гърлото ѝ и тя разбра, че няма сили да ги каже.

— Искаш прекалено много, Корт — прошепна решително накрая.

— Така ли? Повече, отколкото щеше да ми дадеш, ако не бе научила как съм те подвел ли? Повече, отколкото щяхме да споделяме, ако все още бяхме в Орегон ли?

— Никога няма да разберем, нали? — отвърна рязко Лиа.

— Напротив, по дяволите! Ще разберем! Ще открия начина, дори това да ме съсипе!

— Защо си толкова разстроен? — попита войнствено тя. — Ще ти дам дума, че няма да се меся в „Охранителни системи «Брандън»“. Какво става? И ти ли ми нямаш доверие?

— Колко пъти трябва да ти казвам, че това няма нищо общо с бизнеса на Кийт? Става въпрос за нас двамата Лиа. Дай ми шанс, по дяволите. Нека не съсипваме всичко между нас, защото си ми ядосана. Това е незряло!

— Значи сега се държа като дете — отвърна тя и изви едната си вежда. — Не се защитаващ много умело, Корт. Нито една жена не обича да ѝ казват, че е незряла.

— Дори когато това е истината ли? — отвърна той.

— Най-вече тогава! Само че това не е истината, нали? Ако наистина се държах като глупаво лете, щях да ти позволя да ме убедиш да забравя всичко, което се случи. Щях да те оставя да ми връчиш един чифт розови очила. Зрялата жена в мен се уча от грешките си, Корт. Тъкмо защото съм зрял човек, подхождам предпазливо към непознатите!

— Ала ти ясно показваш, че трябва по някакъв начин да се докажа пред теб, преди да ми дадеш шанс! Как трябва да постъпи мъжът? Вече няма дракони, за да отида да сразя един в твоя чест! Нямам какво да ти дам, за да се убедиш, че не си ме преценила правилно. Каж ми какво трябва да направя!

Лиа се намръщи заради строгостта в гласа му, а и нямаше представа как да подходи към него, докато бе в това настроение. Той бе ядосан, нетърпелив, раздразнителен и бе решен да промени мнението й. Имаше чувството, че седи върху буре с барут.

— Доверието е нещо много крехко, Корт — започна тя предпазливо, — ще трябва време...

— Колко време? — прекъсна я веднага той, наблягайки на всяка дума.

— Повече, отколкото си готов да посветиш на проекта!

— Кажи ми!

— Не знам — изпъшка Лиа и се зачуди как стана така, че започнаха подобен разговор. — Сигурно трябва да се опознаем отново...

— Не — заяви категорично Корт. — Можеш да ми дадеш още един шанс — продължи веднага той и разряза репичката в салатата с такъв замах, сякаш зеленчукът се канеше да го нападне.

— Това пък какво трябва да означава? — попита тя.

— Точно това, което казах.

— Корт!

— Вечеряй с мен у нас утре вечер — настоя напрегнато той и Лиа забеляза в очите му молба. — Прекарай известно време с мен. Нека ти покажа, че все още съм мъжът, в когото се влюбваше в Орегон.

— Кой е казал, че съм влюбена в теб? — попита разгневена тя.

— Мъжът, в когото щеше да се влюбиш, ако той не се бе оказал мръсник, на когото не можеш да разчиташ — обясни мрачно Корт и стисни вилицата. — Моля те, Лиа.

Тя се колебаеше.

— Обещавах ли да не се опитваш да ме прелъстяваш? — прошепна замислена.

— Не — призна незабавно той, без да крие задоволството си.

— Тогава няма да стане!

Корт си пое рязко дъх.

— Лиа, вечеряй с мен и обещавам да не те насилвам да спиш с мен или да правиш, каквото не желаш. Повече от това не мога да обещаю. Не че ти имаш нужда от подобно обещание — продължи той, без да крие раздразнението си. — Винаги можеш да използваш безотказното си оръжие, ако нещата станат прекалено сложни.

— Липсата ми на доверие ще бъде ли достатъчна, за да те спре, ако стигнем до същото положение като снощи? — Тя присви скептично очи. Снощи Корт може и да бе спрял да я люби от раздражение, или защото се ядоса, че Лиа не му помага да спечели пълна победа, но това съвсем не бе гаранция, че щеше да стане така и следващия път.

— Знаеш още от самото начало, че няма да ти се натрапя — заяви гордо той. — Не го направих в Орегон, няма да го направя и тук. Поне толкова доверие бе трябвало да ми имаш.

Тя го гледаше и си каза с известно неудобство, че бе прав. Можеше да я вкара в леглото си онази нощ в котела, същата нощ, когато подписа договора. Тогава всичко между тях бе ясно и безпроблемно и Корт лесно щеше да преодолее съмненията ѝ. Това бе самата истина, призна Лиа.

— Добре, Корт. Ще дойда на вечеря у вас.

Ъгълчетата на устата му се вдигнаха неочаквано и познатите весели искрици затанцуваха в очите му.

— Първата стъпка винаги с най-трудната, любима — успокои я той. — Ще се погрижа да не съжالياваш.

Когато час по-късно Лиа се върна. Синтия вдигна изпълнените си с любопитство черни очи.

— Не питай, Синтия — посъветва я сухо Лиа. — Самата аз не разбирам.

— Да не бе той да е причината, поради която прекъсна почивката си в Орегон? — сети се проницателната ѝ приятелка.

— Точно така — призна навъсената Лиа.

— Той ми хареса, Лиа.

— И на мен. Поне в началото.

Синтия ѝ бе добра приятелка и знаеше кога да настоява с въпросите и кога да замълчи. И двете жени се заеха с работата си и повече не споменаха и дума по този въпрос.

Не бе обвързана, повтаряше си Лиа на следващия ден, когато слагаше бутилка вино в плик и се настаняваше в колата.

Беше обула чифт прави джинси с навити крачоли, защото ѝ бяха дълги. Тъмната ѝ плитка бе прехвърлена върху яркожълта блуза, на врата ѝ блестеше златен медальон.

Когато беше приела поканата на Корт за вечеря, не се бе обвързала по никакъв начин. А и много ѝ се искаше да прекара вечерта с него, помисли си нещастно тя. Беше готова да приеме очевидно лъжливите му думи, защото така имаше извинение, за да се срещне с него.

Въпреки това щеше да настоява той да спазва обещанията си, каза си твърдо Лиа, когато паркира пред дома му. Нямах да му позволи да я примами тук и след това да я прелъсти! Ако търсеше истинска връзка, трябваше да се постарее!

— Не ме гледай така, като че ли съм Дракула, подмамил те в замъка си! — Това бяха първите думи на Корт, когато ѝ отвори вратата.

— Извинявай — измърмори недоволно тя, влезе и му подаде бутилката. — Да не би да съм ти се сторила малко предпазлива?

— Изглеждаш така, сякаш очакваш да тръшна вратата и да я заключи — изръмжа той, взе виното и погледна етикета. — Изглежда страхотно. Ела да ти сипя една чаша. Може да те отпусне малко. — Лиа го последва към кухнята и присви очи към подготвената вечеря. Две дебели пържоли чакаха на грила, а в дълбока купа бе нарязана салата. До тигана бяха измитите гъби. — Няма от какво да се страхуваш тази вечер — увери я Корт, извади тапата и посегна за две високи чаши.

— Няма ли?

— Не, няма. Но ти го знаеш, иначе нямайте да дойдеш. Признай си, че ми имаш малко доверие, за да рискуваш като прие поканата! — предизвика я той.

— Май си се погрижил да прегрупираш силите и си се спрял на нова стратегия. Всичко е наред, докато не решиш, че е време за следващата крачка! — каза тя с предизвикателна усмивка и протегна ръка, за да вземе чашата вино.

Корт забеляза усмивката в очите ѝ и също отвърна с усмивка.

— Ти си невероятен инат — въздъхна той. — Какво трябва да направя, за да престанеш да ме отблъскваш?

— Престани да ме приемаш като предизвикателство — отвърна незабавно Лиа. — Кой знае какво щеше да стане, ако се беше запознал с мен, а аз нямах никаква връзка с Кийт Брандън и „Охранителни системи «Брандън»“.

Корт се пресегна и си взе люта чушка от чинията с ордъоври. Отпусна се назад на бежовия стол и въздъхна дълбоко, сякаш по-нататък нямаше път, по който да поеме. Беше в зелена памучна риза и тесни панталони. Както обикновено, мъжествеността му бе завладяваща и тя усети копнеж да го докосне.

— Как мога да те убедя, че причините да те искам са лични? — попита той, отново станал мрачен.

— Никога не съм се съмнявала, че са лични — отвърна небрежно Лиа, въпреки че бе притеснена.

Корт остави чашата и тя леко звънна.

— Не е ли по-добре да открием някоя по-неутрална тема? — Изправи се и ѝ протегна ръка. — Ела, Лиа.

— Къде отиваме?

— В спалнята — заяви доволно той.

— Как ли пък не!

— В другата спалня — уточни Корт. — Днес ти ми показва нещо твое и сега смятам да ти върна услугата.

Обзета от любопитство, тя тръгна послушно към втората спалня на апартамента. Той отвори вратата със замах и по лицето му се изписа очакване.

— Веднъж ме попита какво правя, докато не работя. Ето, тук ще видиш.

— Радио предавател? — Лиа пристъпи напред и огледа лъскавия приемник и различните уреди, подредени на дълга маса.

— Запалих се като дете и навикът остана — призна Корт, без да откъсва очи от нея.

— Винаги съм се питала за какво си говорят хората по тези уреди. — Обърна се с усмивка към него. — Говоря за случаите, когато няма нещо спешно.

— Разговорите са доста подобни. Времето, различни уреди, нали се сещаш. Важното е да осъществиш контакт. Разговарял съм с хора в Япония и Източна Европа. Удивително е, когато си говориш по радиото с хора, които са толкова далече.

— Удивително ли? Не е ли по-скоро предизвикателство?

— Лиа, любима моя, ако не внимаваш, няма да получиш пържола тази вечер и ще трябва да се примириш с хамбургер.

— Ще се държа прилично! — обеща на секундата тя и започна да прехвърля картичките, натрупани на масата. — Откъде са?

— Всички са от хора, с които съм говорил. Трябва да документирам контакта. Когато получи картичка, записвам човека в онзи дневник там.

— Трябва да призная, че ми допада идеята да стоиш надвесен над радиото вечер, вместо да реорганизиращ бизнес структури и да вземаш радикални мерки. Сигурно нямаш нищо против и постоянното ниво на престъпност в Щатите, за да си сигурен, че търсенето на продуктите на „Брандън“ няма да намалее — отбеляза сухо Лиа.

— За съжаление, няма опасност търсенето да намалее. Едно от първите неща, които ще направя, когато се пренеса в къщата ти, е да я подсигурия.

— Кой е казал, че ще се местиш при мен? — възкликна тя и се завъртя към него. — Какво означава да я укрепиш?

— Извинявай, това ми се изплъзна — извини се нещастно той, докато Лиа го наблюдаваше подозрително. — Що се отнася до укрепването, имам намерение да я направя по-сигурна. Бравите по вратите и прозорците са като детски играчки за човек, който знае как да влезе без покана.

— Искаш да кажеш, както ти направи онзи ден, докато бях в банята ли? — напомни му Лиа раздразнена, докато се връщаха в хола и се отпуснаха на столовете.

— Аз не бих го нарекъл така — измърмори Корт и очите му заблестяха в златно. — Доколкото си спомням, идвах да те взема, защото имахме среща.

— Разговорът не ми харесва. Винаги познавам, когато търпението ти е на изчерпване. Корт. В момента губиш почва под краката си — заяви тя, обърна се към огъня и прехвърли едната си ръка през облегалката на стола.

— Жалко — отвърна бавно той и я погледна. — Тази вечер имам намерение да бъда особено търпелив. Защо не дойдеш при мен, за да ти покажа?

Лиа обърна глава, когато чу замечтания му глас и срещна погледа му.

— Какво искаш да ми покажеш. Корт? — въздъхна тя и усети лекото подръпване на златните вериги.

— Колко търпелив мога да бъда — отвърна тихо той и в очите му припламнаха искри. Не помръдваше, ала на нея ѝ се струваше, че бе протегнал ръка, за да я привлече по-близо. — Помниш ли как беше в Орегон, любима? Нямаше натиск, нямаше изисквания, освен онези, които ти беше измислила. Имаш думата ми. Дори няма да дойда, за да те привлека до себе си. Ще следвам твоята крачка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лиа забеляза безпокойството в думите и погледа му, изправи се и се приближи до огъня. Не чу кога бе станал, за да застане зад нея, но го усети. Можеше да я прегърне през кръста и да я привлече до себе си, ала не го стори.

— Знаеш ли колко много ми се иска да те любя, Лиа? — попита той с глас, станал дрезгав от желание.

Усети по гръбнака ѝ да преминава тръпка и тя остана неподвижна, очите ѝ съсредоточени в пламъците.

— Мислех, че искаш първо да чуеш думите. Корт. Мислех, че искаш да знаеш доколко ти имам доверие — отвърна, като изговаряше ясно всяка дума, защото знаеше, че ако той протегнеше ръка, щеше да потрепери при докосването му. Сигурно и Корт го знаеше. Всеки път, когато я докосваше, ставаше все по-безсилна, мислеше си замаяна Лиа.

— Не можеш ли да го кажеш, Лиа? — попита той с плътния си глас и наведе глава, за да я докосне с устни по врата.

Тя трепна точно както предполагаше, че ще стане, но така и не успя да си наложи да отстъпи настрани от надвисналата опасност.

— И да ти поднеса победата на сребърен поднос ли? — попита, усетила възбудата му и силата, с която се владееше. Усети и собствената си възбуда и изведнъж стана по-смела и дръзка.

— Не става въпрос за победа или предизвикателство — прошепна Корт, след като отново докосна врата ѝ. Бе усетил трепета ѝ. — Когато го разбереш, ще знаеш, че с ината си нараняваш и двамата.

Ръцете му се плъзнаха към кръста ѝ, останаха там, ала без да настояват да се отпусне на него. Тя бавно се обърна срещна погледа му.

— Наранявам ли те, Корт?

— Подлудяваш ме! — изръмжа той, преди да положи на устните ѝ лека въздушна целувка. — Да, чувствам се наранен!

Сякаш по своя воля ръцете ѝ обвиха врата му, а тялото ѝ потърси топлината на мъжа, който разпалваше сетивата ѝ толкова лесно. Тази вечер беше в безопасност, каза си Лиа. Корт нямаше да посмее да я

притиска отвъд границите, които сама бе поставила. Нямахше да застраши бъдещата си победа. Дали?

Ето че я подвеждаше отново, устните му бяха ласкави, нежни, изкусителни. Тялото ѝ се отпусна до неговото. Лиа усети как ръцете му се плъзват по гърба ѝ, за да търсят по-интимно местенце. Той бе застанал леко разкрячен, докато привлече долната част на тялото ѝ към своето, за да я накара да усети топлината му. Тя изпъшка до устните му, разтвори своите и привлече езика му навътре.

— Лиа! — Прошепна името ѝ дрезгаво, когато тя се притисна в него и усети как ръцете му я приласкават. Отдръпна глава, потърси загорялото му гърло и го усети как трепери, докато тя обсипваше с целувки местата, открити от разкопчаната зелена риза. Колко ѝ беше приятно, осъзна Лиа. Обичаше да го докосва, да го усеща до себе си, обичаше отклика му... — Ти наистина си решила да ме побъркаш, нали? — изръмжа Корт и пръстите му се впиха еротично в дупето ѝ.

— И какво, ако е така? — предизвика го тя, разпалена от аромата му и приятното усещане да е до него.

— Май ще трябва да изтърпя наказанието — пошегува се той тихо.

Корт отстъпи крачка назад и се отпусна на канапето, подръпвайки я нежно, за да се отпусне върху него.

Срещна очите му, съзря силното мъжко желание и веднага откликна. Бавно наведе глава и го целуна прелъстително, жадно и усети как потръпва под нея.

Ръцете му я притиснаха още по-силно, той протегна крака и Лиа се отпусна между тях. Желанието ѝ ставаше все по-силно, докато проследяваше извивката под яката на ризата му. Бе така погълната от опита си да разкопчае следващото копче на ризата му, че не забеляза кога ръцете му се бяха плъзнали под жълтата блуза.

И ето че неочаквано пръстите му обхванаха гърдите ѝ, откриха чувствителните зърна и тя разбра, че сутиенът ѝ бе разкопчан. Докосването му ѝ подежда като електрически шок и я върна към действителността.

— Корт, аз не...

— Тихо, Лиа — въздъхна той и пръстите му се плъзнаха под тежките гърди, докато палците описваха кръгове около връхчетата. —

Така трябва да бъде между нас. Знаем го и двамата, още от самото начало.

— Корт, няма да ти позволя да ме отведеш в леглото си! — извика тя, почти умолително.

— Сигурна ли си? — усмихна се накриво той и част от типичната му арогантност я стресна.

— Каква победа само ще бъде! — подразни го отчаяна, усетила, че бе попаднала в дълбоки воли.

— Защо реши, че не желаяш? — попита грубо Корт и очите му блеснаха гневно. Пръстите му отново подхванаха играта с гърдите ѝ, Лиа потръпна и в очите му блесна задоволство.

— Може и да ме караш да тръпна — заяви тя, — ала няма да си осигуриш желаната победа, като ме накараш по този начин да призная, че отново ти имам доверие, нали? Мисля, че обичаш победите ти да бъдат пълни, нали така, Корт Тримейн, или ги предпочиташ частични!

В очите му се появи опасен блясък и Лиа почувства силния мъжки инстинкт, който искаше да се пребори с дразнещите ѝ забележки.

— За жена, която не иска да я приемам като предизвикателство, много успешно ми подхвърляш ръкавицата — изръмжа предупредително той. — Какво ще направиш, ако все пак реша да я приема?

Ръцете му се свиха със стоманена сила около кръста ѝ тя знаеше, че дори да иска, няма да успее да помръдне.

— За какво говориш? — попита Лиа и усети как я бодна страх.

— Ами ако преценя, че няма смисъл да чакам думите и приема само онова, което ми предлагаш? А ти ми предлагаш много, Лиа — напомни ѝ Корт с груб глас. — Преди две вечери беше готова за мен! Може би трябваше да стигна по-далече. Още няколко минути и щеше да си готова да кажеш всичко, което исках да чуя!

— Нямахте защо да се притеснявам, нали? — отвърна дръзко тя. — Ти ясно показва, че единственият начин, който ме желаяш, е онзи, който ще се отрази най-благоприятно на егото ти! Когато ме откара до нас, беше побеснял. С удоволствие щеше да ме изриташ навън, ако не чувстваше длъжен да ме закараш до нас!

— Да не би това да те притеснява, любима? — въздъхна той и част от нетърпението му се стопи. — Да не би твоето его да е било

наранено, когато прекъснах заниманията ни, облякох се и те откарах у вас?

— Нямам представа до какви блестящи заключения си стигнал по отношение на поведението ми — започна ядосана Лиа, тъй като никак не и хареса посоката на разговора.

— Да не би да мислиш, че онази вечер ми беше лесно? — опита се да я успокои Корт и посегна към плитката ѝ, докато се усмихваше развеселен. — Не усети ли колко ми беше трудно да те отведа у вас? Нямах представа как прекарах остатъка от нощта. Зяпах тавана и си повтарях колко хубаво щеше да бъде, ако в този момент бе в прегръдките ми. Мислех си за меките ти гърди, как зърната ти набъбваха пол пръстите ми също като розови пъпки, готови да се отворят. Да не би да си мислиш, че не съм страдал, докато си спомнях пламъците в очите ти, топлината на бедрата ти до моите...

— Корт! — изписка тя, цялата пламнала от смущение при тези любовни думи. От очите му струяха златни и замъци.

— О, да, снощи страдах много, ако това те притеснява увери я тихо той. — Как само ми се искаше да те обвържа със златни вериги и да слушам сладките звуци, които издаваш, когато те любя.

— Само че не ме желаете чак толкова, че да ме имаш при моите условия. Искаш първо да ти се отдам цялата — отвърна обвинително Лиа.

— Може и така да е — примири се Корт и притисна лицето ѝ между дланите си, за да го вдигне към своето. — Може би искам да бъда по-сигурен в теб. Толкова ли е странно?

— Да се чувстваш сигурен в някой не е същото като да... да изискваш пълно отдаване.

— В нашия случай — заяви той, като привлече устните и към своите, — може и да е!

Покори я със силата на страстта си, неспособен да овладее всепоглъщащото желание, което потискаше. Тя усети надигащите се в него чувства и ѝ се прииска да извика. Само че устните ѝ бяха пленени.

С едно движение я притисна с тежкото си тяло и Лиа остана под него. В следващия миг той се отпусна върху нея и започна да разкопчава жълтата блуза.

— Корт, недей!

— Какво става, Лиа? — прошепна до гърлото ѝ, докато ръцете му се местеха към гърдите ѝ. — Този път няма нужда да се съпротивляваш. Няма да настоявам за признания във вечна любов и доверие.

Разтвори меката блуза, наведе глава и езикът му описа кръгче около едното зърно. Тя потръпна и стисна гъстата му коса.

— Моля те, не искам ние да...

— Снощи искаше. И тази вечер ще пожелаеш — зарече се той.

Лиа се опита да помръдне краката си, но Корт се възползва и намести бедра между нейните. Имаше чувството, че се рее някъде високо.

— О!

Той не обърна внимание на тихия ѝ вик и пръстите му се спуснаха по джинсите към бедрата в нетърпелива ласка. Усети езика му на пъпа си и цялото ѝ тяло се изви към него.

— Не можеш да скриеш желанието си! — простена Корт и зъбите му се отриха в мекия ѝ корем.

Пръстите му продължаваха да се спускат надолу към свивката на коляното, за да я потрият нежно през джинсите с еротично движение, което изтръгна тих стон от гърлото ѝ. Ръцете ѝ се плъзнаха по мускулите на раменете му и тя заби нокти също като котка.

— Господи, Корт! Моля те!

— Какво, Лиа? — предизвика я той и бавно плъзна ръка по тялото ѝ. — Искаш да те любя ли? Ще го сторя. И тази вечер няма да допусна грешки.

— Какви грешки? — попита тя с дрезгав глас, докато милваше широкият му гръб.

— Няма да искам от теб нищо, което не си готова да ми дадеш — зарече се Корт. — Да пробваме по твоя начин.

— Моя начин ли? Не те разбирам! Какво опитваш се да ми кажеш? — Не искаше да мисли, ала някаква неуморима част от ума ѝ я принуждаваше. Нещо не беше на ред. Трябваше да овладее и положението, и себе си. Налагаше се! Пръстите му вече бяха на ципа на джинсите ѝ. — Престани. Корт! Как така няма да искаш нищо? Нали това правиш!

— Не е вярно. Все още не съм поискал нищо от теб — заяви той и пръстите му стиснаха колана на джинсите, за да ги смъкнат надолу

по бедрата. — Не съм те карал да ми се кълнеш, че ми имаш доверие или че вечно ще ме обичаш...

Лиа започна да изпитва паника и разбра, че Корт ще се опита да спи с нея, без да иска думите, които щяха да променят всичко. Изви се, опита се да се изтръгне от ръцете му, но той се бе отпуснал върху нея.

— Какао става, Лиа? — изръмжа Корт и вдигна глава, за да срещне трескавия ѝ поглед. — Нали така искаше да бъда снощи?

— Не! Не и по този начин! Ти не разбираш!

— Какво не разбирам? Не искаш думи. Добре, съгласих се на условията ти!

Тя долови грубостта, усети я в ръцете му и ѝ се прииска да заплаче. Отчаяно заблъска раменете му.

— Моля те — започна, а устните ѝ трепереха, докато го наблюдаваше с широко отворени очи, обзета от несигурност. — Не искам да ми причиняваш това. Моля те, Корт!

— Какво искаш, Лиа — попита напрегнато той, ръцете му бяха все още отпуснати на бедрата ѝ. — Опитвам се да постъпя както ти искаш. Каж ми какво искаш...

— Върви по дяволите! Престани да ме притискаш така! — извика тя и сви ръце в юмруци, за да ги стовари върху раменете му. — Знам какво се опитваш да направиш! Опитваш се да ме притиснеш в ъгъла, а аз да призная всичко, което искаш.

— Как е възможно един мъж да притисне една жена, за да чуе от нея, че му има доверие? — запита Корт с горчивина.

— Като я накара да каже онова, което иска, за да не му позволи да я люби, без да е чул желаното! — развилня се Лиа.

За секунда настъпи мълчание след това той заговори много тихо.

— Какво значение имат думите? Не можем ли да пристъпим към физическата страна на нещата без тях? Снощи нямаше нищо против...

— Снощи... Снощи допуснах грешка — отвърна шепнешком тя. — Снощи се надявах...

— На какво си се надявала, Лиа? — попита настойчиво Корт.

— На нищо — отвърна нещастно тя. Как да му каже, че снощи искрено бе копняла, след като се любят, нещата помежду им да се оправят? Това бе просто илюзия, която подвеждаше жените от незапомнени времена. И тази илюзия не бе нищо повече от заблуда,

също поддържана хиляди години. Трябваша думи, за да се оправи всичко. Думи и обвързване.

— Надявала си се да си кажем каквото трябва, докато сме още в плен на страстта ли? — осмели се да попита той.

— Да! — призна Лиа дръзко и арогантно. Нямахте да позволи на този мъж да прекърши духа ѝ тази вечер!

Очите му заблестяха и се впиха в нейните в продължение на един дълъг момент, а след това Корт се изправи отпусна крака на пода толкова бързо, че тя се стресна. Дланта му бе все още положена на голия ѝ корем. Обърна глава към нея.

— Не ти ли направи впечатление — подзе сухо той, — че мислим по едни и същи начин? Просто трябва да намерим подходящия и за двамата момент.

Лиа се отдръпна от ръката му, загърна се с блузата и започна да я закопчава с потръпващи пръсти.

— Искаш да кажеш, че снощи искаше думите преди секса, а тази вечер ги исках аз — съгласи се с безпристрастен глас тя, без да го поглежда.

— Тази вечер аз бях този, които реши, че думите могат да почакаат — отвърна спокойно Корт, пресегна се и докосна тъмната ѝ плитка. — Ако имаме късмет, може би и двамата сме научили нещо.

Лиа вдигна рязко глава и се взря в топлите му златни очи.

— Корт...

— Хайде, Лиа — подкани я внимателно той и се изправи. — Време е да се прибиращ.

Тази нощ лежа будна дълго и много мисли. Доверие. То бе в основата на всичко. Не можеше да отрече, че между тях с Корт имаше силно физическо привличане. Инстинктивно усещаше, че сцени като тази, която току-що преживя и онази от предишната вечер ще се повтарят безкрайно, докато единият не отстъпи и не прояви разбиране и готовност да се обвърже.

Беше ли обвързването, което Корт искаше от нея, същото като онова, което тя искаше от него? Беше се доверила на Алекс Харлоу веднъж и бе изпитала унижението да бъде използвана. Корт Тримейн бе единственият друг мъж, успял да спечели доверието ѝ до такава степен.

Доверяваше ли му се? Той щеше да я направи своя тази вечер. Защо спря? Толкова ли важно бе за него да разчита на пълната ѝ обвързаност? Нима искаше да му се доверява, защото имаше нужда от нея?

Спокойно и хладнокръвно Лиа накара онази част от ума си, която все още разсъждаваше логично и трезво, да се съсредоточи над проблема, пред който бе изправена. Шарките, които лунните лъчи чертаеха по тавана, се промениха няколко пъти, преди да открие решението.

Трябваше да се откъсне от „Охранителни системи «Брандън»“, за да не я свързва Корт Тримейн с фирмата, разбра накрая тя. Трябваше да открие начин да провери дали той щеше да продължи да се интересува от нея, ако тя не бе свързана с този бизнес. Може би тогава можеха да започнат отначало.

Ами какво щеше да стане, ако скъсаше всички връзки с „Брандън“ и се окажеше, че Корт загуби интерес към нея?

Лиа затвори очи, щом си представи колко нещастна щеше да се почувства, ако станеше така след това си наложи да бъде порешителна. Нямаше друг начин да разчисти пътя между себе си и Корт. Ако имаха друг шанс, тогава тя щеше да предприеме първата крачка.

— Налага ми се да отскоча до „Брандън“, за да се видя с брат си, Синтия — заяви Лиа на следващия ден, когато влезе в книжарницата — ще удържиш ли фронта още малко?

— Естествено. Знаеш, че съм свободна цялата седмица — засмя се Синтия и подаде на шефката си чаша кафе.

— След около половин час ще бъде на работа — отбеляза Лиа и пое с благодарност чашата кафе, а след това се настани на един от високите столове зад щанда. Приглади джинсовата пола, комбинирана с пепитена блуза в бяло и червено, и се усмихна мрачно. — От известно време престанах да се отбивам неочаквано в апартамента му особено рано сутрин.

— Искаш да кажеш, след като на няколко пъти вратата отварят различни дами ли? — засмя се Синтия.

— Кажи ми, Синтия, защо всичките до една са блондинки? — оплака се Лиа и се замисли за разговора си Корт на партито. — И

всичките си приличат. Не съм сигурна дали брат ми успява да ги различи. Изражението в очите им е винаги еднакво!

— Брат ти е достатъчно умен — увери я Синтия с много съчувствие. — Когато му дойде времето да стане сериозен, ще си избере жена, която ще бъде в състояние да мисли не само в леглото, а и извън него.

— Надявам се. — Побъбриха си още няколко минути, докато пиеха кафе и Лиа погледна часовника си. — Трябва да вървя, ако искам да хвана Кийт, преди да се пъхне в някое съвещание или нещо такова. Знаеш номера, ако ти потрябвам.

— Добре. Не се тревожи за книжарницата. Ще ти звънна ако има нещо.

— Няма страшно. Просто ми е приятно да си мисля, че от време на време има полза и от мен — усмихна се Лиа и се отправи към вратата.

Усмивката ѝ угасна, когато се качи в колата си. Бе се отбила в книжарницата единствено за да си даде малко време. Истинската ѝ работа тепърва предстоеше и нямаше смисъл да отлага повече.

Обзета от чувството, че сама се бе запътила към съдбата си, тя се вля в ранния трафик и се отправи към офиса на „Брандън“.

След няколко минути кимна усмихната на секретарката и влезе в убежището на брат си. Все още я бодваше, когато си спомняше как баща ѝ бе седял в този кабинет. Само че тъгата не се бе задържала дълго. Кийт бе заел кабинета няколко месеца по-късно и спомените не я измъчваха така натрапчиво.

— Добро утро, Лиа, какво става? — попита весело Кийт и отвори папката, която преглеждаше. — Забавляваш ли се е новия ми консултант?

— Странно, че го споменаващ — започна сухо тя.

— Май Корт трябваше да е тук, за да се справи с тази работа.

Кийт погледна предпазливо сестра си. Умните братя се научават отрано да усещат настроенятия на сестрите си, каза си мрачно Лиа. А Кийт, както отбеляза Синтия, бе достатъчно умен.

— Няма нужда — отвърна спокойно тя и се настани на ниския стол. — Трябва да си поговорим, брат ми.

— Последния път, когато ме нарече „брат ми“, поиска мотора ми — спомни си Кийт. — Върна ми го с изкривено колело.

— Моторите са опасни — измърмори Лиа. — Радвам се, че прояви достатъчно здрав разум и не си купи нов.

— Интересите ми се промениха.

— И аз така забелязах. Днес не съм дошла да искам — уточни бързо тя, кръстоса крака и размаха небрежно крак.

— Да не би да си дошла да ме нарежеш на парчета, задето не те спасих онази вечер, когато Корт те преметна през рамо? — опита се да познае той и изви едната си вежда.

— Не, въпреки че всеки безпристрастен наблюдател би казал, че имам право да го направя — отвърна Лиа и зелените ѝ очи блеснаха гневно.

— Повечето безпристрастни наблюдатели щяха да проявят достатъчно здрав разум и да разберат, че не бива да се намесват в подобни моменти — отвърна без колебание Кийт. — Сигурна ли си, че не искаш да повикам Корт? Той обикаля фабриката, ала ще му пусна съобщение по пейджъра — предложи с надежда Кийт.

— Казах ти, че с теб трябва да поговорим, Кийт.

— Добре, казвай — въздъхна примирено той. — Слушам те.

— Дойдох, за да ти дам нещо. — Тя го погледна изпитателно, за да прецени реакцията му.

— Какво? — Той не гореше от нетърпение да получи подарък, реши Лиа и се усмихна вътрешно. На това му казва умен брат.

— Дяловете ми от „Брандън“.

— Моля? — попита удивен Кийт. — Защо, по дяволите, ще го правиш? — Той се приведе напред и подпря лакти на махагоновото бюро, а зелените му очи се впиха в нея.

— Знаеш, че никога не съм се интересувала истински от дейността на фирмата.

— Да, но...

— След като вече си наел достатъчно опитен човек, който ще ти помогне да вдигнеш фирмата на крака, нямаш повече нужда от „безмълвния“ ми принос.

— Това е част от наследството ти, Лиа, татко ти го е оставил!

— Не го искам и не ми е необходимо. На теб тази работа ти идва отвътре, Кийт. Според мен ще се справиш блестящо.

— Татко е искал и ти да имаш дял! — опита се да протестира той и замахна безпомощно с ръка.

— Той ми помогна достатъчно, когато започвах своя бизнес, нали не си забравил?

— Това беше заем, а ти му го изплати.

— Нямахме лихва — напомни му с усмивка тя. — Освен това ми го даде по време, когато нито една банка нямаше да го направи. Остават и парите от продажбата на къщата, които си разделихме. Повярвай ми, Кийт, напълно доволна съм от наследството си.

Брат и я погледна замислен и нервно забарабани с химикалката по бюрото.

— Тази работа има нещо общо с връзката ти с Корт, нали?

— Как позна? — усмихна се подигравателно Лиа. — Това може да се окаже краят на връзката ми с него.

— Надяваш се обаче да не стане така, нали?

— Това си е моя работа, Кийт. Аз задавам ли въпроси за блондинките?

— Да!

— Лъжец. Не съм те питала нищо от цяла вечност — обиди се тя.

— Лиа, не знам какво си намислила, но...

— Не се притеснявай, Кийт, знам какво правя. Наистина не искам дяловете от „Брандън“. Трябваше да ти ги прехвърля още преди месеци — добави искрено тя. Бръкна в кожената чанта. — Донесох всички необходими документи. Така ще можем още днес да приключим.

— Сигурна ли си, Лиа? — попита бавно Кийт и погледна внимателно лицето ѝ, докато подписваше.

— Да, ала има още една дреболия — обясни бавно тя.

— Знаех си аз! — стисна нещастно зъби той.

— Искам да обясниш много ясно на Кортланд Ганън Тримейн, че повече няма защо да се интересува от мен — заяви решително Лиа и усети как я разкъсва болка.

— Това било значи — въздъхна Кийт и кимна с разбиране. — Ти си пълна глупачка, Лиа. Той иска да се ожени за теб.

Тя трепна.

— Пред мен не е споменавал и дума за брак.

— Като те знам каква си, едва ли си му дала възможност! Сигурно още си му бясна, задето те е подвел в Орегон.

— Той ти е разказал? — попита Лиа и не може да повярва.

— Да, разказа ми и мисля, че си ужасно глупава, щом още мислиш за това.

— Ти би ли се доверил на човек, постъпил по този начин с теб? — изсъска гневно тя.

— Зависи за кого става въпрос. На Корт бих се доверил — заяви Кийт.

— Ти си заслепен от твоя герой! — обвини го Лиа, скочи и се отправи към вратата. Погледът ѝ попадна на празната стена. — Къде си сложил картината ми? — попита любопитно тя.

— Корт ми я поиска — отвърна Кийт, докато наблюдаваше внимателно лицето ѝ. — Закачил я е в своя кабинет.

— Така ли? — Лиа не успя да скрие изненадата си.

— Аха. Май му е приятно да гледа жертвата си и да злорадства — подхвърли заядливо той.

Тя тресна вратата на офиса.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Не се изненада, когато вечерта някой звънна. Корт не беше страхливец. Имаше чувството, че предстои да се случи някакво нещастие, когато се надигна от канапето и се отправи към вратата.

Той бе застанал на прага, все още в делови костюм и тъмна вратовръзка, златисто кестенявата му коса влажна от дъжда. Кафявите му очи блестяха.

— Добър вечер, Лиа — поздрави любезно Корт и се облегна на касата с длан. — Доколкото разбрах, днес си свършила доста работа.

— Просто се погрижих за някои делови въпроси — отвърна високомерно тя, въпреки че сърцето ѝ биеше до пръсване. Защо бе дошъл, да ѝ се подиграе или да я ухажва?

— И аз така разбрах. Облечи се, ще те заведа на вечеря.

Щом чу заповедническите нотки в гласа му, Лиа се напрегна.

— Не съм много гладна.

— Тогава ще те нахраня насила. Отиваме на вечеря, Лиа, тъкмо ще обсъдим бъдещето. Не си прави труда да се съпротивляваш, защото вази вечер не съм в настроение да търпя ината ти.

— Какво става? Не можеш ли да кажеш още сега защо си дошъл? Едва ли ще отнеме много време! — предизвика го смело тя.

— Ще ти дам същия избор, както онази вечер на партито — започна любезно той. — Или ще отидем хванати за ръце, или ще те преметна през рамо.

Лиа изпъна гърди и го погледна гневно. Какво му пречеше да каже веднага? Какъв бе смисълът да си губят времето? Или се интересуваше от нея, или не. Беше съвсем просто.

— Добре — съгласи се презрително тя. — Щом иска да бъде така.

— Така искам — увери я Корт, въпреки че в очите му заблестя усмивка.

Лиа не каза и дума по време на краткото пътуване близкия ресторант, а той не започна разговор, докато не влязоха и не поръчаха

нещо за пиене.

— Имах нужда да пийна — измърмори доволно след няколко минути, когато отпи от скоча и се отпусна назад на стола. Беше свалил сакото и бе разхлабил вратовръзката си. Приличаше на обикновен бизнесмен, решил да се отпусне след тежък ден в офиса, каза си Лиа и едва потисна желанието си да го погали по ръката.

— Добре ли спа снощи? — попита мило той.

— Не ставай смешен — отвърна троснато тя.

— И аз така. Сигурно часове наред си се взираше в тавана и си мислила — продължи Корт.

— Говорил ли си с Кийт? — попита Лиа студено и пръстите ѝ стиснаха чашата.

— Днес следобед. Значи най-сетне си решила да му прехвърлиш дяловете си. Трябваше да го направиш много отдавна.

— Така щеше да е много по-лесно, нали?

— И още как! — Той вдигна чашата и отпи отново.

— А ти имаш талант да откриваш най-лесния път към целта! — продължи саркастично тя и също отпи.

— Опитвам се — съгласи се скромно Корт, докато я наблюдаваше през полупритворени клепки. — Въпреки това изпитвам истинско възхищение към твоя талант в това отношение.

Лиа го погледна рязко.

— Това пък какво трябва да означава?

— Означава, че премахна единствената пречка, пред която аз бях безсилен. Ако те бях помолил да прехвърлиш дяловете си в „Брандън“, ти щеше да бъдеш сигурна, че съм решил да те елиминирам по този начин.

— А ето че аз свърших тази работа вместо теб — заключи със смръщени вежди тя.

— Защо? — попита тихо той.

Лиа махна с ръка, защото не знаеше какво да обясни.

— Аз... Не исках да ме приемаш като препятствие, което трябва да преодолееш, за да имаш контрол над „Брандън“.

— Интересно, колко време ще ти трябва, за да разбереш какво означава това, че си се отказала от правата си в „Брандън“ — подхвърли замислен Корт. Тя се намръщи учудена. — Не разбираш ли

какво доверие ми оказваш, любима? — усмихна се едва забележимо той.

— Няма такова нещо! Просто реших да се откажа от глупавата игра, която играем! — опита се да възрази Лиа.

— Значи си оставила малкия си брат в лапите ми — отбеляза тихо Корт.

— И какво лошо има? Ти да не би... О!

— Именно. Кога най-сетне ще спреш да си въобразяваш, че кроя някакви черни мисли за „Брандън“? Кога прецени, че ще изпълня моята страна от договора и няма да се възползвам от Кийт? — Тя изви поглед и прехапа долната си устна. — Сега вече сме само двамата — продължи тихо той. — Ти беше така любезна да премахнеш единственият фактор, който усложняваше нещата, и да освободиш пътя за шантавата ни връзка!

— Все още ли става въпрос за предизвикателство, Корт? Още ли искаш да ме отведеш в леглото, за да ми докажеш нещо? Не остана нищо за покоряване. Аз те лиших от наградата, когато прехвърлих дяловете си на Кийт. Играта свърши.

— Играта не е свършила, докато не признаеш, че ми принадлежиш! — изсъска той и стисна силно чашата, сякаш едва съдържаше избухването си. — А ти си моя, Лиа Брандън. Прочетох го в сребристорозелените ти очи още първата вечер, когато те поех в прегръдките си на дансинга! Единствената трудност бе да те накарам да го признаеш!

— Как е възможно да си толкова самоуверен! — избухна тя, обзета от внезапен гняв.

— Предпочитам в бъдеще да съм спокоен, че си само моя.

— Много ти се иска, нали? Само така ще успееш да удовлетвориш ненаситното си его, като ме накараш да призная, че съм само твоя?

— Да, доста ще ме поуспокои — съгласи се мрачно Корт. Бе очевидно, че полага огромни усилия да овладее нетърпението си. Около устата му се бях врязали бръчки, а решителността му бе осезаема.

Само като го погледне човек, му става ясно, че никога няма да се откаже, след като е бил изправен пред някое предизвикателство, каза си нещастно Лиа. Трябваше да съобрази още от началото, че като

прехвърли дяловете на брат си, нямаше да постигне нищо. Не, напротив, нещо се бе променило.

Той бе наясно, че я иска и бе решен да я направи своя. Поне сега знаеше, че я иска за себе си, а не за да си гарантира сигурността в „Брандън“.

— Ако си въобразяваш, че след като прехвърлих дяловете от фирмата, ще скоча в леглото ти веднага щом проявиш някакъв интерес към мен, значи много се лъжеш — заяви тя с горчивина. Поне вече не бе предизвикателство, непосредствено свързано с „Охранителни системи «Брандън»“!

— За двама сравнително интелигентни хора, май имаме доста проблеми да се разберем — отвърна не по-малко ядосано Корт.

— И какво предлагаш?

— Предлагам — отвърна той сравнително спокойно с блеснали очи, — да ме оставиш да направя всичко много по-лесно.

— Как — попита подозрително Лиа. — Нямам намерение да спя с теб като единствения начин за „общуване“!

— Още от самото начало знам, че гордостта ти е основния проблем — каза успокояващо Корт. — Знам, защото много си приличаме. При същите обстоятелства и аз щях да реагирам по същия начин.

Тя се почувства като заек, помилван от вълк.

— Много си щедър — промълви сухо.

— Мисля, че днес си се опитала да постигнеш нещо, като си прехвърлила дяловете си на Кийт. Искала си да се увериш, че интересът ми към теб не е заради бизнеса. Готов съм да ти докажа, че е така.

— Да не би да си готов да проявиш разбиране към гордостта ми? — пошегува се предпазливо Лиа.

— О, определено. — Той се усмихна и около очите му се събраха малки бръчици. — Имам си начин да се справя с всички думи.

— Аха! Значи ще се опиташ да ме вкараш в леглото без тях, така ли? — кимна с разбиране тя.

— Може и дотам да се стигне, но преди това ще опитам нещо друго.

Лиа облиза бързо устни и го погледна внимателно.

— Какво си намислил. Корт Тримейн?

— Заинтригувах ли те? — засмя се той и се обърна, за да извади нещо от джоба на самото си. — Така определено ще имам предимство, не смяташ ли?

Извади малка кутийка за бижута и ѝ я подаде. Зеленото кадифе пролъскваше на дланта му.

— Пръстен ли е това? — попита тя, неспособна да повярва. Очите ѝ се местеха от подаръка към блесналия му поглед.

— Не, не е пръстен. Прекалено лесно е да си сложиш пръстен, а след това да го свалиш. В нашия случай съм ти подготвил нещо, което ще създаде повече обвързаност, поне така ми се струва. — Не ѝ подаде кутийката, просто я задържа на дланта си, по лицето му изписано очакване. Настана мълчание, опасно и интригуващо. Лиа не можеше да откъсне очи от зелената кадифена кутия, въпреки че я обзе страх. Корт се оказа прав. Тя наистина бе заинтригувана. Не било пръстен. Не, разбира се. Надяваше се напразно. Той не ѝ предлагаше брак. — Хайде, Лиа — подтикна и Корт развеселен. — Поеми риска. — Тя се намръщи и посегна към кутията. Въображението ѝ се бе развихрило и Лиа си наложи да се овладее. Тук нямаше никаква опасност. — Отвори я — настоя той тихо.

Изненадана от собствената си смелост, тя отвори капачето и ахна щом видя красиво изработените изумрудени обеци. Възхити се с опитно око на великолепната изработка и на качеството на камъните, без дори да мисли за друго.

— Те са... Прекрасни са, Корт — успя да изрече най-сетне. — Не мога да приема подобен подарък. Ние не сме... Искам да кажа, че не сме... — Лиа замълча и отново впи очи в обещите, все едно че бе омагьосана.

— Лиа, веднъж те попитах как ще разбера дали си ми простила за случилото се в Орегон. Ако си сложиш тези обеци, ще знам, че отговорът с „да“.

Тя вдигна несигурен поглед.

— Корт, те са за пробити уши. Не мога да си ги сложа — оправда се смутена.

— Можеш, стига да искаш — изтъкна той и леко изви устни.

— Да, мога да ги прехвърля на клипс — започна притеснена Лиа. — Ако искам да ги нося... Аз наистина искам, Корт, честна дума! — призна откровено.

— Не говоря да започнем отначало, любима — заяви той с подрезгав глас. — Говоря ти за обвързване. Ако искаш да бъда мъжа на живота ти, мъжа, на когото вярваш и когото желаш, ще си сложиш обещите такива, каквито са.

Тя вдигна поглед, разбрала какво се опитва да ѝ каже.

— Това ли е решението без думи? — въздъхна шокирана.

Корт си пое бързо въздух и очите му заблестяха, когато се протегна, за да покрие ръцете ѝ със своите.

— Лиа, още от самото начало знам, че нямам с какво да те привлека и да те задържа, освен себе си. На теб не ти е необходима финансова сигурност, не си самотна, не си от жените, които гледат да се закачат за някой мъж. Не желаш нито едно от нещата, които повечето жени искат. Като истински глупак се опитвах да ти наложя физическа връзка с надеждата да те привлека към себе си. Онази нощ, когато ми каза, че си готова да ми се отдадеш цялата, ала не и да ми дадеш доверието си, разбрах, че златната верига няма да ми свърши работа.

— Корт, аз... — Почувства се обърквана, защото не знаеше какво да каже. Да не би да се опитваше да ѝ каже, че я обича или само че я желае? Кое то и от двете да бе, нямаше съмнение, че все още искаше тя да му се подчини.

— Знам, че се чувстваш притисната в ъгъла — продължи той, докато пръстите му галеха китката ѝ с лениви кръгове. — И аз се чувствам така. Инстинктът ми казва да те грабна и да те отнеса в леглото. Интелектът нашепва, че така ще съсия всичко. Не знам как да реша дилемата, освен ако ти сама не ми кажеш, че ми имаш доверие, и че някой ден ще ме обикнеш. Искам обвързване, Лиа, за да съм сигурен, че ще оставиш миналото зад нас.

— А ти готов ли си да се обвържеш, Корт? — прошепна тя. Знаеше, че трепери.

— Готов съм на всичко, Лиа — заяви той. — Каквото кажеш. — Очите му не се отделяха от нейните, докато чакаха отговора. Тя се напрегна и ръцете ѝ потрепериха под дланите му. Корт усети и сви пръсти по-стегнато. — Любима, не искам отговор веднага. Помисли си — настоя той. — След това устните му малко се отпуснаха. — Помисли си колко по-лесно ще бъде да ми покажеш как се чувстваш, вместо да го кажеш.

— Дали не трябва под обвързване да разбирам „предавам се“? — попита нарочно Лиа. Корт се поколеба и тя мрачно кимна. — Знаех си. Все още мислиш по този начин. Корт.

Той затвори очи, а когато ги отвори отново, те блеснаха обвинително.

— Трябва да знам, че си моя, Лиа. Трябва да знам, че си обвързана с мен. Може би точно означава да се предадеш.

— Може би.

— Добре, значи искам да се предадеш. Но вече ти казах, че и ти можеш да поискаш каквото пожелаеш в замяна.

— Толкова ли много ме желаяш? — прошепна тя.

— Толкова силно те желая. — След тези думи Корт се изправи спокойно и се опита да разсее мрачното настроение на малката маса. — Готова ли си да вечеряме?

— Корт, чуй ме. За обещанията...

— Твои са, Лиа. Прави с тях каквото пожелаеш, ала ако решиш да ги носиш, тогава ще приема, че си се предала... Ще означава край на неразбирателството между нас. — Усмихна ѝ се нежно, пое ръката ѝ и я поведе към ресторанта. — Повече няма да говорим по този въпрос. Ела да вечеряме и ще ти разкажа какъв труден ден изкарах!

— Корт, това е смешно! Няма да ти позволя да постъпиш с мен по този начин.

— Да те нахраня ли? Брат ти ме увери, че пържолите тук са изключителни, а в момента ми се похапва една кървава пържола!

— Учудвам се, че подобни забележки не ти съсипват апетита.

Накрая седнаха спокойно да вечерят. Още от началото на вечерта бе сигурна, че той ще постите своето. Докато дъвчеше кървавата пържола си каза, че вечерята бе доста приятна. Корт говореше за ежедневни неща и не спомена и дума, която да създаде напрежение помежду им. Както и в началото на връзката им, тя се остави на приятното чувство, породило се между тях, когато не обсъждаха връзката си.

— За следващата събота — подхвърли той, докато дояждаше печения ѝ картоф, който Лиа смяташе да остави, — си мислех, че ще бъде приятно да се поразходим сред лозята.

— Да отидем до долината Напа ли? Ами защо не...

— Знам, че сигурно си била там поне хиляда пъти, след като живееш толкова наблизко, но едва ли си обикаляла избите — опита се да я убеди Корт.

— Добре — съгласи се тя и откри, че няма никакво желание да му се противопоставя. — Да отидем.

След вечеря я остави пред тях, а целувката за тека нощ бе резервирана, типична за джентълмен, и Лиа остана изумена. Застана на прозореца, за да гледа след него, докато той потегляше. Зелената кадифена кутийка сякаш прогаряше джоба ѝ. Когато задните му светлини се скриха в далечината, тя дръпна завесите и тръгна към кухнята.

Как бе възможно, помисли си тъжно, от всички мъже, които познаваше, тъкмо Корт Тримейн да я кара да се чувства по този начин? Беше объркана, несигурна в себе си, изпълнена с копнежи.

Дръпна недовършения роман от малката масичка в хола и се качи в спалнята си. Остави на пръв поглед невинната зелена кутийка на нощното шкафче, ала на два пъти посегна към нея, за да погледне изумрудените обеци. Бяха наистина чудесни, каза си с въздишка. Ако ги приемеше, какво можеше да поиска от Корт в замяна? Какво ли имаше предвид един мъж, когато кажеше „абсолютно всичко“?

Когато се събуди на следващата сутрин след неспокойната нощ, зелената кутийка бе първото, което видя. Беше на нощното шкафче, на същото място, където я бе оставила снощи. Стоеше отворена, примамлива и изкусителна. Не можеше да не мисли за мъжа, който ѝ я бе дал. Лиа изпъшка и отметна завивката.

Дори се колебаеше дали да не си продупчи ушите. Този факт силно я притесни.

Та това бе смешно! Какво щеше да докаже? Трябваше да е влюбена, за да се замисля за подобно нещо!

Може би просто се нуждаеше от доказателство, че Корт се интересува от нея не заради „Охранителни системи «Брандън»“, той искаше някакво символично обвързване с нея.

Тази мисъл спря дъха ѝ. Нима Корт се чувстваше толкова несигурен? Винаги се държеше самоуверено, умееше да се владее. И въпреки това я караше да направи нещо толкова смешно. Как да си пробие ушите единствено за да може той да се почувства по-спокоен и да знае, че връзката им е здрава?

Малката кутийка продължаваше да владее мислите ѝ. Молбата на Корт бе истинска лудост, но нима тя не се бе държала безразсъдно, когато прехвърли дяловете от „Брандън“ на брат си?

Единствено влюбена жена би приела толкова сериозно подобно положение, каза си Лиа няколко пъти същия ден. Единствено влюбена жена...

Тя наистина бе влюбена. Защо да го отрича пред себе си? Не беше страхливка. Можеше да признае истината, реши дръзко. А следващата стъпка в отношенията им зависеше от нея! Налагаше се да поеме риска, да се обвърже, защото в противен случай рискувайте да загуби Корт.

В събота сутринта вече бе приела чувствата си и нямаше намерение повече да ги крие. Беше се влюбила по време на уикенда в Орегон. Съзнаваше, че в сравнение с чувствата ѝ към Алекс Харлоу, това, което изпитваше в момента, бе дълбоко и неповторимо чувство.

Излезе от топлия душ и се уви в червена хавлия. Вече открито признаваше, че не можеше да става сравнение между чувствата ѝ към Корт и изпитаното към незрелия Алекс. Корт бе мъж, докоснал първичната ѝ женственост по начин, по който Алекс никога не би успял. Беше лесно да си отмъсти на Алекс. Докато при Корт така и не успя.

И въпреки това той бе сигурен, че тя бе постигнала целта си, когато му отказа доверие, мислеше си Лиа, докато обуваше джинси и яркочервена блуза. Интересното бе кого наказваше с отказа си да му се довери.

Не наказваше ли себе си? Онази сутрин, когато откри, че бе измамена, бе по-ядосана на себе си, отколкото на него. Беше се вбесила, защото не бе успяла да прозре намеренията му, бе вбесена на собствената си глупост.

Когато каза на Корт, че няма намерение да отмъщава, му бе казала истината. Същевременно непрекъснато си повтаряше, че му няма доверие, за да си напомня колко бе била глупава. Не искаше да признае, че за втори път някой мъж бе успял да я направи на глупачка.

Той бе създал в нея слабост, която ѝ бе неприятно да признае, че притежава, дори пред себе си. Онази нощ на терасата, когато ѝ помогна в отмъщението срещу Алекс, ѝ се бе приисквало да престане да

го измъчва. Бе на ръба да приеме предложението му за примирие, ала в този момент се появи брат ѝ и ѝ напомни за слабостта, която проявява.

Обаче мисълта да признае любовта си пред мъж, който не криеше, че изпитва единствено страстно желание към нея, бе друг проблем за гордостта ѝ. Корт наистина беше прав. Тази гордост бе най-значимият фактор във връзката им. Нима щеше да бъде проява на прекалена арогантност да признае любовта си към човек, който ѝ бе показал колко слаба можеше да бъде?

Ето че Корт бе открил начин да заобиколи думите, напомни си тя и се върна в спалнята, за да срещне дългата си коса. Остана смълчана за момент, загледала в опасната зелена кутийка.

Разходката из богатата долина Напа бе тъкмо това, от което се нуждаеше, реши Лиа няколко часа по-късно, докато двамата с Корт обикаляха винарните. Беше ѝ приятно да се отпусне в скъпата му кола и да се наслади на приятната му компания. Той не спомена обещанията веднъж, не подхвърли и дума, която да създаде напрежение помежду им. През цялата седмица бе пример за въздържание.

Беше весело и забавно, докато разглеждаха и избираха кои бутилки да купят. Добродушно спореха за качествата на шардонетата и кабернетата, купиха си сирене и пълнозърнест хляб и си направиха пикник на живописен хълм, откъдето се виждаха ширналите се към хоризонта лозя. Беше малко хладно да се хранят навън, но имаше нещо много приятно и интимно да наблюдават как трохи от хляба падат по кожената тапицерия на колата.

Обсъждаха вино, електроника, направата на бижута, бизнес и какво ли още не. Накратко, бърбеха за всичко, освен за странната си връзка. Денят се оказа изключително приятен, от онези, в които тя можеше да каже, че се чувства „в безопасност“ с Корт.

Включиха се в организирана обиколка на едно от по-големите имения, разгледаха просторните изби и се насладиха на тръпчивия мирис на ферментиращо вино. Когато групата зави по един от коридорите. Корт посегна и дръпна Лиа, за да я целуне бързо и настойчиво, а тя остана без дъх като замаяна.

— Не можах да се въздържа — обясни той, щом забеляза как примигва от изненада.

По-късно, след като вечеряха и танцуваха в елегантен ресторант сред лозята, тя стисна ръката му, тъкмо когато се канеше да я остави пред вратата ѝ.

— Чакай — повика го. — Искам да ти покажа нещо. — Корт изви любопитно едната си вежда, не каза нищо и я последва в къщата. Без да каже и дума повече, Лиа го поведе към стълбите и щом усети как се стягат пръстите му, веднага разбра какви мисли му се въртят в главата. — Не — усмихна се игриво към блесналите му очи. — На втория етаж ще завием вдясно, не наляво.

От лявата страна бе спалнята ѝ. Усети, че му стана весело, докато го повеждаше към края на коридора.

Той я погледна бързо и подсвирна тихо, когато влезе във функционалната стая.

— Доста добре! — кимна одобрително Корт, докато оглеждаше работното ѝ място. Лиа се отпусна, щом забеляза, че бе харесал работилницата за бижута. Наблюдаваше го любопитно, докато той оглеждаше многобройните инструменти и фина апаратура. Имаше малки стъклени кутийки, пълни с тънички жици, клипсове за обеци и други дреболии, подредени на масата. Ботата колекция от пъстри камъни бяха поставени до тях. Тънки метални листа бяха натрупани отзад. Усмихна ѝ се. — Сега вече разбирам защо губиш представа за времето тук. — Взе един от малките инструменти, поставени на края на работната маса.

— Това ми е хобито — отвърна веднага тя, защото не искаше да признае колко ѝ бе приятно, че той проявяваше интерес.

— Защо ми показва скривалището си тази вечер? — попита Корт с дрезгав глас, остави инструмента и бавно пристъпи към нея.

— Не знам — прошепна откровено Лиа. — Може би защото прекарахме един наистина чудесен ден...

— Може би защото инстинктивно си искала да ми покажеш колко много общи неща имаме — предположи той и нежно обхвана лицето ѝ с ръце.

— Не знам... Не мога да ти кажа защо го направих. Беше просто импулс — сви рамене тя.

— Не разбра ли защо днес ни бе толкова приятно?

— Защо?

— Защото отново се почувствахме като в Орегон — отвърна тихо Корт. Лиа се поколеба, защото знаеше, че той бе прав. — Ще направя всичко по силите си, за да имаме още такива дни — зарече се Корт и се наведе, за да я целуне по онзи упойващ начин, от който ѝ се прииска да се притисне в него.

Той обаче не ѝ даде възможност. Сбогуването му беше кратко, мило, изпълнено с много топлина и... въздържаност.

Така стана и през следващите няколко вечери, каза си развеселена, ала доста обърквана Лиа през седмицата. Корт бе наложил примирие, а тя го бе приела и той очевидно имаше намерение да го поддържа.

Задачите около новия клон на книжарницата вървяха добре и Лиа имаше чувството, че всичко се подрежда както трябва. Вечерите ѝ бяха заети от приказан принц, чаровен, обаятелен и много въздържан.

Тя знаеше, че Корт я ухажва, но също така знаеше, че това бе начинът да стигне до целта си. През тези дни той нито веднъж не спомена за целта, която си бе поставил. Късно вечер, когато си лягаше, готова да заспи в очакване на приказни сънища, и погледнеше към кутийката на нощното шкафче, Лиа си спомняше какво иска Корт.

В събота вечер, докато вечеряха агнешко с кърви и зелена салата в дома ѝ, той ѝ съобщи за плановете си.

— Утре се налага да се върна в Силиконовата долина за няколко дни, за да довърша предишния си проект — обясни ѝ спокойно.

— В Сан Хосе ли? В Силиконовата долина?

— Именно. Ще се върна навреме за партито, което организира брат ти в петък. Нали ще отидеш?

— От теб чувам за партито — сви рамене тя. Беше свикнала с поканите на брат си. Сигурно щеше да ѝ се обади в деня на партито и тогава да я покани.

— Нали ще отидеш? — продължи да настоява Корт и си сипа още вино.

— Сигурно. Защо?

— За да знам къде да те намеря, когато се върна. — Той се усмихна. — Бих ти предложил да те взема от вас, ала нямам представа по кое време ще се върна, затова пък с удоволствие ще те прибера. Това е най-интересната част от вечерта!

Тя изкриви устни в подобие на усмивка и Корт се разсмя.

Не можеше да отрече, че сладките сънища не бяха същите, докато Корт то нямаше. Лиа с нетърпение очакваше неизменните му вечерни обаждания.

— Сигурен ли си, че не се обаждаш единствено за да провериш къде съм? — обвини го весело тя във вторник.

— Пак ли не успях да се прикрия? — въздъхна той.

— Малко, но няма значение. Телефонните разговори с теб са по-интересни от телевизията.

— Благодаря!

Корт ѝ разказваше за работата, питаше за нейната и разговорът продължаваше поне по час.

Зелената кутийка я чакаше на нощното шкафче, когато Лиа си лягаше. Тази нощ се отпусна в тъмното, загледана към тавана, потънала в спомени за топлината в гласа на Корт.

Стана и посегна към слушалката. Набра номера на Синтия.

— Синтия, може ли да ти задам един личен въпрос? — започна предпазливо тя.

— По това време на нощта ли?

— Много ли боли да си пробиеш ушите?

Последва мълчание.

— Ти сериозно ли говориш? — попита най-сетне Синтия, едва сдържайки смеха си.

— Напълно.

— Да не би да си се решила? — продължи да любопитства Синтия.

— Май да.

— Утре ли?

— Ако отложи още веднъж, може би никога няма да го направя — призна Лиа.

— Добре, шефке, значи ще стане утре. Има магазин срещу книжарницата, където ги пробиват безплатно, ако си купиш обеците от тях, ще дойда с теб и ще ти държа ръката.

— Аз... Аз вече имам обеци — отвърна бавно Лиа, усетила, че съжالياва. Май бе готова да се обвърже. Нещо ѝ подсказа, че Корт притежава достатъчно сили, за да се справи. Усмихна се при тази

мисъл. Имаше му доверие, защото знаеше, че той бе наясно какво иска, а сам ѝ бе казал, че иска нея.

— Можеш да си купиш някакви евтини или пък аз ще си купя, за да ти пробият ушите безплатно — предложи весело Синтия.

— Благодаря ти, че предложи да дойдеш с мен. Така и не ми отговори на въпроса. Ще боли ли?

— Донеси една бутилка вино в книжарницата — посъветва я Синтия и затвори.

Следващият ден се оказа от онези дни, когато клиентите започнаха да нахлуват още с отварянето. Лиа и Синтия се оказаха затрупани с работа.

Когато най-сетне Синтия закачи табелата „Затворено“, Лиа успя да поговори с нея за обещите. Без да каже и дума, подаде плика с неотворената бутилка на асистентката си.

— Ще ми кажеш ли — попита Синтия, след като пое виното и го отнесе в задната част на книжарницата, за да извади две пластмасови чаши, — какво те накара да вземаш това решение? Нали разправяше, че е глупаво човек да си пробива ушите.

— Синтия, напълно съм полудяла. Следващата стъпка сигурно ще бъде да си направя татуировка. На сутринта ще се събудя и ще съжалявам.

— Няма — увери я Синтия, засмя се, отвори виното и сипа в пластмасовите чашки. — Много ще ти бъде приятно да можеш да носиш нежни малки обички. Да не говорим, че е значително по-удобно. Клипсовете няма да те стягат. Като знам колко обичаш бижутата, учудвам се, че досега не си го направила! Хайде, пийни си добре.

Лиа пое чашата и отпи.

— Цялата бутилка ли трябва да изпием, преди да се отправим към бижутерията? — попита тя любопитно и очите ѝ блеснаха.

— Не. Половината сега. Другата половина след това. Поне така направих аз навремето. Дай да видя обещите, които са те накарали да предприемеш голямата стъпка.

Лиа извади зелената кадифена кутийка и я подаде на приятелката си.

— Ясно! — въздъхна Синтия. — Сега вече те разбирам напълно. Много са красиви, Лиа. Подарък от Корт ли са?

— Да. — Лиа прехапа устни и отпи нова глътка вино.

— Знаел е какво прави. Страхотно отиват на очите ти.

Лиа погледна изумрудите.

— Наистина ли? — Стори ѝ се трогателно, че Корт бе помислил за очите ѝ, когато ги бе купувал.

— Ами да. Не е възможно да е съвпадение. Тези камъни са били избрани много внимателно — заяви убедено Синтия и ѝ подаде кутийката. Вгледа се в лицето на Лиа — Влюбена си в него, нали?

— Както вече ти казах, напълно съм полудяла.

— То е същото. Изпий още една чаша и да вървим да свършим кървавото деяние.

— Синтия!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В петък сутринта Кийт се сети да покани Лиа на партито.

— Можеш ли да дойдеш — попита весело той сестра си. — И Корт ще дойде, ако успее да се върне навреме.

— Това ли е начинът да ме изкушиш? — пошегува се тя.

— Естествено, предполагам, че нямате търпение да се видите след раздялата, но се надявам да ви видя и двамата довечера.

— Не мислиш ли, че ще бъдем малко старички на фона на останалите гости? — попита през смях Лиа.

— Не и откакто станах бизнесмен. Чудесно ще се вместите.

— Горкото ми малко братче. Липсват ли ти диско купоните?

— Не и откакто открих колко си падат жените по преуспелите бизнесмени.

Тя хлопна слушалката ядосана и пръстите ѝ се стрелнаха към ушите, както ставаше непрекъснато напоследък.

Беше късно да се притеснява, каза си по-късно, докато се обличаше за партито. Вече бе взела решение и бе сторила необходимото. Не биваше да забравя официалното подписване на мирния договор. То трябваше да протече с финес и спокойствие. Ако на Корт Тримейн му беше останал здрав разум, каза си мрачно Лиа, нямаше да приеме думите ѝ на шега. Не отговаряше за последствията, ако посмееше да ѝ се присмее!

Нарочно избра изумруденозелена рокля. Начинът, по който обещите отразяваха зелените звезди в очите ѝ, много ѝ допадна. Синтия бе права, че сега вече можеше да носи по-нежни обеци. Щеше да има възможност да измисля по-интересни и раздвижени молели, каза си тя, докато се оглеждаше отново. Все още не можеше да свикне с тях, или по-точно с онова, което символизираха.

Отначало си помисли, че решението да си пусне косата не бе нищо повече от прищявка, ала сетне си призна истината. Дългите тъмни къдрици се спускаха над ушите ѝ, стелеха се по раменете и скриваха като щит изумрудените обеци. Ако леко наведеше глава, те

ставаха невидими, поне до следващото незначително движение, когато обърнеше глава и отметнеше коса.

Докато пътуваше към апартамента на брат си, ѝ хрумна, че няма абсолютно никаква гаранция, че Корт ще пристигне навреме за партито, макар да бе убедена, че ще успее. Щеше да падне голям смях, каза си развеселена, ако след всички усилия той не се появеше!

Блясъкът в сребристорозелените ѝ очи, подсилен от обхваналото я вълнение, съперничеше на малките изумруди на ушите ѝ, когато почука на вратата на брат си.

— Ето я и дамата в зелено! — ухили се Кийт, когато отвори и я покани вътре. — Сестричке, тази вечер си ослепителна. Да не би да имитираш изумруд?

— Прекалила ли съм със зеленото? — изпъшка Лиа и сведе поглед към дългата рокля.

— Ни най-малко! — увери я той и я последва в хола, където част от гостите вече се бяха събрали. — Ефектът е поразителен. Корт направо ще полудее. Какво да ти донеса за пиене? Както обикновено ли?

— Чудесно. — Тя огледа красиво облечените развеселени гости. — Знаеш ли, Кийт, преди една година не можех дори да си представя, че би организирал подобно парти — прошепна впечатлена.

— Така е, когато тръгнеш към върха — обясни доволно той и ѝ сипа с обичайната ловкост. — Трябва да си даваш вил на преуспял, дори все още да не е така.

— Май животът на бизнесмен наистина ти харесва? — пошегува се Лиа и загледа с интерес блондинката, която се отдели от групата гости и се отправи към бара. — Това ли е гаджето за тази вечер? — прошепна усмихната.

— Все още не съм си хванал — отвърна Кийт и отпи от уискито, — предполагам, че Джанис ще свърши работа.

— Ще те оставя да я впечатлиш с новите си постижения. — Тя се усмихна на приближаващата Джанис и се смеси с гостите, за да потърси хора, които познаваше. Запита се колко ли от присъстващите бяха станали свидетели на драматичните събития на предишното парти.

Измъчваше я нетърпение, което нормално би я учудило. Тази вечер, докато очакваше притеснена появата на Корт, Лиа дори не

забеляза интереса на някои от мъжете. Откликна на ухажването им, защото това бе единственият начин да се разсее, а всеки нов мъж щеше да отнеме част от енергията, бликнала от нея, озарила очите ѝ и извила устните ѝ в закачлива предизвикателна усмивка. Усети много пъти как ръката ѝ се повдига към пуснатата коса, разстлала се почти до кръста ѝ.

— Кийт спомена, че има сестра — подхвърли един непознат, докато някой услужливо ѝ подаваше втората напитка за вечерта. — Само че забрави да спомене цвета на очите ти.

— Това важен пропуск ли е? — попита небрежно тя и вдигна очи, за да впие в него платинено зеления си поглед. Непознатият бе хубав, реши Лиа, и някак бе успял да се открие сред останалите ѝ обожатели. Огледа се и се запита как бе успял да го постигне. Нямаше представа как се бе озовала изолирана в един ъгъл, заклещена от високо цвете от едната страна и непълно непознат от другата.

— Много важен — увери я мъжът и тъмните му очи се присвиха игриво. — Имам слабост към зеленооки жени.

— Май слабостта ви все още не е успяла да ви съсипе — усмихна се широко тя и наведе глава, за да огледа чупливата му коса и красиви черти. Огледа спокойно скъпото велурено спортно сако, което му придаваше вид на лошо момче.

— През повечето време успявам да се контролирам, преди да стане някоя беля — съгласи се той и вдигна лявата си ръка, за да покаже, че не носи халка. След това погледна към нейната ръка. — Очевидно и вие сте успели да заобиколите капана.

— Засега — съгласи се Лиа и му се усмихна. Къде беше Корт? Може би изобщо нямаше да успее да дойде тази вечер. От друга страна, как да се държи, когато той дойде? Напрежението я стягаше все повече. Обещите леко се поклащаха.

— Нещо ми подсказва, че имаме лоста общи неща.

— Само че очите ви не са зелени.

— Нима ще приемете това за недостатък? — попита тихо непознатият, наведе леко глава и подпря едната си длан на стената зад нея. Усмихна се. — Уверявам ви, че имам и друга качества.

— Нима? — попита сухо тя и изви едната си вежда. — Чакайте да позная. Играете ли тенис?

— Много добре — засмя се той и тъмните му очи станаха по-топли.

— А голф?

— Все бележа нови победи.

— Тичате ли сутрин?

— Всяка сутрин.

— А кое е любимото ви място за ваканция? — попита тя любопитно и го подведе да си мисли, че въпросите ѝ бяха продиктувани от истински интерес.

— Всички места, където може да се карат ски през зимата и да се плава с яхта лете. Издържах ли изпита?

— Боя се, че току-що изкарахте двойка — отвърна тъжно Лиа. — Аз не правя нито едно от тези неща. — Тя вдигна присмехулно тъжен поглед.

— Да не би да предпочитате спортове на закрито? — Усмивката му стана по-широка и прелъстителна. — И там талантът ми е огромен.

— Приспособявате се лесно.

— Старая се.

Лиа отвори устни, за да отговори нещо хапливо, но в този момент усети, че атмосферата в стаята се промени. Напрежението я сграбчи с нови сили и тя разбра, че върви по обтегнато въже. Корт беше дошъл. Усети го с всяка клетка на тялото си.

Наложи си да се успокои и да погледне небрежно наоколо, докато най-сетне премести поглед към вратата. Корт бе там и говореше с брат ѝ. Кестенявата му коса със златни кичури бе леко разрешена от хладния вечерен ветрец. Бе облечен в консервативен син костюм, с който сигурно е бил на деловите срещи през деня. Бе свалил самото, може дори да го бе оставил в колата, ала класическата бяла риза бе закопчана догоре и връзката му бе на място.

Щом погледна към него, златистокафявите му очи се обърнаха към нея. Тя усещаше вниманието на непознатия, притиснал я в ъгъла, и забеляза как очите на Корт се присвиха, преди отново да насочи вниманието си към Кийт. Лиа въздъхна. Сега щеше да ѝ се наложи да дава обяснения. Не можеше да отиде на парти и да не поговори с гостите, каза си тя и се опита да се измъкне от ъгъла.

— Не си тръгвайте още, зеленоочке. Все още не съм ви казал името си — оплака се непознатият. — А и вие не си ми казали вашето.

Брат ви също забрави да го спомене.

— Казвам се Лиа — отвърна разсеяно тя, без да откъсва поглед от вратата. — Боя се, че трябва...

— Да не би нещо да не е наред, Лиа? Познавате ли този, които влезе току-що?

— Да, познавам го. Бихте ли ме извинили...

— Аз се казвам Алън — продължи той. — Алън Усет. Хайде да си поговорим за спортовете на закрито.

Тя знаеше, че Корт се бе упътил към нея. Усети го как приближава, все едно че бе вълна, която изтласкваше всичко по пътя си. С цялото си същество усещаше нарастващата мощ на вълната. Знаеше, че трябва да се отърве от Алън Усет.

Въпреки че се опита любезно да се отдръпне. Алън отпусна ръка на рамото ѝ. Така ги завари Корт.

— Добър вечер, Лиа. — Гласът му бе заплашителен. — Вземи си довиждане. Тръгваме си. — Погледна ръката на рамото ѝ и тя го погледна нещастно.

Алън усети напрежението, погледна напрегнатите лица на новите си познати и дръпна ръка с тихо възклицание.

— Извинявам се — промърмори той към Корт. — Нямах представа, че дамата е частна собственост.

— Очевидно и на нея ѝ е трудно да го разбере — отвърна спокойно Корт, стисна китката на Лиа и пое обратно към вратата.

— Пусни ме веднага! — изсъска нервно тя, когато той я повлече насила през тълпата. — Защо си се наежил така? Просто си приказвах с Алън...

— Това беше чиста проба флирт — изръмжа вбесен Корт. — С палто ли си?

— Не.

— Тогава няма защо да се бавим.

— Брат ми...

— Няма да му липсваш.

— Корт, няма да ти позволя да ме измъкнеш от второ парти.

— Осъди ме!

— По дяволите. Корт...

— Какво, по дяволите, си въобразяваше, че правиш в онзи ъгъл? Сравняваше ли ни? Може би просто си искала да видиш какво е

истинска мъжка ревност.

— Това е смешно! — продължи да съска Лиа, вече уплашена.

— Съгласен съм, тъй като ти се интересуваше, с удоволствие ще ти покажа какво е да стоиш под един тон тухли, когато ти падат на главата. — Обърна се към вратата, а ръката му си проправи път под косата ѝ, за да я стисне за врата. Кафявите му очи горяха. — Няма да търпя подобно нещо, Лиа. Разбра ли ме? Няма да допусна никой между нас. Само двамата сме и не позволявам на никой да ми мъти водата. Накрая ще успеем... — Думите му бяха прекъснати от неочаквано ахване. Тя разбра, обзета от паника, че ръката му бе отметнала пелената от тежка коса и той бе забелязал изумрудените обеци. Напрегна се, защото не се получи, както тя бе очаквала. Сега не можеше да отрече значимостта на накитите. — Лиа! — Гласът му прозвуча като дрезгаво хъркане. Пръстите му нежно погалиха врата ѝ. — Лиа, сладката ми опърничава любима, защо не ми ги показва веднага? Господи! Решила си първо да ме побъркаш, така ли? — Не изчака отговора ѝ, привлече я до себе си и покри устните ѝ жадно, а тя изхлипа. След това я отдели от себе си, изражението му напрегнато и изпълнено с нетърпение. — Каж ми, Лиа! Каж ми какво искаш да направя? Дадох ти право да поискаш каквото пожелаеш, помниш ли? Каквото искаш.

Тя срещна пламналия му поглед и събра целия си кураж.

— Искам... Искам брак, Корт — въздъхна тихо.

За частица от секундата той ѝ се стори изумен. Сигурно така си въобразяваше, каза си Лиа, защото изражението му се промени в следващия момент. Понечи да каже нещо, но веселият глас на Кийт ги прекъсна.

— Вие двамата, това е парти за бизнесмени. Такива работи тук не се допускат.

— Случаят е специален, Кийт — прошепна дрезгаво Корт и очите му се плъзнаха по изразителното ѝ лице. — Двамата със сестра ти току-що се сгодихме.

Кийт прие новината много по-спокойно от Лиа.

— Поздравления, сестричке! Няма да се преструвам на учуден. Бях сигурен, че ще стане така. Все пак...

— По-късно ще говорим. Кийт — измърмори Корт и привлече разтрепераната Лиа до себе си. — Сега трябва да си тръгваме. Сам

разбираш.

— Толкова скоро? — ухили се Кийт и се усмихна на сестра си. — Не мога да повярвам, че виждам Лиа, останала без думи.

— Запомни този момент, едва ли някога ще се повтори — посъветва го Корт. — Сега, бе ли ни извинил...

Лиа бързо разбра, че не бе единствената разтреперана. Усещаше трепета в ръката на Корт, докато той я водеше с бързи крачки към вратата. Когато най-сетне успя да събере мислите си, разбра, че Корт бе не по-малко разтърсен от нея.

— Щом трябва — съгласи се философски Кийт. — Доскоро. — Усмихна се на Корт. — Да я пазиш, Тримейн. Тя ми е единствената сестра.

— Имаш думата ми — зарече се Корт, без да откъсва очи от нея. — Ще се грижа чудесно за нея.

След секунда двамата останаха сами на стълбите. Без да каже и дума, той потегли пленницата си към улицата, където бе паркирал. Настани я, след това седна до нея и я привлече до себе си в хладния мрак.

— Нека да отидем на някое тихо, усамотено място и да отпразнуваме годежа — прошепна Корт, когато Лиа зарови лице на гърдите му. Той вплете пръсти в гъстата ѝ коса и докосна изумрудите, сякаш не можеше да повярва, че бяха на мястото си. — Господи, Лиа, нямаш представа колко много направи за мен тази вечер.

— Ти сериозно... Сериозно ли говориш. Корт? — попита смутено тя, докато се наслаждаваше на топлината и силата му. — Наистина ли искаш да се ожениш за мен?

— Казах ти, че можеш да поискаш от мен каквото пожелаеш.

Лиа преглътна, защото не бе сигурна, че иска да продължат да говорят по този въпрос.

— Все още ли си ядосан заради Алън Уест?

Той въздъхна.

— Не мога да го виня, че се опитваше да те отмъкне. На мен всеки път ми се иска да го сторя.

— Боже, какво благоденствие!

— Нали? Ела с мен у дома, Лиа, позволи ми да те любя така, както ми се иска още от първата ни среща! — помоли я Корт, докато

обсипваше с целувки косата ѝ, а ръцете му пълзяха примамливо по гърба ѝ. — Толкова много те желая, опърничава госпожице.

— Наистина ли съм опърничава. Корт? — попита тя, усетила, че тялото ѝ откликва на ласките му.

— Бъди каквато поискаш — позволи великодушно той, — стига да носиш изумрудените обеци!

Имаше чувството, че усети мъжкото му задоволство. Като сложи обеците, Лиа бе признала всичко, което Корт искаше да разбере. От друга страна, единственото, което знаеше за него, бе, че той я желае. Желаше я толкова много, че дори бе готов да се ожени за нея.

Трябваше да се примири с това, каза си тя. Имаше му доверие. Пълно доверие. Никога не би споменал брак, ако не бе готов да се обвърже с нея. Любовта щеше да се появи с течение на времето, опита се да се увери Лиа. Щеше да направи всичко по силите си, за да спечели любовта му.

— Къде отиваме? — попита тя, когато най-сетне Корт се отдели от нея и запали колата.

— Нали ти казах. На някое място, където можем да отпразнуваме годежа! — Погледът му блестеше в сумрака и сякаш я докосваше. Лиа потръпна и усети как я обзема слабост.

— У нас ли? — попита тя след няколко минути, когато позна пътя.

— Заради стълбите е — ухили се той, доволен от себе си. — Толкова е романтично.

— Корт! — Лиа се изчерви. Смехът ѝ бе зареден с много страст. Всичко си идваше на мястото.

Не знаеше какво да каже, докато той паркираше колата пред тях, подаде ѝ ръка, за да слезе, и взе ключа. Миг по-късно тя влезе и се обърна тъкмо когато той хлопна вратата.

Останаха загледани един в друг, смълчани, погълнати от желанието, което се четеше в очите им. И в двамата се усещаше напрежение, то ги завладяваше, докато мълчанието помежду им продължаваше.

Лиа първа се опита да направи нещо. Протегна ръка към копринената му вратовръзка. След секунда бе в прегръдките му.

— Лиа, любима моя, Лиа! Толкова те желая!

Тя вплете пръсти в косата му, за да се наслади на гъстотата ѝ, докато Корт я притискаше към себе си. Ръцете му повдигнаха пищните кичури, разпилели се по гърба ѝ, а Лиа усети силата на желанието му.

Ароматът му изпълни ноздрите ѝ, изкушаваше я и разпалваше в нея примитивна топлина. Отново докосна възела на вратовръзката му и бавно го разхлаби.

— Ти говореше за златни вериги — напомни му с гърлен глас и устните ѝ се разтвориха чувствено, докато се опитваше да се справи с възела.

— Единият от нас ще бъде окован във вериги до сутринта — изръмжа той. — Вече не съм сигурен кой кого ще окове.

— Има ли значение? — попита предизвикателно тя и подръпна края на вратовръзката, за да я свали от врата му.

— В момента изобщо не ме интересува — призна Корт. Наведе се, взе я на ръце и очите му се плъзнаха по дългата коса, която галеше гърдите му. След това пое по стълбите, бавно и уверено.

Докато се качваше, Лиа се заигра с копчетата на ризата му, очите ѝ бяха пълни с мечти и неизказана любов. Когато стигна на площадката, той се насочи към стаята ѝ и след миг тя се отпусна на леглото.

— Така трябваше да бъде онази нощ в Орегон — прошепна и се отпусна до нея. Допирът на тялото му я накара да потръпне. Лиа спусна клепки и леко докосна с тях скулите му, сякаш изпълняваше езически танц, примамлив и изкусителен.

— Каж ми, Лиа — помоли той, докато устните му се надвесваха над нейните. Усети едва сдържаното му желание и се зачуди. — Сега няма да ти е трудно да го кажеш. Нали няма да има повече отмъщение?

— Имам ти доверие, Корт — призна тя, защото знаеше, че Корт толкова искаше да чуе тези думи и защото вече не бе в състояние да му каже нещо друго, освен истината. — Просто нямах доверие на себе си. Не исках да призная, че ставах слаба, когато бях до теб...

— По дяволите, Лиа — изсъска той. — Ако се каниш да ми кажеш, че изпитваш към мен същата слабост, която си изпитвала към Алекс Харлоу...

— Не — прекъсна го тихо тя с блеснали очи. — Не е това, Корт, Алекс ме използваше. На него не можех да му простя и след милион години. Сега вярвам, че ти ме подведе, защото това е един от методите

на Корт Тримейн, за да стигне до истината. Вярвам, че ми казваш истината, като твърдиш, че си ме искал още от самото начало.

— Така е. Господи, да знаеш само колко те желаех. — Той обсипваше слепоочията и клепките ѝ с нежни целувки, а след това се прехвърли на ушите. — Искам те тази вечер. Не мота да чакам повече.

— Добре, Корт — прошепна тихо Лиа с много обич, бръкна под ризата и впи пръсти в него.

Усети пръстите му на ципа, а след това изумруденозелената рокля бе смъкната с няколко нетърпеливи подръпвания. Хладният въздух в стаята докосна кожата ѝ, когато той се надигна, за да свали ризата и панталоните си. Вече гол, бавно свали останалите ѝ дрехи и докосна с устни всяко голо местенце.

Тя потръпваше, докато Корт промъкваше пръсти под ластика на пъстрите ѝ бикини, ала това не бе от хлад, а от разгорелия се в нея огън. Той усети реакцията ѝ и се наведе, за да целуне рамото ѝ. Миг по-късно смъкна бикините до глезените ѝ и Лиа остана гола.

— Тази вечер ще те любя, докато не забравиш, че съм те подвел в Орегон — зарече се Корт. — Докато не можеш да мислиш за нищо друго, освен за бъдещето ни.

Тя потръпна, щом чу настойчивите му думи. Искаше ѝ се да му каже, че няма нужда да се притеснява за миналото, но усети, че трябва да му го покаже, като откликне на ласките му не с думи. Най-сетне бе настъпил моментът, когато нямаха нужда от думи.

Усети колко бе твърд, когато допря бедра до нейните. Искаше да се потопи в нея както копнееха мъжете открай време, когато бяха с любимата.

— О, Корт!

Привлече го по-близо до себе си. Сви пръсти и докосна меката кувертюра, на която се бе отпуснала.

Той изстена и ръката му потърси влажната сърцевина на желанието ѝ, за да я докосне. Лиа изхлипа и вдигна коляното си в очакване.

— Лиа, моята прекрасна Лиа — зашепна Корт до гърдата ѝ и първо устните му, а след това и зъбите му обвиха зърното.

Тя не успя да продума, оставила се на насладата. Огнените му устни проследиха втвърдените връхчета на гърдите, а след това

прокараха пътека между тях. Пръстите му я възбуждаха до непознати висини и Lia се надигна към ръката му в очакване.

— Желая те, любима — прошепна той, краката му притиснаха нейните и ги разтвориха.

— Ах! — Викът ѝ прозвуча тих, умолителен и жарък. Сякаш възпламенен от бързия ѝ дъх, Корт се надигна, извиси се над нея и се намести в топлото място между краката ѝ. Тялото ѝ отново се изви към неговото, ала той се отдръпна и не позволи моментът да свърши толкова бързо. Вместо това използва интимната поза, за да я възбуди още по-силно с невероятно разпалващи движения, които я подлудиха. — Моля те, Корт! — повтаряше тя, извиваше се и забиваше нокти в стегнатите мускули на бедрата му в опит да го привлече по-близо. Краката му ѝ се сториха груби до гладките ѝ бедра.

Сякаш мекотата ѝ го разпалваше не по-малко, отколкото твърдостта му въздействаше на нея. Той галеше цялото ѝ тяло с ръка.

— Като коприна си — въздъхна. — Като гореща коприна. — Ноктите ѝ продължаваха да оставят следи по бедрата му, докато опипваше с устни пулса на гърлото му. Корт все още не я бе обладал напълно. След секунда долови тихият му стон, отекнал в гърдите. — Да не би да си мислиш, че можеш да ме контролираш, след като знаеш колко много те желая? — попита с едва овладян глас той.

Lia отвори очи и се взря в засмените му очи, готови да я погълнат с огнена страст.

— Покажи ми колко силно ме желаеш! — нареди тихо тя и притвори клепки в очакване. Без предупреждение пръстите му стиснаха бедрото ѝ и Lia усети стегнатия му допир. — О!

Викът ѝ бе от болка и удоволствие, възбуждащ, еротичен. Притисна се до него с всички сили и усети твърдите косъмчета по гърдите му. Пръстите ѝ се плъзнаха по ребрата му, изпълнени с молба, със страст и желание.

— Lia! Моята влудяваща страстна и неустоима Lia!

Устните му проследиха шията ѝ. В същото време сграбчи ръцете ѝ и ги прикова отстрани до раменете. След това с опитна сила задържа извитото ѝ тяло неподвижно.

— Корт!

Викът ѝ бе от страст, откъснал се от отворените ѝ устни, когато той навлезе в нея по-силно и я подчини.

Корт изстена силно, докато навлизаше в по-бърз ритъм, който я понесе през морето на високи вълни. Всичките ѝ сетива оживяха в този незабравим момент.

Докато бурята, която двамата бяха създали, бушуваше, ръцете ѝ обхождаха настойчиво гърба му. Знаеше, че с никой друг няма да изпита подобна вихрушка от чувства. Отново заби нокти в силните му бедра и грубите ѝ ласки го разпалиха още повече. Устните му покриха нейните, сякаш искаха да погълнат тихите стонове, които тя издаваше.

Лиа се притисна към него, защото нямаше друга възможност, освен да се остави да бъде само негова. Усещаше тласъците дълбоко в себе си и ги приемаше така, сякаш това бе негово право. Това не бе право, дадено от годеща или предстоящата сватба, а нещо много по-дълбоко и примитивно.

Усети се укротена, подчинена, в същото време буйна и страстна, сякаш мъжът, който оставяше отпечатъка си върху нея, бе единственият, който можеше да я освободи.

Любовната битка между двамата бавно стигна до края си в мига, в който вълните ги подеха така, че никой от тях да не може да избяга. Но и те не искаха да бягат и когато краят настъпи, посегнаха към него с желание и нетърпение.

Дълбоките дрезгави викове на удоволствие биха накарали всеки да се запита кой кого бе подчинил. Това бе без значение за участниците в двубоя на огромното легло.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Останалата част от седмицата премина в обсъждане на планове и партита, набързо организирани от зарадвани приятели и роднини, които гадаеха защо всичко се бе получило толкова бързо.

Лиа се чувстваше неспокойна, защото всяка вечер се прибираха рано. Така си каза и в деня на сватбата, докато си обличаше вълнения костюм, който бе купила за церемонията. За мъж като Корт Тримейн това не бе естествено. Той бе от хората, които биха се възползвали, че годеницата му бе под ръка. Бе готова да се обзаложи, че бе така. Защо тогава прекара всяка вечер през последната седмица сама в леглото си?

Въздържанието му я караше да се чувства по-нервна от когато и да било преди, разбра тъжно. Освен че бе притеснена заради сватбата, се чувстваше виновна.

Нали тя бе тази, която поиска да има сватба. Имаше чувството, че го бе принудила да се обвърже. Спомни си шока, който се изписа за миг по лицето му, когато му каза желанието си на партито у Кийт. Прехапа нервно устни и продължи да се облича.

Дали нямаше в последния момент да реши, че не може да изпълни искането ѝ, чудеше се Лиа, представяше си поне за стотен път как я изоставят пред олтара. Ако наистина бе искал брак, защо тогава не се бе възползвал, когато тя най-сетне се предаде? Защо сдържаше страстта си от онази съдбовна нощ на партито?

Не биваше да го принуждава да се женят, помисли си разсеяно. Не биваше да го кара да приема това условие в замяна на собственото си обвързване.

Чувство за вина и нервното напрежение вилнееха в нея, докато извършваше последните си задължения. Ами ако той просто не се появеше в църквата? Можеше ли да го обвинява, ако преценеше да се отдръпне? Защо го бе принудила? Какво ѝ бе станало? Беше поискала единственото, за което копнееше. Поне така си мислеше.

Лиа поклати замислена глава. Все едно, че можеше да прави магии и се бе заела с тях прекалено прибързано. Като се замислеше, бе

ясно, че бе поискала онова, което не трябваше. Трябваше да поиска любовта му, не брак. Какъв щеше да бъде този брак без любов?

Не ѝ оставаше нищо, освен да продължи, каза си тя и погледна скромната пола и късо сако в огледалото. Костюмът бе в неутрален цвят, съвършен за сватба, която щеше да се проведе в кабинета на свещеника с неколцина свидетели, или поне така си мислеше Лиа, когато го избра. Сега, докато се взираше в неестествено бледия цвят на дрехата, разбра, че бе пропиляла парите си за нещо, което нямаше да облече никога повече. Дразнеше се, че цветът не бе убедителен. Не привличаше сетивата ѝ, затова я дразнеше. Но пък не можеше да облече огненочервено за собствената си сватба.

Дългата черна плитка бе събрана на кок на тила и единственото цветно петно бяха изумрудените обеци и сребристорозелените ѝ очи. Тя се поколеба пред кутията с бижутата и реши да не слага нищо повече. Чувстваше се така, както изглеждаше — различна от себе си. Така да бъде.

Долу някой почука на вратата и Лиа бе изтръгната от мислите си. Нахлузи кремави обувки и отиде да отвори.

— Лиа! Много си красива! — възкликна искрено Синтия, когато влезе и огледа преценяващо шефката си.

— Защо хората винаги го казват на булките? — измърмори Лиа, защото не се чувстваше никак красива.

— Защото е самата истина. Освен това ти си много красива — усмихна се Синтия и я последва в хола.

— Наистина ли мислиш, че изглеждам добре? — В гласа на Лиа прозвуча несигурността, която я бе обхванала. Тя посегна към чантата си.

— Някога да съм те лъгала? — попита Синтия.

— Да. Онзи ден, когато ми каза, че нямало да боли, като си пробия ушите!

— Никога не съм казвала подобно нещо! Ти трябваше сама да се сетиш, след като ти сипах две чаши вино, преди да те отведа в магазина! — отвърна възмутена Синтия.

Въпреки че бе нервна, Лиа се засмя.

— Докато разбера, че не е съвсем безболезнено, вече нямаше връщане назад. Едното ми ухо беше пробито.

— Струваше си усилието. Обещите са великолепни. — Синтия забеляза чантата на канапето. — Готова ли си?

— Може и така да се каже. Господи! Стомахът ми се е свил на топка.

— На Корт едва ли му е по-добре — увери я Синтия и я избута навън. — Къде ти е сакът?

— Господи! За малко да го забравя! — Лиа затича нагоре по стълбите, за да си вземе багажа. Корт бе настоял да го вземе в църквата.

— Все още ли не знаеш къде ще ходите на меден месец? — попита Синтия, когато заслиза надолу по стълбите.

— Не — обясни Лиа и се усмихна. — Струва ми се, че мога да отгатна. Сигурно ще бъде някой плаж. — Нали ставаше въпрос за меден месец.

— Той ми харесва, Лиа. Хареса ми още от самото начало. От онези мъже е, които се грижат за жените. — Гласът на Синтия омекна и Лиа я погледна накриво.

— Винаги съм си мислила, че и сама се грижа доста добре за себе си — измърмори тя, тайно доволна от одобрението на приятелката си.

— Ще бъде хубаво да живееш в тази голяма къща с някого — каза дипломатично Синтия, докато вървяха към колата.

— И това го казва жена, която води Марк за носа от месеци наред — порица я Лиа.

— Не се бой, в най-скоро време ще танцуваш и на моята сватба!

Колкото повече приближаваха към църквата, толкова по-доволна бе Лиа, че Синтия предложи да я закара. Днес нямаше никакви сили, каза си тя и отново се предаде на мъчителните мисли. Боже Господи! Какво ще прави, ако Корт не се появи?

В следващия момент го видя. Беше застанал до брат ѝ на стълбите пред църквата. Лиа си пое дълбоко дъх и се зачуди над собствените си страхове. Разбира се, че той не би я измамил. Нали ѝ бе дал думата си! Какво очакваше? Можеше да му има доверие! Овладя се, докато Синтия паркираше. Щеше да му се реваншира, зарече се мълчаливо. Щеше да го научи да я обича, колкото тя обичаше него.

Стомахът ѝ се отпусна. Точно това искаше. Копнееше да се омъжи за този човек, въпреки че поемаше риск. Никога не би поела

същия риск с Алекс Харлоу, подсказваха ѝ инстинктите. Щеше да положи всички усилия Корт да не съжالياва, че бе бил принуден да направи тази крачка.

За пръв път от цяла седмица насам Лиа успя да се усмихне спокойно и ведро. Това бе една от обичайните ѝ усмивки, разбра тя, защото вече бе малко по-уверена. Едва когато видя Корт, разбра в каква погрешна посока бяха поели мислите ѝ.

— За малко да не те позная — пошегува се той и протегна ръка към нея.

— Да не би да си очаквал да се облека в червено или оранжево? — усмихна се Лиа.

— Човек не знае какво можеш да решиш. — Изглежда това не му бе неприятно.

Церемонията премина като насън. Тя повтори клетвите си тихо, ала убедено и изслуша Корт, докато изричаше своите. Едрата му ръка я прегърна и я целуна силно на края на церемонията, но ѝ се стори доста сдържана.

Сега нямаше време да размишлява за кратката му прегръдка. Щом свещеникът приключи. Кийт и Синтия застанаха до новото семейство.

— Не мога да отрека, Лиа — ухили се Кийт и я прегърна. — Избра невероятен начин да сме сигурни, че Корт няма повече да работи за конкуренцията. Каквото и да прави, след като договорът му изтече, ще трябва да бъде верен на семейството си.

— Да не би да мислиш, че сестра ти има заслуга за тази сватба — оплака се добродушно Корт. — Съсипах се, докато я довели до олтара!

— Горкичкият, сигурно е изтощен — пошегува се Лиа, усетила топлината, разляла се по лицето ѝ.

— Така е. Следващите дни възнамерявам да ги прекарам в леглото, за да се възстановя.

— Корт! — Топлината в бузите ѝ се покачи с няколко градуса.

— Тогава ме измъкни от това място, преди да кажа още нещо, което не трябва — помоли я любезно той. Поведи я по стълбите, а Синтия, Кийт и свещеникът поеха след тях.

— Ще се върна в началото на следващата седмица.

— Къде отивате? — попита Синтия, когато Корт настани булката в колата и провери дали багажът бе взет.

— Ще пообиколим крайбрежието, а след това ще останем някой и друг ден в един хотел в Орегон — обяви весело Корт. — Вие двамата нали ще се оправите, докато ни няма?

— За всеки ден, който използваш за меден месец, ще ти добавя по един допълнителен след изтичането на договора — предупреди го Кийт.

— Що се отнася до мен, можеше да останеш колкото дълго пожелаеш. Както вървят нещата, ще си платя студентския заем за нула време.

— На това му се казват продажни души! — засмя се Лиа и помахна на брат си и приятелката си.

— Просто старомодни бизнесмени — обърна се към нея Корт и потегли.

— Корт?

— Ммм?

— Наистина ли ще се върнем в Орегон?

— Да.

Тя не откъсваше очи от профила му.

— Нямам нищо против. Знаеш, че обичам крайбрежието там. Защо избра точно това място?

— Ти не се ли сецаш? — попита тихо той и я стрелна с поглед.

Лиа се поколеба.

— За да започнем отново ли? Да се върнем в началото ли?

— Не точно. Нямам толкова търпение.

Пътуваха спокойно и приятно почти през целия път, въпреки че на няколко пъти валя силно. Корт се справи уверено с лошото време, а когато пристигнаха в самотния хотел, слънцето залязваше.

— Ако побързаме, можем да сме на плажа, за да видим залеза — настоя той, когато се настаниха в стаята.

Десет минути по-късно двамата се бяха преоблекли в джинси и топли якета, за да излязат. Тя бе притеснена, сякаш след сватбената церемония нервността ѝ отново се бе върнала. Реши да не се поддава и сплете пръсти с Корт, когато той я поведе към каменистия бряг.

Вървяха смълчани, оставиха си време да се приспособят един към друг. Зимното слънце потъваше бързо и скоро въздухът стана

студен.

Въпреки това продължиха да вървят и Лиа усети, че студът и вятърът я успокояват. Бе хубаво да се върне тук заедно с Корт.

След това, тъкмо когато се бе успокоила и си бе позволила да се наслади на момента, той заговори и в гласа му се прокрадна сянка, също като сенките наоколо.

— Какво не е наред, Лиа? — попита я предпазливо.

Тя вдигна глава, учудена, че бе толкова прозорлив.

— Защо да не е наред?

Корт стисна нетърпеливо ръката ѝ.

— Знам, че нещо те измъчва. Не отричай. И преди ти казах, че двамата с теб много си приличаме. Това означава, че няма смисъл да се опитваш да криеш от мен. Хайде, кажи ми. — Той спря, обърна се към нея и по лицето му се изписа тревога. — Какво има, Лиа? Да не би да съжаляваш за онова, което поиска? Да не би вече да съжаляваш за брака ни?

Тя се изправи и се насили да му каже истината. Беше прав. Трябваше да си казват истината отсега нататък.

— Не — прошепна честно. — Не съжалявам, че се оженихме. Само че си мисля, че не поисках онова, което трябваше...

— А кое трябваше?

Лиа кимна тъжно. Нежно и предпазливо, очите ѝ пълни с любов, тя докосна бузата му.

— Трябваше да поискам нещо много по-важно. Някой ден... Някой ден ще го поискам.

Пръстите му се впиха в раменете ѝ.

— Кое е по-важното? — попита остро Корт. — Какво е трябвало да поискаш?

— Любовта ти — отвърна простичко Лиа — Някой ден, когато си готов, ще поискам любовта ти, ще можеш ли да ми я дадеш, Корт?

— Любовта ми! — Думите му прозвучаха като експлозия. Очите му заблестяха в сумрака. — Любовта ми! Лиа, смахната малка глупачке! Че аз те обичам още от онзи първи уикенд! Не може да не си разбрала! Защо иначе ще ти подаря обещаните?

— О, Корт — въздъхна тя и сърцето ѝ запя. — А ти защо мислиш, че ги сложих? И аз те обичам. Мисля, че и аз те обичам още от самото начало. — Сребристозелените ѝ очи блестяха, когато

срещнаха неговите. Не се приближи повече и се учуди, че той стои настрани и не откъсва поглед от нея.

— Ти ме обичаш? — изръмжа Корт.

— Да, Корт.

— И си решила, че аз не те обичам ли? — продължи да пита той, сякаш не можеше да повярва на глупостта ѝ.

— Никога не ми го каза — изтъкна Лиа с усмивка. — Единственото, което знаех със сигурност, бе, че ме желаш.

— И затова реши да рискуваш с брак?

— И с всичко, което поискаш от мен — призна тя.

Корт я привлече и я притисна до себе си.

— Лиа, Лиа, не мога да повярвам. Аз бях готов да чакам любовта ти. Бях доволен, че най-сетне ми имаш доверие и също ме желаш. Знаех, че рано или късно между нас ще се случи нещо специално, нещо безценно. Мислех, че най-сетне ще отвърнеш на любовта ми... — Той се поколеба и тя го чу да възкликва: — По дяволите!

— Корт! — възмути се Лиа. — Какво има?

— Мисля си за всичкото време, което пропиляхме!

Тя се засмя.

— Дори не бях забелязала. Не беше много отдавна, когато стояхме на същото това място. Не сме загубили чак толкова много време!

— Напротив — отвърна той. — Загубихме. Можехме да се оженим още първата седмица.

— О, Корт — прошепна Лиа. — Съжалявам за всички грешки. Известно време просто не можех да мисля трезво. Толкова много се страхувах...

— Бояла си се, че не си нищо повече от едно завоевание за мен? Никога не е било така, Лиа, любов моя. Никога! Мога да постигна своето и без да прелъстявам сестрата на собственика на фирмата, където работя. — Той ѝ се стори възмутен.

— Добре, Корт — примири се тя.

— Влюбих се в теб, когато видях усмивката ти на онази картина в офиса на Кийт — продължи искрено той. — Знаех със сигурност, че щом те открия в хотела, ще разбера, че си единствената жена в света, която бих завел на разходка на плажа. Обичам те, любима Лиа. Обичам

и остро то ти езиче, и невероятния ти отклик в леглото, ще те обичам цял живот. Толкова си приличаме двамата с теб.

— Точно това беше проблемът.

— Нали и аз това ти казвах — засмя се Корт. — Знаех, че трябва да се справя с гнева ти. Ако бях на твое място, щях да постъпя по същия начин. Мислех, че съм разрешил проблема онази вечер, когато си отмъсти на Алекс Харлоу. И щеше да е така, ако не се бе появил брат ти.

— Бях ядосана заради слабостта си, защото ти почти успя да ме накараш да започнем отново. Аз наистина исках да започнем отново, Корт. Исках го от цялото си сърце. Ако брат ми не се беше появил, нямаше да мога да ти устоя! Бях ядосана на себе си, скъпи. Най-сетне го разбрах. Аз не исках да приключя битката толкова бързо.

— Грещиш! Мен също ме болеше — изпъшка той и я притисна до себе си. — Още от самото начало бях сигурен, че няма да има проблем да те имам в леглото си след преживяното тук, в Орегон. Знаех, че ще се ядосаш, когато откриеш, че съм те подвел, ала реших, че след като те любя, всичко ще си дойде на мястото. Бях истински глупак. Затова и всичко се обърка!

— Горкият Корт — пошегува се тя с много обич. — Опитваше се да преодолееш всичко, а ставаше все по-трудно.

— Радвам се, че разбираш колко трудно ми е било! — пошегува се на свой ред той.

— Разбирам. На теб ти се отрази добре. Нещо ми подсказва, че си получавал всичко, което си искал!

— Не — отрече Корт. — Досега не съм получил нито едно от нещата, които мъжете искат.

— По-точно?

— Жена, която може да бъде купена. Жена, която те обича, въпреки че не успяваш да се държиш с нея както трябва. Жена, която те обича достатъчно, за да се омъжи за теб, макар да не е сигурна, че ти я обичаш.

— Ти не беше сигурен, че те обичам — отбеляза тихо Лиа. — Въпреки това бе готов да се ожениш за мен, нали?

Той въздъхна доволно.

— Както вече ти казах, двамата с теб много си приличаме.

— Не съм сигурна — отвърна тя през смях. — Ти съвсем не се държеше така, както очаквах през последната седмица. Не знам защо, но те възприемах като мъж, който щеше да постигне своето, независимо дали разчита на годежен пръстен или не.

Усмивката му блесна в тъмното.

— Онази вечер, когато се върнах от Сан Хосе и ти беше с обещаните, нищо не можеше да ме отблъсне от леглото ти. След това си казах, че съм те измъчвал достатъчно. Беше дошъл моментът да те ухажвам истински.

Лиана долови гордостта в гласа му и се засмя.

— Цяла една седмица — прошепна тя с престолено възхищение.

— Престани да ми се подиграваш! Никога няма да разбереш колко много ми струваше да постъпя както трябва!

— Знаем, Корт — отвърна мило Лиана.

— Всичко това е вече в миналото — продължи доволно Корт. — Сега можем да се отдадем на ежедневието на най-обикновена семейна двойка.

— Казваш го така, сякаш е някакво постижение.

— Така е. Достатъчно се лутах от деня, в който те зърнах и научих името ти.

— Боже, какви усилия си полагал! И на мен не ми беше лесно!

— И двамата ще се наслаждаваме на тишината и спокойствието. — Ръцете му се плъзнаха по якето ѝ и стигнаха чак до бедрата, за да я притиснат към неговите. — Ела с мен, любима съпруго, нека да вечеряме и да се порадваме на тишината и спокойствието.

Прегърна я през раменете, притисна я отново до себе си и двамата поеха към примамливите светлини на хотела.

— Корт?

— Кажете, любима.

— Ти наистина ли ме обичаш?!

— С цялото си сърце. А ти истински ли ме обичаш?

— С цялото си сърце. — Тя използва същите думи. Вечеряха на светлината на свещи и музика, искрящо сребро и ленени покривки, ала Лиана така и не можеше да си спомня какво бяха вечеряли. Спомняше си само удоволствието да може да наблюдава златните очи на мъжа, когото обичаше.

— Следващата стъпка ще бъде съобразена с традицията — отбеляза той с дрезгав глас, когато станаха от масата. — Ще те отведе в остъклената стая с изглед към океана и да те оставя да ме прелъстиш. Само че има един проблем.

— Какъв проблем? — Тя му се усмихна приканващо. — Да не би да си мислиш, че няма да се справя?

— Боя се, че този път няма да успеем да се качим горе. Ти си завладяла и мислите, и тялото ми, скъпа съпруго.

— Едва ли е много по-различно от ефекта, който ти имаш върху мен — каза му тихо Лиа, когато Корт пое ръката ѝ и я поведе към стълбите пред вратата на стаята им тя се усмихна.

— Какво има? — попита той и отвори вратата.

— Този път пропусна да ме пренесеш на ръце по стълбите. Трябва да си благодарен! От друга страна, така щеше да се поупражниш...

Корт я привлече в прегръдката си и очите му заискриха в топло златисто.

— Готов съм и планина да изкача с теб на ръце, ако трябва!

— Няма по-голяма любов...

— Радвам се, че ме оценяваш. Едно време се съмнявах, че вярваш в добрите ми намерения!

— Ти да не би да си се съмнявал? — пошегува се Лиа.

— Известно време ме караше да се страхувам! Лиа, обожавам те! — Устните му покриха нейните с нежна страст. — Имах чувството, че ще полудея. — Ръцете му нежно я милваха.

— Една жена трябва да бъде сигурна — прошепна прелъстително тя и откри, че бе гола в прегръдките му. Думите ѝ бяха напомняне за едно от първите им решения.

— Аз бях сигурен още от самото начало. Защо ти беше необходимо толкова много време? — Той се усмихна, пое я на ръце и я положи нежно в леглото. След това се отпусна до нея и всичките ѝ сетива усетиха нашествието му.

— О, Корт — простена Лиа и се отпусна в ръцете му с желание, което му достави огромно удоволствие. — Люби ме, моля те, люби ме...

Пръстите му проследиха гръбнака ѝ с нежно движение, което я накара да се извие като котка. Измести крака, усетила глезена си

притиснат под неговия, за да я задържи. Беше неподвижна, но почувства истинско удоволствие.

Усети го как я притисна, усети мъжката гръд до себе си и струящата и от двамата страст. Обзета бе от радост, че я прелъстява собственият ѝ съпруг и с удоволствие се поддаде на желанието да го прелъсти и тя.

Когато ръцете му погалиха вътрешната страна на бедрото ѝ, Лиа потрепери и Корт я привлече върху гърдите си, а тъмната ѝ коса се разстла по кожата му. Притисна лицето му с длани и обсипа с бързи целувки кестенявата му коса, очите и връхчетата на ушите му.

— Ти си такава изкусителка — изръмжа той и пръстите му спряха на талията ѝ, а сетне откриха ребрата.

— Ти пръв започна да ме изкушаваш — отвърна тя и спусна устни по гърлото му.

— Винаги спориш — изпъшка Корт, — дори когато сме в леглото. — Лиа усети смеха и желанието му и знаеше, че винаги щеше да бъде така между тях, една истинска невероятна любов, която нямаше никога да изгубят. — Понякога човек трябва да полага усилия — продължи той прелъстително, обзорна я по гръб и я притисна я под себе си. — Много те желая, сладка Лиа.

Желанието му не бе по-слабо от нейното, помисли си замечтано и веднага бе готова да му го каже, когато я облада така, че тя не можеше да каже и дума повече. Откликна с неприкрито желание, готова да му се отдаде напълно.

Любеха се диво като нощната буря навън, която плискаше океана. Дъждът плющеше по прозорците в такт с разбушувалата се във вените им кръв.

С вик, заглушен от копринената кожа на гърдите ѝ, Корт стисна бедрата ѝ, привлече я до себе си и се загуби в мекотата ѝ и в очакване на вътрешната си буря.

Пръстите ѝ се впиха в гърба му и с вопъл Лиа се отдаде на бурята. Усети, че и той бе повлечен от чувствения ураган, заслепен от ветровете.

По-късно Корт покри с длан розовата ѝ гърда и се усмихна на доволните ѝ, блеснали очи. Беше се подпрял на лакът, преплел крака с нейните.

— Щастлива ли си, госпожо Тримейн?

— Не седмото небе съм, господин Тримейн.

— В леглото си неукротима — засмя се той от удоволствие. — Знаеше ли го?

— Нали нямаш нищо против усилието?

— А ти как мислиш? — усмихна се Корт.

— Мисля — отвърна през смях тя, — че и двамата сме много по-енергични, отколкото предполагаме.

— Може и да си права. Лично аз не се интересувам, след като знам, че златната верига си е на мястото.

— Какво стана с послушанието, което ми показва на плажа? — попита Лиа, прокара пръсти през разрешената му коса и се усмихна. — Пак започваш да говориш за златни вериги. Да не би старият Корт да надига глава?

— Сега вече знам, че ме обичаш, а и аз те обичам. Това ми дава много повече сигурност — заяви направо той.

— Егоист!

— Погледни от хубавата страна — настоя Корт. — Ти разполагаш със същите факти. А пък мисля, че си сравнително умно момиче.

— Какво означава това?

— Означава, че ти ми каза веднъж, че веригите обвързват и двамата. И този, който ги слага, и пленника.

— Няма да те питам кой от нас в кой край на веригата е — отвърна дипломатично тя. — Просто ми обещавай да не изпускаш моята верига.

— Дадено.

Наведе се и запечати уговорката с целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.